NED BEAUMAN

GLOW

BOKSÖR BÖCEK'İN YAZARINDAN

GLOW

NED BEAUMAN

ÇEVİRİ: ALGAN SEZGİNTÜREDİ

domingo

domingo

GLOW
NED BEAUMAN

Özgün ismi: Glow
© 2014, Ned Beauman

Bu kitabın İngilizce orijinali ilk olarak 2014 yılında Sceptre tarafından yayımlanmıştır.
Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2016 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Sertifika No: 12746
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Çeviri: Algan Sezgintüredi
Sayfa Uygulama: Bahadır Erşık
Kapak Tasarımı: FAVORITBUERO, Münih
Kapak Uyarlama: Miray Doğan

ISBN: 978 605 4729 64 7

Baskı: Şubat 2016
Kayhan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 244
Topkapı Zeytinburnu İstanbul
Tel: (0212) 576 00 66 Sertifika No: 12156

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Asmalımescit Mah. Ensiz Sok. No: 2 D: 7 Tünel İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Gecenin bir vaktiydi ama saat kaçtı, bilmiyorum. Sabahın üçü-dördü de olabilirdi, gecenin onu-on biri de; kişinin yoldan gelip geçenlerin seyrekliğine mi yoksa sokak lambaları ve trafik ışıklarının yaydığı olağandışı ışığa mı şaşırdığına bağlıydı bu. Çünkü her ikisi de aklı başında herkesi şaşırtacak nitelikteydi.

"Yatıştırıcı", Samuel Beckett

Somut çıkarlar bir defa vücut bulmasın, varlıklarını sürdürmek için gerekli koşulları mutlaka oluştururlar. Kanunsuzluk ve düzensizlik içinde parayı vurmanız bu yolla meşrulaşır. Meşrulaşır çünkü para kazanmak için gereken güvenlik, zulmedilen halklarla paylaşılmak zorundadır. Daha iyi bir adalet sonrasında gelecektir.

Nostromo, Joseph Conrad

LONDRA, İNGİLTERE
MAYIS 2010

1. GÜN

00.49

Raf onu ilk gördüğünde çamaşır makinesine oturmuş, *speed*, monosodyum glutamat ve köpekler için deneysel sosyal anksiyete bozukluğu ilacı içeren iki yüz elli miligramlık karışımı yutmak üzereydi. Isaac'in tarifi aşağı yukarı böyleydi ya, çamaşırhanedeki müzik epey gürültülüydü; doğru duyup duymadığını merak ediyordu. Toz, iki sigara kâğıdına bölünmüş ve ardından kâğıtlar, aklına daima *wonton*'ları getiren bohçalar misali katlanıp buruşturulmuştu. Isaac *wonton*'unu çoktan mideye indirmişti ama gözlerini kapıdaki kızdan alamadığından, Raf'ınki hâlâ elindeydi. Kız yarı beyaz, yarı başka bir şey, belki Taylandlıydı. Yüzü, tüm kemik yapısı elmacıkkemiklerinden dallanarak oluşmuş gibi duran yüzlerdendi; sonuç seksenlerin üç boyutlu bilgisayar grafiklerini andırıyordu çünkü ekonomik sayıda keskin, düz yüzeylerden oluşuyordu; ama bazı açılar, topuzundan kaçmış birkaç tutam siyah saçla bozulmuştu. Gülmesini tutarak bir şeyi onaylamıyormuşçasına davranırken işe yaradığı kesin, doğal yarı-somurtkanlığa bükülen küçük bir ağzı vardı ve bol gri bir atletin üzerine önünü kapamadığı siyah bir eşofman üstü giymişti. Kızla aralarında duran yaklaşık altmış kişi, metronun en kalabalık saatlerinde öğrenilene benzer bir ritimle sallanarak dans ediyordu. Hepsini kenara itip kızla konuşmayı –"Hemen şuracıkta karım olur musun?"– düşünürken Isaac, elini çabuk tutması için plastik su şişesiyle koluna

vurdu. Gözünü kızdan ayırmadan şişeyi alıp *wonton*'u koca bir yudum suyla mideye indirdi ve Isaac'in kulağına eğilerek bağırdı:

"Ne var demiştin bunun içinde?"

"Ha?"

"Bunun içinde ne var demiştin?"

"Metamfetamin, monosodyum glutamat ve köpekler için deneysel sosyal anksiyete bozukluğu ilacı."

"Sosyal anksiyete bozukluğu ne?"

"Ha?"

Ses sistemi öyle aman aman güçlü değildi ama mekân öyle küçüktü ki tizler duvarları, arabada bebek koltuğuna sıkıştırılmış bir tombalak misali zorluyordu. "Sosyal anksiyete bozukluğu ne?"

"Duyamıyorum. Dışarı çıkalım."

Raf gönülsüzce Isaac'in peşinden, çamaşırhanenin arkasındaki, birkaç kişinin sohbet edip sigara içtiği asfalt kaplı küçük avluya çıktı. Farelerden daha hızlı üreyip her yanı saran, arkalığı eğimli plastik beyaz sandalyelerden biri, güvenilmez şekilde, devrilmesi imkânsızmış gibi görünen ama yine de kendini yere yıkılmış bulan nesnelere has duruşuyla yatıyordu köşede.

"Sosyal anksiyete bozukluğu ne?" diye yineledi Raf. Buradan kızı göremiyordu.

"Utangaçlık aslında." Isaac son yıllarda bir dolu Amerikalı veterinerin evcil köpeklere bu teşhisi koymaya başladığım ve bunun sonucunda piyasaya ciddi miktarda psikiyatri ilacı sürüldüğünü anlattı. Karışımın diğer öğelerine gelince: miktarı çoğaltmak için kullanılmadıysa monosodyum glutamat için bir açıklaması yoktu; üreticilerin daha kolay bulunabilen bir sürü beyaz toz arasında neden özellikle monosodyum

glutamatı seçtiklerini söylemek zordu. (Raf *wonton*'larla ilgili bir şaka olup olmadığını düşündü bir an.) İçinde biraz da *speed* vardı çünkü her şeyde biraz *speed* vardı.

"Ne yapacak?" diye sordu Raf.

"Ekstazinin en bok hali gibi bir şey."

Raf ekstaziyi epey zaman neredeyse tümüyle saf denecek kadar sentetik bir madde bildiğinden; Isaac eski güzel günlerde frengiye iyi geldiği sanılan sassafras yağıyla dolu elli varile Tayland'daki bir limanda el konduğu için geçen ay Londra'da iyi ekstazi bulunmadığını anlattığında şaşırmıştı. Kokain, afyon ve marihuana gibi ekstazinin de toprakta yetişen bitkilerden geldiğini öğrenmek, meleklerin göbek deliği olduğunu keşfetmek gibiydi. (*Speed*'in ise aksine, bazı çalılardan çıkarılan ama şimdilerde genellikle laboratuvar kimyasallarıyla üretilen efedrinden yapıldığından, zinciri ta ham petrolden çıkardıkları hidrokarbonlara kadar geri takip edilmediği sürece, herhangi bir vektör cebiri teoremi gibi, dış dünyaya hiçbir borcu yoktu.) Laem Chabang'da adamın tekinin rüşvet vermeyi ihmal etmesi ya da bir diğerinin almayı reddetmesi yüzünden milyonlarca flört girişiminin boşa çıkacağını, milyonlarca gündoğumunun seyredilemeyeceğini, milyonlarca düş kırıklığına katlanılmayacağım düşünmek de tuhaftı. Dünya Ticaret Örgütü konferansındaki hiçbir politikacı bu kadar güce sahip olmamıştı. Uyuşturucu ticareti duygusal yaşamın ilk küreselleşmesidir, demişti Isaac.

"Bir daha ne zaman iyi ekstazi buluruz?" dedi Raf.

"Asla bulamayabiliriz," dedi Isaac. "Glow düşürmek lazım."

"O ne?"

"Yeni mal işte... Barky hiç böyle sağlamını çekmediğini söyledi. Müthişmiş."

"Var mıymış elinde hiç?"

"Galiba."

"Geliyor mu bu tarafa?"

Omuz silkti Isaac. "Telefonu kapalı."

Çamaşırhane sahiplerinin bu ufak çaplı *rave*'in* bu gece burada yapılmasına izin vermelerinin sebebi, gelenlere uyuşturucu satabilmekti ama ellerinde sadece, hiçbiri Raf'ı ilgilendirmeyen kokain, ketamin ve Çin'deki laboratuvarlardan internetten yasal yollarla satın alınabilen, etilbufedron adlı yeni ekstazi çakması vardı. Etrafına bakınca yirmi sene önce, gece muhabbetlerinin kamuya açık yirmi metrekarelik yerlerde kendi kendine yapılan çift-kör deneyleri değil, M11 civarlarındaki dev ithalat depolarından birinde düzenlenen, kar beyazı Hollanda MDMA'sının götürüldüğü, milletin üzerine anı kitapları döşendiği güzelim uyuşturucu kültürüne ait olduğu zamanlarda doğmadığına bir kez daha içerledi. Londra bu hallere nasıl düşmüştü?

Çok geçmeden peşinde Isaac'le içeri döndüğünde iç çamaşırlarına dek soyunmuş bir kızla bir oğlanın büyük kurutma tamburlarının içinde öpüştüklerini gördü; cılız uzuvları, silindirik alanlarda cinsel ilişki olanaklarını araştıran bir çeşit astronot deneyi misali kıvrılıp bükülerek yer bulmaya uğraşıyordu. En azından onlar sağlam ya da sağlam olmayan ama daha önce kullanmadıkları bir şey içmişlerdi. DJ, Raf'ın Mit FM'de sıkça duyduğu bir parçayı çalıyordu. Daha önce gördüğü kıza bakınmak için ter bulutunu aşağıda bırakarak kurutma makinesinin tepesine tırmandı ya, kızı hiçbir yerde göremeyince aşağı inmeyip oracıkta dansa girişti.

* Elektronik müzik çalınan, sabaha kadar süren ve genelde uyuşturucu kullanılan dans partisi. (*ç.n.*)

02.12

Kulak memelerindeki, inci küpeler misali tıraş köpüğü artıklarıyla gelişine bakılırsa muhtemelen Barky de Raf gibi yataktan yeni çıkmıştı. Cüzdanında turuncu kese kâğıdına sarılı üç tane *wonton* vardı. Adam başı bir doz Glow. Raf, önceki karışımı aldıktan yaklaşık yarım saat sonra bir değişiklik hissetmeye başlamıştı ama hissettiği değişiklik, pencereleri kapalı bir odaya girdiğinizde hissettiğiniz esintinin hayal gücünüzden kaynaklandığını düşünmeniz misali, öylesi hafifti ki emin olamamıştı. Derken his kaybolmuştu. Haliyle Barky'nin zımbırtısını denemek için sabırsızlanıyordu ve yutmak üzere tekrar kurutucuya tırmanacakken biri koluna dokundu. Döndü.

Deminki kız.

Kız kulağına eğildi ve Raf, kızın ince ter tabakasıyla kaplı göğüs dekoltesinde kayan yumuşak ışıltıyı seyretti.

"O ne?" dedi kız. Beklenebilecek, "Ne öyle, sapık gibi kesiyordun beni?" sorusundan çok daha iyiydi. Barky'den *wonton*'u alırken görmüştü herhalde.

"Glow," dedi Raf.

"Arkadaşın mı satıyor?" Amerikan aksanı vardı kızın.

"Hayır." Ama lafı bu kadarda bırakamazdı. Geçmişte başka kızlar uyuşturucu için flörte kalkışmıştı elbette ve belki bu kız da o niyetteydi. Eğer öyleyse kuralları bilmiyordu; ne anlamsızca sırıtıyor ne de tahrik etmek için sırtını sıvazlıyordu. Artı, öyle olsa ne fark edecekti? Bir seferinde, bir partide böyle tanıştığı İzlandalı bir kızla yatmıştı. Boşa hamle yapmıyor olma umuduyla, "İster misin?" dedi.

Bu lafla gülümsedi kız. "Hayır, sağ ol."

Ama Raf, kızın elini tutup *wonton*'u avucuna sıkıştırıverdi. "Duyduğuma göre acayipmiş bu mal."

"Ne?"

Birbirlerini duyabilmeleri için dışarı çıkmayı teklif etse miydi? Yok, daha değil.

"Adın ne?"

Kız, "Cherish," dedi ya da Raf'a öyle geldi. Var mıydı böyle bir ad?

"Seninki?"

"Raf."

"Su var mı yanında?"

"Bir saniye," diyerek Isaac'e döndü ama artık şişe yoktu elinde; Barky'de de yoktu. Çamaşır makinelerinin üzerinde yarım şişe limonata gördüğünü hatırladı ya, şimdi o da görünmüyordu ortada. Döndüğünde kız beyne işleyen muğlak soğuk misali kaybolup gitmişti bile. Isaac ve Barky'ye nereye gittiğini sordu; ikisi de dikkat etmemişti ve fenası, Barky'de başka Glow da yoktu.

05.37

Raf çamaşırhaneden yalpalayarak çıktığında kendini çiçeklere boğulmuş buldu. İçindeki hayali anot çıkarılıp yerine katot konmuş, algılarının her biri yoğunlukta eşdeğer zıddıyla yer değiştirmişti sanki. Ten yerine taç yapraklar, ter yerine koku, sıcak yerine soğuk, gürültü yerine sessizlik, disko ışıkları yerine antosiyaninler... Cumartesi günleri bu yolda çiçek pazarı kurulduğunu, lale ve nergis indirildiğini bir an sonra fark edebildi ki sessizlik, arkasındaki rampadan inen el arabasının gürültüsüyle hemen bozuldu zaten. Derin bir nefes alıp gece otobüsüne bineceği durağa doğru yürümeye başladı.

Isaac ve Barky çoktan gitmişlerdi. Bir süre Glow'un hiçbir etki yaratmadığını söylemiş, Raf'a her daim bifteğe tuz-biber

ekilişini hatırlatan eyleme girişip Barky'nin yanında getirdiği bir gram etilbufedronu dişetlerine sürmüşlerdi. Hemen ardından, Barky'nin etilbufedronunun etki gösteremeyeceği kadar kısa bir süre sonra, arka avluya koşup betona makineli tüfek gibi kusmaya başlamışlardı. Kasılmalar arasında Barky, herhalde sahte Glow aldıklarını iddia etmişti. Raf'sa, fırsatçının tekinin adını ilk kez duyduğu Glow'un sahtesini çoktan satmasına bakarak zamanın feci gerisinde kaldığını düşünmüştü ve birden Amerikalı kızın, eline tutuşturduğu uyuşturucu yüzünden bir yerlerde kusuyor olabileceği aklına gelmişti. Fenası, bedenen Barky'nin anca yarısı kadar olan kızın zehirden iki kat etkilenmesi mümkündü. Bir daha karşılaşsalar bile Cherish'in onla konuşmak istememesi fazlasıyla ihtimal dahilindeydi.

Etilbufedron etkisi geçerken Raf bezginlik ve huzursuzluk hissediyor, zaten kızla muhtemelen fazla ileri gidemeyeceği hükmüne varıyordu. Nihayet gelen otobüsün camları, pazara dökme çiçek yerine ışık taşıyormuşçasına parlaktı. Binip şoförü başıyla selamlayarak kartını okuttuktan sonra döner merdivenden üst kata çıktı. Gördüğü şey karşısında öyle afalladı ki otobüs bir kavşakta durunca tutunmayı unuttuğu için neredeyse yere yuvarlanıyordu.

Altı sıra kadar ilerisinde bir tilki oturuyordu. Turuncu kürkündeki her bir tüy ayrı alevle yanıyor ve sokaktan yansıyan ışık, siyah yuvarlak gözlerinin içinde kurutma tamburundaki solgun tenli kız misali kıvrılıyordu. Raf, tilkilerin burun ve karınlarındaki beyaz kürkün gözlerinin üzerine de serpişerek iki abartılı kaşa dönüştüğüne daha önce hiç dikkat etmemişti ve o bunu düşünürken, tilki de ona gayet tarafsız, bilimsel bir ilgiyle bakıyordu. Hayvanın şoförü atlatıp binemeyeceğini, dolayısıyla mutlaka biri inerken arka kapıdan otobüse

daldığını düşündü. Otobüs tekrar harekete geçince oturdu ve tilki bakışlarını tekrar dışarı çevirdi. Derken burnuna çamurlu ve yabani, ham petrolümsü bir koku geldi. Binen başka yolcu yoktu ve otomatik hoparlör bozuk diksiyonuyla sonraki durağın Camberwell Green olduğunu duyurunca tilki yere atladı ve otobüsten inmek için alt kata yöneldi.

06.20

Raf, oturduğu daireye taşındığının ilk altı ayı boyunca, sokağın sonundaki dükkânı günde yirmi iki ila yirmi üç saat çalışan bir İranlının işlettiğini zannetmişti. Adam sabah akşam oradaydı ve kasada, jelibon rafının üstüne sabitlenmiş televizyonda her daim futbol gösterilmesi misali, hep aynı yüzle duruyordu. Raf bir keresinde kendini tanıtmıştı ama bir sonraki gidişinde adam, yeni tanıştıklarından habersizmiş gibi davranmıştı. Derken bir hafta kadar sonra, dükkânın önünden geçerken gözü takılmış ve dükkân sahiplerini tartışırken görmüştü. Kötü polisiye kandırmacaları misali ikizdiler.

Raf üç muz ve bir kutu portakal suyu aldı ve kasadaki adamın orta parmağının ucunu nemli süngere, naylon poşeti açmasını sağlayacak suni salgı beziymişçesine, neredeyse ruhani bir dikkatle bastırışını zevkle izledikten sonra, gelecek haftanın eskicileri için kapısına lekeli, eski bir döşek bırakılmış apartmanına gitti. Gizli bir sanayi tesisinin atıkları misali her ay kapıya bırakılan döşeklerin sayısı, binanın insan kapasitesinin hayli üzerindeydi.

Uyuşturucu almasa bile bir dokuz-on saat daha uyuyamayacağını biliyordu ama o kadar tükenmişti ki bir süreliğine yattı. Oda, gece on birde kalktığından beri açmadığı kalın siyah perdeler yüzünden müzik setinin kırmızı LED ışığı haricinde

kapkaranlıktı. Her yan göz maskesi, akustik kulaklık, beyaz gürültü makinesi ve iki düzineye yakın, yatağın altına sadece strafor yiyen bir farenin kakaları misali dağılmış, kullanılmış kulak tıkacı gibi hastalığının türlü ıvır zıvırıyla kaplıydı.

Raf'ın hastalığı uyku-uyanıklık ritim bozukluğuydu. Uyku düzeninin ortalama bir ergeninkinden çok daha beter olduğunu on altı yaşında fark etmeye başlamış, kesin teşhis içinse dört ayrı doktora gitmesi gerekmişti. Sağlıklı bir beyinde gözler hipotalamusa ne zaman karanlık, ne zaman aydınlık olduğunu, hipotalamus da epifize ne zaman melatonin salgılayacağını söyler ve melatonin kişiyi her gün aynı saatte uyutur. Normal insanlarda günlük ritim, dünyanın tam dönüşüne denk olarak yirmi dört saattir. Ama Raf'ınki yaklaşık yirmi beş saatti. Adeta beynine yeni icat bir saat takılmıştı.

Uyku-uyanıklık ritim bozukluğu, hipotalamusları güneşin yerini hiçbir zaman bilemediğinden çoklukla körlerde görülürdü. Ama Raf için farklı bir durum söz konusu olmalıydı ve sebebini hiçbir kan testi yahut EEG saptayamamıştı. Serotonin, melatoninin sassafras yağı, yani prekürsörüydü; dolayısıyla genlerinde enzimleri birbirine dönüştüren bir mutasyonun varlığı düşünülebilirdi ancak öylesi, beyninde bolca serotonin yüzdüğü anlamına gelirdi ki MDMA alındığında aynısı olurdu ve sürekli mutluluk yaşadığı falan da yoktu. Kim bilir, belki de hipotalamusunda pirinç tanesi kadar yer tutan ve beyinde nöronların günlük işlevini devam ettiren üst-kiyazmatik çekirdeğinde bir terslik vardı.

Sebebi her neyse artık, yarattığı etki, hayatının her günü Londra'dan hiç ayrılmadan batı yönünde birer saatlik uçuşlar yapmış gibi dünyanın geri kalanıyla eşzamanlılığının bir saat şaşmasıydı. Döngünün başlarında sabah sekizde kalkmak kolaydı; dört gün sonrasıysa sabaha karşı dörtte kalkmak

gibiydi; sekizinci günden itibaren sabah sekiz gece uykusu için en uygun saate, on beş gün sonra akşamüzerine, yirmi gün sonra kuşluğa ve yirmi beş gün sonra yeniden normal bir güne dönüşüyordu. Döngüsü tamı tamına yirmi beş saate denk gelmiyordu; sonuçta Raf saat düzeneği değildi ama döngü, aradaki farkın anlaşılmayacağı ölçüde işliyordu. Yirmi dört saat yirmi dokuz dakikalık günüyle döngüsüne pek yakın Mars'ta daha rahat edebilir, hafta sonları Phobos'un loş parıltısı altında şekerlemeler yaparak açığı kapatabilirdi. Geçen sene, yapar yapmaz pişmanlık duyduğu açıklamayı doğru dürüst dinlemeyen bir emlakçı hanım, "Ne, yirmi beş saat mi? Bir sürü işinizi hallediyorsunuzdur!" demişti.

24 saatlik uyku-uyanıklık ritim bozukluğunun bilinen bir tedavisi yoktu. Işık tedavisini, hipnozu ve B12 vitamini iğnelerini denemişti; hiçbiri işe yaramamıştı. Birkaç ay melatonin tableti kullanmış ve biraz faydasını görür gibi olmuştu ama bir doktor, tıpkı MDMA'daki gibi, tabletleri aldıkça aynı etkiyi sağlamak için dozu arttırması gerekeceğini ve bir süre sonra testosteron ilaçlarının erbezlerini büzüştürmesi misali, tabletlerin epifizini büzüştüreceğini söylemişti. Okuduğuna göre epifiz prekürsörleri, bir zamanlar gözsüz bir balığın alnındaki ışığa duyarlı hücrelerden mürekkep bir kızarıklıktı ve evrimle kafatasının içine çekilmişti. Kepenkli penceresini, antika monoklünü kaybetmek istemiyordu Raf.

Bir zamanlar ailenin ilk üniversite mezunu olmayı ümit etmiş ama her dört haftanın yaklaşık ikisinde derslerde uyuklayınca liseyi bitiremeden okulu bırakmıştı. Doğru dürüst bir işte çalışamamıştı. Evlenebileceğini de düşünmüyordu. Hiç gerçek bir mesleği olmamıştı. Isaac, uyku bozukluğu destekçilerinin sayfalarına aynı dertten mustarip kız arkadaş için olta atmasını tavsiye ediyordu. Ama tamı tamına aynı

döngüde yaşayan birinin çıkma ihtimali yok gibiydi. Beteri, döngüsü farazi sevgilininkine ne kadar yaklaşırsa o kadar ayrı kalırlardı. Raf'ın yirmi beş saatine karşı kızınki yirmi altı saat olsa eşzamana altı yüz elli saatte bir ulaşırlardı (ki o güne dek Raf'ın kendine göre yirmi beş, kızınsa yirmi altı günü geçerdi). Ama Raf'ın yirmi beş saatlik döngüsüne karşılık kızın döngüsü yirmi beş saat on beş dakika olsa eşzamana ancak her iki bin beş yüz yirmi beş saatte bir kavuşurlardı (bu durumda Raf yüz bir, kızsa yüz 'öznel' gün geçirmiş olurdu) ki Raf'ın normal hayat döngüsüne yabancılığı bu durum karşısında önemsiz bile kalırdı.

Bir başka deyişle, tekrar beraber uyuyabilmelerinden önce döngüleri birbirlerine, biri diğerinin gecelerinde uzun iş seyahatine çıkmışçasına, haftalarca zıt kalırdı. Eşzamanlılıklarıysa Greenwich saatiyle eşzamanlılaşarak çifti normal çiftlerden her altmış bin altı yüz saatte bir yahut yaklaşık her yedi yılda bir veya her iki buçuk mavi ayda bir doğru zamanlarda birlikte kahvaltı edip öğlen ve akşam yemeklerine oturmaya yetecek süre boyunca farksız kılardı. Peki, döngülerinin eşlendiği hafta birinin gribe yakalanacağı tutarsa ne yaparlardı? Artı, birbirlerinin döngüleri üzerinde yapacakları çekim etkisi vardı daha... Raf kendi kendine programlama öğrenmekle uğraştığı dönemde, herhangi bir saat veya günde döngüsünün neresinde bulunacağını saptamak adına yeni bir uygulamanın içine bir açık-kaynak biyo-ritim jeneratörü eklediğinden bu hesaplamaları kolayca yapabiliyordu. Çıkardığı grafiği önemli randevularını düzenlemede kullanmayı planlamıştı ya, uyku-uyanıklık ritim bozukluğu çekenlerin hayatlarının randevu kaynadığını söylemek de zordu.

Bütün bunlar, bunca zaman yalnız ve arkadaşsız kaldığı anlamına gelmiyordu gerçi. Yirmi iki yaşındaydı: bu yaşta

çoğunluk, uyuşturucuların da katkısıyla hâlâ birden fazla vücut ritmiyle yaşardı. Son kız arkadaşı, Isaac gibi bir DJ'di; çalmaya gece yarısı başlayarak dörtte bitirip beşte yatabiliyor ya da bazen akşam sekizde yatıp parti sonralarında dörtten sabaha kadar çalmaya gidiyordu. Bazen de tüm hafta sonu ayakta kalıp bütün bir pazartesi boyunca uyuyordu. Bir DJ ile tempo eşleştirmek normalde pikabın devir ayarını halletmekten ibaretti ama gerçek hayatta pek eşzamanlılaşamamışlardı. Hoş, kız açısından bu durum tanıştığı herkes için geçerli olduğundan Raf'ın bir dezavantajı yoktu. Gecikmelisinden evcilik doğaçlamasına giriştikleri de oldu: kız sabaha karşı eve döndüğünde Raf çoktan yemeği hazırlamış olurdu. Balkonda doğan güneşe karşı yer, yakınlardaki çiy kaplı parkta yürür, eve dönüp öğlen yemeği saatine kadar sevişir, ot tüttürür, DVD seyreder, ardından akşama kadar uyuduktan sonra çıkıp pub'da arkadaşlarıyla buluşurlardı. Parçalanmış yeşim yeşili kocaman gözleriyle müthiş güzel bir kız olmasına rağmen Raf'ın en sevdiği tarafı, dünyadan kopukluğuydu: neredeyse buhar denecek denli belirsizdi kız; her şeye şaşar ama hiçbir şeye hayret etmezdi. Raf uzun zamandır hiç o kadar mutlu olmamıştı.

Derken martta, Berlin'e taşınmaya karar verdiğini söyleyivermişti. Raf kızın uçak biletlerinin iki haftada bir, ki zaten doğru dürüst görüşme sıklıkları o kadardı, ziyaretine gelebileceği denli ucuz olduğunu söylemesini beklemişti. Ama sonraları öyle bir imada dahi bulunmadığını fark etmişti. İlişkileri boyunca duyduğu en gerçekçi konuşmaydı. Daha sonraları Isaac'ten, kızın bir zamandır, on dört saat DJ'lik yapmasıyla ünlü Brezilyalı bir tekno yapımcısıyla birlikte olduğunu öğrenmişti. Isaac'in Raf'a söylemeye niyeti yoktu ama o gece iki hap yutmuştu ve kafayı tütsülediğinde sır tutamazdı – ki

zaten o yüzden bir ajanın giriş kartını iptal ettirmesi misali, öncelikle sır duymamaya özen gösterirdi.

Terk edilişinden bugüne geçen altı haftayı olabilecek en kötü Çin malı amfetaminini çekip dibin dibine vurmuş gibi geçirmişti gerçi ama toplumsal beklentiler de hayatında ilk defa döngüsüyle eşleşmek üzere yön değiştirmişti sanki: terk edildiği için gündüzleri uyuyup geceleri kafa çekmesi normaldi artık. Yön değişimiyse içselden çok dışsal görünüyordu çoğunlukla. Değişim, çevresindeydi. Kaliteli ekstazi, içene, her şeyin içinde daima bulunan ama yüzeye peyderpey çıkan neşeyi doğrudan dışarı pompalıyormuş hissi verirdi. Raf'ın bugünlerde hissettiğiyse tam zıddıydı: dilini çıkarıp günlerce beklese bile tek damla neşe akıtmayacak denli kurumuş gibiydi her şey. Durum iyiye falan da gitmiyordu.

Isaac bir defasında, gecenin birinde MDMA'yı fazla kaçırıp kafasındaki serotonin reseptörlerinin baraj misali yıkılmasından ve son su taşkınından sonra bir daha hiçbir şeyden zevk alamamaktan korktuğunu itiraf etmişti. Raf'ın şimdi hissettiği buydu işte. Isaac sonunda atlatacağını söyleyedursun, içinde debelendiği bedbinlik hem kalıcı hem de bölgesel geliyordu Raf'a; sanki neşe başka bir yerlerde mevcudiyetini koruyordu ama kızın artık buralarda yaşamamasına rağmen bu sokaklara, bu çöle bir daha uğramayacaktı.

Beş gün önce, evin şimdi nefret ettiği merdivenlerinden çıkarken –ki o merdivenlerde binlerce kez öpüşmüşlerdi– Londra'dan giden kendisi olsaydı neler olurdu diye düşününce sadece düşünmesi bile içini rahatlatmış ve bir ay içinde Londra'dan ayrılmaya karar vermişti. Ev sahibine çıkacağını bildirmişti. Bu cumartesi sabahıysa bütün hayatını geçirdiği şehre veda etmesine yirmi beş gün kalmıştı. Tek bir döngü. Ne Isaac'e söylemiş ne de nereye gideceğine karar vermişti henüz.

Berlin eğlenceli ve ucuz görünüyordu ve yataktan kalkar kalkmaz dansa gitmenin normal sayıldığını duyduğu tek yerdi ama elbette ve aynı zamanda gitmesi yasaklanan tek yerdi de. Bir yandan başına bu ay içinde fikrini değiştirecek bir şeylerin gelmesini çok arzu ediyordu ya, güzel bir kıza kusturucu vermek bunlardan biri değildi. Otobüsteki bir tilki de başlangıç sayılabilirdi tabii ama tek başına fikrini değiştirmeye yetmezdi.

14.35

Raf her gün bir Staffordshire teriyerini merdivenlerden indirmek zorundaydı. Hayvan başlarda pek debelenmişti ama artık omuzlarında, kemikten tahtırevanından inmeye gönlü hiç yokmuşçasına memnun oturuyordu. Rose dört yaşındaydı, bağrındaki beyaz leke dışında simsiyahtı ve on üç aydır, on sekiz katlı bir toplu konut bloğunun çatısına monte edilmiş bir radyo vericisini koruyordu. Raf okuldayken bir kimya dersinde kromatografinin nasıl yapıldığını göstermişlerdi: su dolu bir tüpe yerleştirilen bir filtre kâğıdına pancar köküyle yapılan lekedeki farklı pigmentler, kâğıdın üzerinde farklı uzunluklarda dağılmışlardı. Kandaki MDMA miktarını ölçen test de böyleydi ve Raf bazen binayı, sokaklar için bir kromatograf gibi görürdü. Sokaklarda, tüpün en tepesine sadece polis sirenleri, motosiklet gürültüleri ve bir de sıcak günlerde iç bayıcı sis dışında ulaşabilecek hiçbir şey yoktu. Nehrin karşı yakasındaki gökdelenler, kâğıttan bebekler dizisi ya da bir düzine bilindik siluetin kesilip yapıştırıldığı, inandırıcılıktan uzak turizm broşürü dermeleri misali ufuk çizgisinin dar hattına sıkıştırılmıştı.

Mit FM de diğer tüm korsan radyo istasyonları gibi vericisini stüdyonun binasından farklı bir binaya yerleştirmişti.

Verici elektriğini, kan emen kene misali yapıştığı binanın asansör hattından alıyordu. Başka çare yoktu çünkü Ofcom* minibüslerinden birinin sinyalleri saptamasıyla istasyonun işi tek baskında bitebilirdi. Bir uydu anteninden söktükleri bağlantı kutusunun, sesi kızılötesi yoluyla ana vericiye aktarabilmesi için stüdyoya tek gereken, araya hiçbir şeyin girmeyeceği bir doğrudan görüş hattıydı. Ama bu da, Güney Londra'daki diğer bir sürü korsan radyo istasyonunun kendilerininkini yapmak yerine, çalmayı tercih edecekleri çalışır durumdaki bin poundluk vericiyi korumasız bırakmak anlamına geliyordu. Radyonun kırk bir yaşındaki sevimli sahibi Theo, çatıya çıkan orta kapıya iki sağlam asma kilit takması için kapıcıya rüşvet vermişti ve öncesinde dikenli tel, elektrikli çit gibi önlemleri de denemişti. Esas mesele, çalıntı bir radyo vericisiyle ne yapacağını bilecek türde amcıkların doğaları gereği kendi kendilerini yetiştirmiş inatçı mühendisler olmaları ve her türlü savunma amaçlı icatla baş edebilmeleriydi. Theo, Rose'u bu yüzden almıştı. Şansınız yaver gidebilir, bıçakla mesela işini bitirebilirdiniz belki ama korkuluksuz bir çatıda yetişkin bir Staffie'ye dalaşmak için aptal olmak gerekirdi.

Theo'nun planı, köpeği haftada iki kere besleyip çatıda aç ve huzursuz bırakmaktı ama köpekleri seviyordu ve Isaac ona paraya muhtaç bir arkadaşından bahsedince içi elvermemişti. Rose şimdi yağmur giderinin yanında, gürültücü komşusu asansörün makine dairesinin bitişiğindeki karton, muşamba, köpük ve Raf'ın merdivenlerden taşıyabildiği ıvır zıvırdan yapılmış derme çatma kulübede dertop edip kendine yatak yaptığı battaniye yığınıyla yaşıyordu. Theo, vericinin kaçak elektrik çektiği asansör hattına kış için zaman ayarlı

* Birleşik Krallık'ta onaylı iletişim, yayın ve posta trafiğini denetleyip düzenleyen kurum. (*ç.n.*)

bir ısıtıcı bile bağlamış ve Raf'a kimseye söylememesi için yemin ettirmişti. Raf arada haftada iki şiline öğrencilere kiralasam burayı yollu şakalar yapıyordu.

Raf her gün Rose'u "insan asansörle" aşağı indirip uzun yürüyüşlere çıkarıyordu. Yukarıda yalnız kaldığını, sıkıldığını biliyordu ve hayvancağızın haline en az Theo kadar üzülüyordu. Hoş, Theo'nun da arada ima etmekle yetindiği üzere, Rose'un burnundaki yara izleri ve sol gözündeki beyaz tabaka, bir önceki sahibiyle lüks içinde yaşamadığına işaretti. Bir de, Raf tüm samimiyetiyle anlamaya çalışmasına rağmen köpek, parka en azından birkaç köpek daha varken götürülmesini, gayet düzenli gezdirilip beslenmesini takdir eder görünmüyordu. Sosyal anksiyete bozukluğunun zıddı, artık her neyse Rose'da mevcuttu.

Theo, Rose'u görmeye bayılırdı; Raf bugün köpeği yolun sonundaki, sağ tarafında çifte beton balkonların içleri işaretlenecek kutucuklar misali üst üste sıralandığı, caddeyle arasındaki çimenliğin (Raf, asla kimsenin güneşlenmediği, frizbi oynamadığı ama idarenin her yaz biçmek zorunda olduğu, bazıları suni çim kaplı bu sahte çimenliklerin varlık nedenini oldum olası anlamamıştı) demir çitle ayrıldığı binanın beşinci katındaki Mit FM stüdyosuna götürmeye karar vermişti. Koridorun huzursuz edici ışığı altında 23 numaralı dairenin kapısı sıradan gözüküyordu ama aslında güçlendirilmişti ve ses geçirmezdi. Kapıyı çalmanın bir faydası yoktu; telefon etmeliydiniz.

Kapıyı, Theo'nun kafası kazılı, tıknaz, gardırobu *Scarface* tişörtleriyle dolu elemanı Dickson açtı. Köpeği süzüp başını salladı. "Onu buraya sokamazsın."

Dickson, Rose'u hiç sevmezdi; haliyle Raf de Dickson'dan hiç hazzetmezdi ama böyle bir durumla ilk kez karşılaşıyordu. "Nasıl? Her zaman gelir buraya."

"Hayvan giremez. Yeni kural."

"Theo ne diyor bu işe?"

"Theo burada değil."

"Nerede?"

"Dışarıda"

"Dışarıda, nerede?"

Dickson en iyi haliyle bile kaypak ve saldırgan mizaçlıydı; haliyle yalan söyleyip söylemediğini, hele de böyle kapı açıkken sohbet etmemeleri gerektiğini ikisi de gayet iyi bilirken anlamak zordu. Ama, "Kingston. Aile düğünü," sözleri Raf'ı ikna etmedi. Raf, Theo'nun Jamaika'daki kuzenlerinden bahsettiğini hiç hatırlamıyordu. Belki de bir sebeple saklanıyordu Theo.

"Ödeme yapmanız lazım, bir hafta oldu."

Dickson, Raf'ı bir an önce defetmek için "yeni kuralı" çiğnemeye hazır görünüyordu. İçerideki kokarca kokusu öyle yoğundu ki kaynatıp yem niyetine ineklere verilebilirdi. Koridorun sonunda, zamanında herhalde oturma odalığı yapmış odanın kapısında kalın keçe kalemle "Çalmadan önce Ödeyin!" yazıyordu. Mit'teki DJ'ler radyoya saat başına yirmi papel öder, söküldükleri paraları adları duyulup kulüplerden iş almaya başladıklarında çıkarırlardı. Isaac internetin korsan radyoları bitireceğini söylerdi ama Raf öyle düşünmüyordu; Londra'da halen faal olan en az yetmiş istasyon vardı; görünmez ve danışıklı dövüşlü bir ittifak söz konusuydu. Herkesin arabasında, evyelerinin yanında, rehincilerden ucuza kapadıkları müzikçalarlarda –ki kabul etmek lazım, eli kulağındaydı– genişbant bulunmadığı sürece internet, korsan radyoları bitiremeyecekti. Aynı durum dijital sinyal vericiler için de geçerliydi. Daha büyük bir ihtimalle bu geçişi sadece yasal radyolar yapıp FM dalgasının tozlu

konferans ve balo salonlarını, ebediyen sürebilecek işgal partilerine bırakacaklar.

Raf, Mit'in hemen bütün DJ'leriyle samimiydi; haliyle Rose'u koridor boyunca sürükleyerek türlü edevatla dolu stüdyoya dalmadan önce izin isteme zahmetine girmedi. Perdeler çekiliydi ama cama burnunu dayamış kedi misali pencereye dayalı verici kutusunun olduğu yerde kumaştaki şişkinlik görülüyordu. Duvarda haftalık programın yazıldığı beyaz tahta asılıydı; köşede Raf'ın nedenini asla keşfedemediği bir tilt makinesi ve odanın en dibinde, pikap, teyp, mikrofon ve bilgisayar kablolarının altından geçtiği bir masa vardı. Raf içeri girdiğinde Barky'yi, Jonk'u ya da kimi cumartesi öğleden sonraları çalan aşina DJ'leri görmeyi beklemişti ama daha önce hiç görmediği iki adamla karşılaştı. Nereli olduklarım kestiremedi ya, aklına çamaşırhanedeki kız geldi; Taylandlıydılar belki. Tabii geceki kız yarı Taylandlıysa... Sinyalde sorun çıktığında DJ'lerin anında duymaları için stüdyoda her zaman kısık sesle Mit FM çalardı ve bu ikili de Raf'ın tanımadığı bir dilde, kadının tekinin çığlık çığlığa söylediği elektronik bir linç şarkısı çalıyorlardı. Yabancı pop müzik hakkında fazla bilgisi yoktu; tek düşünebildiği, parçanın bir Çin lokantasında makarna yerken duyulabilecek türden bir şey olduğuydu. Mit FM'in genelde yayınladıklarına benzemiyordu. Parça gözyaşları içinde biterken adamlardan biri mikrofona eğilip şarkıdakiyle aynı dilde bir şeyler söyledi. Raf stüdyodan çıkıp kapıyı kapadı.

"İçeridekiler kim?" diye sordu Dickson'a.

"Toplum için öğleden sonra kuşağı yapıyorlar."

"Yok yahu? Hangi 'toplum'muş o?"

Dickson cevap vermeden haftalığını uzattı. Raf, Rose'u gezdirmek için hak ettiğinden fazla para alıyordu gerçi ama

kazancı yeterli gelmediğinden serbest grafik programlama işleri de yapıyordu. Bilgisayarlarla arası iyiydi ve matematik yeteneği sayesinde kendini ders kitaplarıyla yetiştirmişti. Ama doğuştan yazılımcı olmadığı ve özgeçmişine yazabileceği fazla bir şey bulunmadığından sadece sıkıcı ve birbirinin tekrarı işler alabiliyordu. Şu sıralar, Avusturyalı bir inşaat firmasının henüz bitmemiş evlerini çevrimiçi gezdiren bir program için Polonyalı bir firmaya sipariş ettiği aydınlatma programı işine yardımcı oluyordu.

Doksanlarda sanal ışığı bu kadar dert etmezdiniz —Güney Kaliforniya'daki gibi her zaman soluk ve tekdüzeydi— ama teknolojik açıdan gerçekliğe bir noktaya kadar yaklaşılabildiğinden beri aydınlatma, neredeyse her şeyden önemliydi artık. Yeni nesil bilgisayar oyunu programcılarının pek çoğu bu işe belki de balistik uzmanı ya da profesyonel motosikletçi olacaklarına inanarak girmiş ama kendilerini Floransalı portre ressamlarının çırakları misali ışık gölge oyunlarıyla haşır neşir bulmuşlardı ve bunu düşünmek, Raf'ı her zaman çok eğlendirirdi. Bazen bilgisayarın başında geçirdiği bir günün ardından çatıda Mit'in vericisine bakar, radyonun da, ışığın da elektromanyetik dalgalar olmalarına rağmen sadece göreceli büyüklüklerinde fark olması Raf'ı şaşırtırdı; ışık chihuahua, radyo danuaydı (kızılötesi de, Rose gibi Staffie) ama bir şekilde aynı familyadandılar.

15.21

Isaac kullanmadığı odasını internete koyduğu ilana başvuran üç Japon moda öğrencisine kiralamıştı. Odada sadece iki kişilik yatak vardı ve kızlar ne kadar ufak tefek de olsalar üçüncüye yer yoktu ama dert etmiyorlardı çünkü Raf'ın

sokağındaki İranlıların dükkânı gibi yirmi dört saat çalışıyorlardı. Raf, ne zaman Isaac'i ziyaret etse gece gündüz fark etmeksizin biri istisnasız uyuyor, biri ayakta, biri de dışarıda oluyordu. Odanın önünden her geçişinde, Mit'in duvarındakine benzeyen beyaz bir program panosu görüverecekmiş gibi geliyordu Raf'a. İsimlerini bir türlü ezberleyememişti; Isaac'in ezberlediğini de sanmıyordu. Bugün, giriş kapısının yanındaki masada oturmuş tırnaklarını boyayan kız, tersine dönmüş şemsiyeye benzeyen bir elbise ve postal giymişti; yatakta uyuklayan ise altın renkli bir kes ve üzerine beş beden büyük gelen bir erkek smokini giyiyordu. Her zamanki gibi şahaneydiler. Rose'un kayışını çıkarmak için eğilince, mutfak lavabosuna atılmış koca bir buket lale gördü.

"Bunlar kimden?"

"Çamaşırhaneye ikinci gidişimizden... Çiçek pazarı açılmıştı," dedi Isaac. "Tamburdaki çocuklar bana çiçek almam için ısrar ettiler. Güzel olduğumu söylediler. Merhaba köpecik! Merhaba! Merhaba! Merhaba! Merhaba! Merhaba! Merhaba! Merhaba!"

"Ama Barky ile siz benden önce gitmiştiniz."

"Geri döndük sonra. Daha iyiydik."

"Beni niye aramadınız?"

"Telefonun kapalıydı."

Dün gece, *wonton*'ların ilk kısmını yutmadan Isaac, Walworth'ta ilginç bir şey göstereceğini söylemiş ama ayrıntısına girmemişti. Köpekle kankası birbirlerini sevmeye doyunca, Raf tekrar kayışı tasmasına takıp Rose'u, yolları üzerindeki evine bırakmak üzere Isaac'in arabasına bindirmek için aşağı indirdi. Rose, alışılageldiği üzere, koltukta kazık varmış gibi arkaya binmeyi reddetti. Isaac'in binasının önünde bir arabanın ön camı kırılmıştı anlaşılan: kaldırıma

paralel su oluğunda sabah yağan yağmurun getirdiği beyaz bahar çiçekleri ile tavuk kemiğine yapışmış yapay peruk tutamından bir bulamaca karışmış, elmas gibi parlayan cam parçacıkları vardı. Bir kara büyü ayininin kalıntılarıydı adeta.

Isaac arabayı çalıştırırken, "Mit'e uğradım," dedi Raf. "Tuhaf bir şeyler dönüyor gibi geldi bana."

"Hı hı. Jonk arayıp söyledi."

"Ne dedi?"

"O puştun her dediğine inanılmaz. Parmaklarından elektrik çıkartan biriyle tanıştığını söylemişti hatırlıyor musun?"

" Hı hı. Ne dedi peki?"

Isaac'in dediğine göre Jonk, çarşamba gecesi geç saatlerde, iki saatlik programını tamamladıktan sonra yolun karşısındaki çocuk bahçesine gitmiş ve yaylı oyuncak koyunlardan birinin üzerine oturup bir cigaralık tüttürmüştü. Derken ağaçların arasından Theo'nun yürüdüğünü görmüş, tam selam verecekken bir minibüs Theo'nun yanında durmuştu. Beyaz, döküntü bir araçtı ve bir inşaat firmasına aitti. Üzerinde "Geceleri kamyonette malzeme bırakmayın!" yazmasına rağmen arabadan ileri teknoloji ürünü kaynakçı gözlükleri takmış, simsiyah giyimli iki adam çıkmıştı. Theo şaşırmış, bir şeyler söylemiş ama Jonk duyamamıştı. Theo'yu arka kapıdan içeri itip kapıları hızlıca kapamışlardı adamlar. Sonra minibüs hareket etmişti ama işin tuhaf tarafı, asfalta sürtünen lastik haricinde motordan hiç ses çıkmamıştı; sessizce uzaklaşırken farlar parkı bir hayaletin gözleri gibi taramıştı.

15.51

Çitin arkasındaki paslı radyatör, küvet ve lavabo yığınıyla eski bir evin ayna kırıklarında çoğalarak yansımasına benzeyen,

TOPTAN HIRDAVAT levhası asılı hurdalıkta park ettiler. Binanın sol bitişiğinde orta boy, gri çelik duvarlı, beşik çatılı, ön tarafında kayan garaj kapısı bulunan ve genel görüntüsü taş çatlasa karton kutu yapan makineler için gerekli yedek parçaların karton kutularda saklandığı izlenimi veren bir depo vardı. Isaac önde, Raf arkada, kapakları duvara yaslanmış, bir kola kutusu ve streç film artığı haricinde boş iki tekerlekli yeşil çöp kutusunun bulunduğu deponun arkasına yürüdüler. Arka kapının önünde, yerde, kesiciyle kırıldığı aşikâr bir asma kilit yatıyordu.

Deponun içi karanlıktı, Isaac el fenerini yaktı. Köşedeki dört sıra portatif tuvalet ve dipteki metal rafların dışında içerisi bomboştu. Raf yerdeki lastik izlerini gördü.

"Burada ne işimiz var?" dedi.

"*Rave* düzenleyeceğim burada."

"Albany Yolu'nun dibindeyiz."

"E?"

"Yoldan geçen biri müziği duyup polise haber verdi mi on dakikada damlarlar."

Isaac gülüp başını salladı. "Çık dışarı ve kapıyı kapat."

"Neden?"

"El feneriyle olanca gücümle kapıya vuracağım tamam mı?"

Raf dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Bir dakika kadar hiçbir şey duyamayınca kulağını kapıya yapıştırdı ancak o zaman sanki Isaac kibarca parmak uçlarıyla kapıyı tıklatıyormuş gibi hafif bir ses duyabildi. Kapıyı açtığında, Isaac elindeki feneri kafasına indirecek gibiydi. Raf önce inanamadı; bu sefer Isaac dışarı çıkıp kırık asma kilitle kapıya vurdu. Duvar boyunca onar adım, daha sonra bir onar adım daha ilerleyip

denediler. Sonuç aynıydı. Ses geçmiyordu. Depo da Mit FM gibi ses geçirmezdi; hatta daha bile iyiydi.

Kulak tıkaçlarını ve göz maskesini takmış, uykuya dalmaya hazırlandığı halinin simülasyonuna göz gezdiren Raf, "Bir depoya ne diye ses yalıtımı yapılır ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama harika. Bir jeneratör, ışık, ses sistemi ve birkaç tane daha portatif tuvalet kiralayıp milletin arka tarafta kuyruğa girmesini sağladık mı polis deponun önünden bile geçse ne olduğunu anlayamaz. Dört yüz kişi kaldırır burası."

Dört yüzün hayali kafatasını zorluyordu. "Çamaşırhanelere elveda."

"Aynen."

Düşüncesi bile güzeldi. "Nasıl buldun burayı?"

"Gecelemek için bisikletiyle dolaşıp yeni yerler arayan Finn'i tanıyorsun... Bunun gibi beş tane daha bulduğunu söylüyor. Gecekondu gibi türeyen depolar... Fark edildiği anda çoktan terk edilmiş oluyorlar. Google Maps'ten baktım, haklı. Bir ay önceki fotoğrafta burası bir benzin istasyonu." Bomboş yapı, sahiden de mutfakta koşuşturan farenin üstüne kapattığınız plastik leğen kadar sabitlenmiş görünüyordu toprağa.

Raf el fenerini alıp karanlığın derinliklerine yürüdü. Deponun ortalarına doğru, yerde siyah, sarmal bir şey gördü. Eğilip aldı.

"Hoparlör kablosu," dedi Isaac. "Unutmuşlar herhalde."

"Burada daha önce *rave* yapılmış mı yani?"

Isaac bir anlığına hayal kırıklığına uğramış göründü. "Kesin duyardık."

Raf kabloyu bulduğu yerde, önce bir lastik izi daha sandığı pas rengi bir leke gördü. Diz çöktü, "Şuna baksana," dedi.

"Neye?"
Raf lekeyi tırnağıyla kazıdı biraz.
"Kan galiba."

2. GÜN

11.40

Pis, kabuklaşmış sakızlar ve güvercin dışkısına yapışmış çınar tohumları güney Londra'nın kaldırımlarını uzak diyarlardaki volkanik takımadaların işaretlenmemiş haritalarına benzetiyordu. Rose burnuyla her birini ayrı ayrı inceliyordu. Raf bazen köpeğin aslında koku izi sürmediğini, atalarından birinin gömdüğü paha biçilmez kemiğin yerini tespit etmek için doğru kaldırım taşını aradığını hayal ederdi. Bugün Rose'u her zamankinden daha kuzeye, pazar günleri sokakların bomboş kaldığı, yeni ofis ve dairelerin ahşap ya da alüminyum kepenklerini Mit FM ve etkilerinden korunmak istermiş gibi kapadığı Bermondsey'e götürmüştü. Yaya geçidinde köpekle beraber beklerken yandaki durağa yapıştırılmış fotokopi ilanı gördü.

"Bu kavşakta bisikletime çarptıklarını gördünüz mü?" Tarih ve saat vardı. "Kötü yaralandım. Hatalı değildim. Yeni bisiklet ve dişçi masrafları için şoförü mahkemeye vereceğim. Plakayı alamadım ama hiç ses çıkarmayan (!) beyaz bir minibüstü. Görgü tanığı arıyorum. Lütfen arayın, Morris." Bir de telefon numarası...

16.59

Bisikletli kuryeler, gece hayatını gereğinden birkaç yıl fazla sürdüren eşcinseller misali, hem açlıktan ölüyormuş gibi görünürler hem de kaslıdırlar; bu pub'da duran bir düzine

kurye ise durduklarında tüm tıbbi ölçütlere göre ölü kabul edilebilecek ölçüde düşük nabızları varmış gibi duruyordu. Raf, telefonda kazayı görmediğini, sadece bilgi edinmek istediğini, Morris'se daha sonra gelebileceğini ve bir içki ısmarlamasının hoşuna gideceğini söylemişti. Rastalı kısa saçları vardı ve turuncu beyzbol şapkası takıyordu; Raf elemanı alnındaki dikişlerden ya da kırık burnundaki yara bandından tanıyamasaydı bile, güldüğünde bir zamanlar ön dişlerinin kapadığı siyah geçitten tanırdı.

Raf kendini tanıtıp bardan iki bira aldıktan sonra, "Aşağılık herif kırmızıda geçti," diye anlattı Morris. "Tam dönüş yapıyordum, aniden gaza bastı. Bisikletin hali yüzümden beter. Şimdi kız arkadaşımınkini kullanıyorum. Neyse ki boyu uzun."

Raf, yuvarlak köpek burnu misali tekerlekleri ve kendisinin birkaç santimlik farkı göremeyeceği aşina kaldırımlardaki sararmış yaprağın yüksekliğini dahi hissedecek ölçüde şehrin röntgenini çekebilmeleri, ayrıca tıpkı korsan radyolar gibi internetin altında kalmaları beklenirken kalmamaları ve bir de, bir defasında izlediği bisikletli polo müsabakasından çok hoşlanması yüzünden bisikletli kuryelere hep gıpta etmişti. "Motordan hiç mi ses gelmiyordu?" dedi. Otobüs durağındaki ilanı görene kadar o da Isaac gibi Jonk'un anlattıklarına inanmamıştı.

"Hı hı. Öyle Rolls Royce gibi sadece gürültüsüz de değildi. Sessizdi."

Raf'ın birası lağım gibi kokuyordu. Güneş ışıklarının eğiminin, pencerelerdeki her bir camı eski bir akvaryummuşçasına derin ve kir bağlamış gösterdiği ikindi saatleriydi. Esnemesini bastırmaya çalıştı; sabaha karşı birde kalkmıştı ve şimdi uyumak istiyordu. "Başka arayan oldu mu?" dedi.

"Hayır. Sadece senin gibi bir arkadaş daha aradı; olayı görmediğini ama minibüsle ilgili bilgi almak istediğini söyledi."

"Niçin istiyormuş?"

"Söylemedi."

"Kimdi?"

"Söylemedi. Buraya gelip benimle konuşmak da istemedi. Belki de şoförd ve ne bildiğimi öğrenmek için aradı diye şüphelendim."

Raf, neden aradığını anlatması gerektiğini hissetti. "Aynı minibüsle problem yaşamış olabilecek bir arkadaşım var."

Morris omuz silkti. "Diğer elemanın numarasını vereyim istersen."

3. GÜN

17.29

Telefondaki adamın aksam öyle havalıydı ki Walworth Yolu'ndaki McDonald's'ta buluşmayı önerdiğinde Raf şaşırmıştı. Derdi hamburger yemekse McDonald's'ın hemen karşısında, logosundaki tavuğun, tavuktan çok *glam rock* perukası takmış sinirli bir bebek dinozora benzediği Happy Fried Chicken'da da yiyebileceğini söylediğindeyse McDonald's'ta ısrarcı olmuştu adam. Raf çiseleyen yağmurdan kurtulup içeri girdiğinde pencereye en uzak masada, önünde sadece patates kızartmasıyla oturan takım elbiseli adama doğru yürüdü. Tavandan pop müzik salya misali akıyordu; ışıklarsa beyninizdeki melatonini kavuracak kadar parlaktı.

"Raf sen misin?"

Otuzlu yaşlarının ortalarında, kartal burunluydu; bu hafta yerine birini bulmaya vakti olsa karşısındakini hemen işten atacakmış gibi bir tavırla konuşuyordu. Ancak konuşmaya başladıklarında Raf, sabırsızlığının altında korkuya benzer bir şeyin yattığını düşündü. Sabırsızlığına sahte diyemezdi çünkü sahiciydi ama sanki kasten öne çıkarıyordu. Mekânı bizzat seçmesine rağmen, kızartma yağı solumaktan tiksinmişçesine bakınıp duruyordu etrafa. Raf'ın adını, sesli harfi uzatarak yanlış telaffuz etmişti (Genellikle Akdenizli ya da zengin piçi adı taşıdığı zannedilirdi. Oysa Ralph'ı genç Raf'ın nedenini bilmediği bir sebeple Raf'a çeviren adaşı dedesi dahil, ailesi çok eski zamanlardan beri güney Londralıydı). Düzeltmek yerine kafa sallayıp oturdu; adamsa adını

falan söylemeden, "Beyaz minibüsler hakkında paylaşmak istediğin bir şey mi var?" dedi.

Birden fazla beyaz minibüs olacağı aklına gelmemişti hiç. Fazla da bir şey bilmediğini fark etti Raf. "Bir arkadaşım kayıp. Birisi onu, iddiasına göre ses çıkartmayan beyaz bir minibüse bindirilirken görmüş."

Adam eliyle devamını beklediğini belirtti. "Tamam. Sonra?"

"Bütün bildiğim bu."

"Bütün bildiğin bu mu? Kendi gözünle görmedin öyle mi?"

"Öyle."

Adam arkasına yaslandı. "Boşa vakit kaybettim... Telefonda konuşurken gerçekten bir şeyler biliyormuş gibiydin." Raf'ın gözü adamın ceketinin yakasındaki kuru ketçap lekesine takıldı. Beriki, gözlerini diktiğini görünce, ceketine bakıp parmak uçlarıyla lekeyi hafifçe kazıdı. "Öğle yemeğinden kalma. Siniri bozuluyor insanın. Daha cuma günü kuru temizlemeden almıştım."

"Nedir bu beyaz minibüs hikâyesi peki?"

"Uzak dur onlardan."

"Neden? Alt tarafı minibüs işte..."

Adam etrafına bakınıp öne eğilerek neredeyse fısıldadı ya, yan masada oturan gençler cep telefonundaki bir görüntü hakkında, söyleyeceği her şeyi bastıracak gürültüyle gevezelik ediyorlardı. "Herhangi bir minibüs değil. Kamufle edilmiş askeri minibüsler. Hibrit motor kullanıyorlar, benzini kesip çalıştırdıklarında ses çıkarmıyorlar."

"Ordu mu?"

"Evet. İngiliz ordusu değil ama."

"Hangi ordu peki?"

"Onu bilemiyorum. Ama adam kaçırıyorlar. Genelde Burmalıları... başkaları da var... Hoş, Londralıların nazarında beyaz minibüs kullananların namı zaten öyledir. O tarz bir minibüste bağlı birinin bulunduğunu öğrenmek kimseyi şaşırtmaz... Gözü yaşlı bir kız öğrenci gelir aklımıza tabii."

Raf afallamıştı. "Burmalılar mı? Neden?" Mit'teki yeni adamlar gelmişti aklına.

"Fazlasını söyleyemem."

"Bunları nereden biliyorsun peki?"

"İngiliz hükümeti adına çalışıyorum."

"Nasıl, MI6 falan gibi mi?"

Adam kafa salladı. Çok daha gizlisinde çalıştığını ima eder bir vurguyla, "MI6 değil," dedi. "Esas mesele şu ki yeni bir şeyler duyarsan derhal beni aramalısın. Arkadaşının sağ salim geri dönmesinin en iyi yolu, bu konu hakkında kimseyle konuşmaman." Kalan patatesleri avuçlayıp ayağa kalktı; düğmeleri açık ceketi, saklanan göbeğini gözler önüne seriyordu. Raf peşinden dışarı çıktığında bulutların dağıldığını gördü. "Ne berbat yer," diye söylendi adam. Caddeyi geçmek üzereyken aniden durdu; Raf ne olduğunu anlamak için döndü.

Beyaz bir minibüs onlara doğru geliyordu, ön cama vuran güneş yüzünden Raf şoförün yüzünü seçemedi.

Adam, eşofmanlı bir çocuğu neredeyse yere sererek lokantaya kaçarken Raf hızlı davranamadı; minibüs yanı başında durduğunda hâlâ öylece dikiliyordu. Arka kapıları açılmayan minibüs, yeşil yanınca yoluna devam etti ve Raf herhangi bir eski dizel motorun çıkarabileceği yorgun homurtuyu duydu. Minibüsün arkasındaki tozlara birileri parmakla, KEŞKE KARIM DA BÖYLE PİS OLSA, bir başkası KARIN ŞU AN YANIMDA ve başka biri de PİSTİ ZATEN yazmıştı.

4. GÜN

14.27

Raf, Isaac'in evinde, gün döngüsü sadece kırk sekiz dakika süren ve ışıklandırması şimdiye kadar üzerinde çalıştığı her şeyden yüz kat daha karmaşık, sanal New Yorklu bir Xbox oyunu oynuyordu. Dün dinlediklerini Isaac'e anlatmıştı anlatmasına ama McDonalds'taki adamın, gördüğü her kayıp köpek ilanına etnik adam kaçırmalarla ilgili bir hikâyeyle yanıt verdiğini de kabul etmek zorundaydı. Isaac bir süre sonra televizyondaki kriket maçını açmakta ısrar edince Japon kızların yarı-porno moda dergileri yığınına göz atmaya başladı.

Raf ile Isaac, on dört yaşında gittikleri devlet okulundan beri birbirlerinin en iyi arkadaşıydılar. Isaac'in ebeveynleri alkolikti ve küçükken koruyucu aile bakımına alınmıştı. Koruyucu ailesi feci iyi ve hoşgörülü çıkmış, Isaac de beladan uzak durmuştu – bir sürü ot ve hap satması haricinde tabii ama bu işte hiçbir pislikle karşılaşmamıştı ve Southwark Devlet Aile Desteği ve Çocuk Koruma Ofisi'nin aksine bunu bela olarak tanımlamazdı. On dokuz yaşında Mit'te DJ'liğe başlamıştı; ölü saatlerde değil, ölünün de ölüsü saatlerde çalışıyordu ama Theo'yu adamakıllı tanıyacak ya da Raf'ı Theo'yla tanıştıracak zamanı geçen seneye kadar bulamamıştı.

Raf, geçen ocak ayında bir gece Theo'yla beraber Isaac'in evine gelip bir ev partisinde kullanmak için yedek CD çalarını aldıklarını hatırladı. Birkaç hafta önce Isaac internette postayla kurutulmuş psilosibin mantar satan bir site ararken taze satılan *Gyromitra esculenta* –Fin mutfağında kullanılan

bir cins sahte kuzumantarı– bulmuştu. Bu sahte mantarlar Isaac'i çok etkilemişti. Birincisi, pembeydiler; insan beyni gibi çift loblu ve yivliydiler ve ikincisi, ciromitrin denen, karaciğerde parçalanınca monometilhidrazin adlı, Apollo ay kapsüllerinde kullanılan hipergolik yakıtın bileşiminde bulunan bir toksine dönüşen prekürsör kimyasalı içeriyorlardı. Monometilhidrazin bir toksindi çünkü tablet halinde alabileceğiniz sosyal anksiyete ve uyku bozuklukları tedavisinde kullanılan önemli bir nörotransmitter olan gama aminobütrik asidin ya da kısaca GABA'nın üretimini engelliyordu. Isaac bütün hayatını, tüm çocukların ve yetişkinlerin önemli bir bölümünün yaptığı gibi, içinde ne olduğunu sorgulamadan hap yutarak geçirmişti. Haliyle mantarlar söz konusu olunca ukalalaşıyordu.

Raf ile Theo mutfağa girdiklerinde, Isaac dolaptan üç kutu bira çıkarmış ve geleneksel Fin usulü sahte kuzumantarlı omlet yaptığını ama içindeki ciromitrin baş ağrısı, kusma, ishal, sarılık, hezeyan, koma ya da ölüm riski taşıdığından konuklarına ikram edemeyeceğini söylemişti. Geçmişte tonla İskandinav, bu mantarları çiğ yemişti ve tarihte bu yönde notu düşülmüş herhangi bir rahatsızlık yoktu ya, Isaac zaten mantarları gereğinden fazla kavurduğu için, vücudunun roket yakıtını metabolize ettiğini tarihe kaydedecek deneyine gerekli ölçüde az miktarda ciromitrin sindireceğinden emindi. Ramones'un "Pinhead" parçasının "GABBA GABBA hey! GABBA GABBA hey!" kısmını söylüyordu. Ama Theo birden atılıp yanında hiçbir salağın zehirli mantar yemesine izin vermeyeceğini söylemiş ve çıkan arbedenin sonunda her nasılsa omletin tümünü ağzına tıkmış, yarı boğularak yutmuş ve ardından evyeye kusmuştu. Sonrasında Raf, Theo'ya omleti neden yere dökmediğini sormuştu. Theo omuz silkip

paniklediğini söylemişti. (Bundan birkaç hafta sonra Isaac, sahte kuzumantarı ısmarladığı sitenin gerçek sahte kuzumantarı değil, yanlışlıkla sahte kuzumantarı diye gerçek kuzumantarı pazarladığını öğrenmişti. Gerçek kuzumantarları Provence mutfağında kullanılan zararsız askokarplardı; Nazilerin Messerschmitt 163 deneylerinde kullandıkları roket yakıtlarından hidrazin içeriyorlardı ama hidrazini ta en baştan, insanoğlunun kimyasal müdahalesi olmadan içerdiklerinden Isaac'i ilgilendirmiyorlardı.)

Bulduğu çare fevri olmasına fevriydi ama, doğuştan cankurtaran Theo'nun karakterinde vardı fevrilik. Barky'nin, Sırp mafyasıyla bağlantılı olduğu söylenen bir ekstazi satıcısıyla başı belaya girdiğinde Theo haftalarca onu evinde saklamakla kalmamış, üstüne borcun yarısını, satıcının kayınbiraderine ait motosiklet tamirhanesinin reklamlarını gün içinde radyoda ücretsiz yayınlayarak ödemişti. Mit FM'in en değerli varlığına koruyucu gerektiğinde, etrafta bir dolu bulunabilen yavru Staffie'lerden bir tane alıp eğitmek yerine, sahiplerinden fena muamele gördüğü belli Rose'u satın almıştı. Bir seferinde Raf'ı da kurtarmıştı. Raf bir ara evde tek başına, parça başına para veren işler yapıp ne demeye yaşadığını merak etmesine yol açmayacak tam zamanlı bir iş bulma umudunu yitirmeye başlamıştı. Hastalıklarının kölesi uyku bozukluğu mağdurlarından biri olmak istemiyordu ama o yöne doğru gittiğini görebiliyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Kısa süre önceki terk edilişine kadarki hayatının en dip noktasına vurmuştu. Theo durumu Isaac'ten öğrenince Raf'a, sadece sokaklara çıkmasını sağlamakla kalmayan, üstüne bir de garip rahatsızlığından faydalanan bu işi vermişti. Rose'un herhangi bir düzenli programa göre gezdirilmesi, Mit FM vericisinin belirli zamanlarda yarım saatliğine

korumasız kalması demekti ama Raf'ın ev yapımı takvim uygulamasını elinde bulundurmayan hiç kimse, dıştan bakana gelişigüzel görünecek gidiş-gelişlerine göre plan yapamazdı.

Raf dünyayı hastalığına dost ve düşman kurum ve kimseler diye ikiye ayırmak durumundaydı. Yuvasını otobüs deposunun arkasına kurmuş tilki misali, pek çok açıdan uyum sağlayamadığı ortamın nimetlerinden elinden geldiğince faydalanan bir yaratıktı Raf. Bu yüzden omlet-yutan patronuna ziyadesiyle minnettardı; son bir yıl içerisinde aralarında arkadaşlığın da üstünde, benzersiz bir şey gelişmişti. Theo'nun başına en kötüsünün geldiğine inanmalı mıydı? İnanmıyordu. Ama düşünmeden de edemiyordu.

5. GÜN

13.51

Demiryolu köprülerinin altında bulunan DEMİRYOLU KÖPRÜSÜNE ÇARPAN BİR ARAÇ GÖRÜRSENİZ LÜTFEN DEMİRYOLLARINI ARAYINIZ tabelaları Raf'ın, ölmeden önce tabelalarda kazılı numaraları bir kerecik arayabilmesi için bir aracın köprüye çarpmasına tanıklık etmeyi epey zaman cidden ummasına yol açmıştı. Rose'u evinin yakınlarında gezdirdiği bu yağmurlu ikindide söz konusu köprülerden birinin altındaki kirli zemin, üzerinden geçen karanlık kuşağın ferrotipiydi: yağmurun düşmediği kuru asfalt parçadan genişliğini, kuru kısmı çevreleyen güvercin pisliklerinden demir parmaklıkların diziliş düzenini kestirmek mümkündü. Köprüden sonra bir basketbol sahası vardı ve Raf, kayışını iyice gerişinden Rose'un bir koku aldığını derhal anladı. Derken sahanın kenarında, bel hizasındaki duvarda oturan tilkiyi gördü; cumartesi günü otobüse bindiğindeki gibi afallayınca elleri gevşedi ve hırlayarak fırlayan Rose'un kayışı elinden kaydı. Serbest kalan Rose dosdoğru duvara saldırıp tuğlaları tırmalamaya başladı ya, tuhafı, aralarında birkaç santim olmasına rağmen tilki kımıldamadan aşağıya, köpeğe bakıyordu. Sanki hesaplamıştı; güvendeydi ve tedirginlik duymasına gerek yoktu. Oysa Raf hayvanların böyle davranmadığını biliyordu. Tilki dalgaların iskeleyi yalamasına bir müddet daha izin verdikten sonra dönüp aşağı atladı ve sahayı eşkin geçerek çalıların arasına daldı. Raf kayışını ele alıp oradan uzaklaştırana kadar Rose gırtlağını yırtarcasına havlamaya devam etti. "Aferin kızım," dedi Raf.

"Korkutup kaçırdın." Yolun sonundan sağa döndü; niyeti yürüyüşe devam etmeden önce eve gidip bir şemsiye almaktı ama karşısına çıkan manzara, herhangi bir kızıl tilkiden çok daha şaşırtıcıydı.

Beyaz bir minibüs... Simsiyah giyinmiş iki adam... Ve çamaşırhanedeki, adının Cherish olduğunu söyleyen kızın ta kendisi: Minibüsün arka kapıları açıktı ve kızı içeri sokuyorlardı.

Raf hiç düşünmeden fırladı. Rose henüz yatışmamıştı zaten; kolayca ayak uydurdu. Aralarında bir kayışlık mesafe kala, tilkiye saldırdığı gibi atıldı Rose. Solda duran adam, Raf'ın, Isaac'in Xbox'ında geçirdiği saatlerden hatırladığı türden bir yarı-otomatik, bir M9 belki, çekiverip Rose'a doğrulttu. "Hayır!" diye bağırdı Raf. Aynı anda sağdaki adam elini öbürünün koluna koydu, başını salladı ve Raf'ın duyamadığı bir şey söyledi.

Raf, Rose'u geri çekmeye çalışırken iki adam minibüse binip kapıları çarptılar. Araç, ıslak yolun yarattığı lastik cayırtısı haricinde ses çıkarmadan hareket etti ve ilkokulun köşesinden dönüp gözden yitti.

Dönüp kıza baktı. Kalbi, bir deponun kapısına vuran el feneri sapı şiddetiyle öylesine gümbürdüyordu ki dışarıdan duyulamayacağına inanamadı bir an.

"Cherish'ti değil mi?"

Aynı siyah eşofmanı giymişti ama kapüşonunu takmadığından saçları yağmurdan ıslanmıştı. "Hı hı." Rose, Cherish'in bacaklarının etrafında zıplıyordu; öfkesi, yeni arkadaş eğilip gerdanını okşayana kadar sürdü.

"Kimdi o herifler?"

"Bilmiyorum." Derin bir nefes aldı ve avucunu göğsüne bastırdı. "Bu çok... Siktir! Maraton koştum sanki..."

McDonald's'taki adam palavra sıkmıyormuş demek, diye düşündü Raf. Bir kere daha Theo'nun şu an nerelerde olduğunu merak etti. "Çay falan ister misin?" dedi.

"Olur. Ama her an ağlayabilirim."

Raf omuz silkti. "Dert değil."

14.16

Raf mutfağını pek temizlemezdi; dolayısıyla yerler susamla kaplıydı ve her köşeye kimyon macunu yapışmıştı. Dolap kapakları ucuz boyalı, tam kapanmadıkları hissi verecek kadar hafif suntadandı. Mit FM'i açıp masaya iki kupa sütlü çay getirdi.

"Şimdi hatırladım..."

"Neyi?"

"Sana verdiğim sahte Glow'u. Kusmuş muydun? Çok özür dilerim."

"İçmedim onu," dedi Cherish. Eşofmanı radyatörün üzerinde kuruyordu. "Tanışmamızdan hemen sonra çıkmam gerekti. Şanslıymışım herhalde."

Raf çayını üfledi. "Hiç gerçek Glow kullandın mı?"

"Birkaç kere."

"Nasıl bir şey?"

"MDMA'ya çok benziyor. Ama etkisi daha uzun ve daha fazla... Tam ne deniyordu, sorma hiç. Işıklara bir şey yapıyor. Adı da oradan geliyor zaten."

"Sihirli mantar gibi mi?"

"Yok, ilgisi yok. Hani elektrik ışıklarına bakınca görürsün... Bilemedim adını şimdi... Gözlerini alamazsın. Bir keresinde sokakta birini görmüştüm; dikilmiş, trafik lambalarını sanki hayatında gördüğü en seyirlik şeymiş gibi seyrediyordu."

"Sadece elektrik ışıklarında mı?"

"Evet."

Muhalif hipotalamus, görsel korteksinizin gördüğünüze karar verdiği şeyi her zaman kabul etmez, optik sinirden aldığı heliometrik veri üzerinde kendi korsan analizini yapardı: Raf'ın rahatsızlığının olası açıklamalarından biri buydu ama bazen de beynin gerisi sanrı etkili ilaçlarla kandırılmışken sadece hipotalamusun ışık hakkında doğruyu bildiği anlamına geliyordu. Dışarıda, koridorda Rose, yüzünün bir tarafını süpürgeliğe yaslamış kestiriyordu. Raf köpeği evde başıboş bıraktığı her dakika, Mit vericisinin bir dakika daha korumasız kaldığını biliyor ve vicdan azabı çekiyordu. Ama kabul etmek lazım, hâlâ dışarıda geziyor da olabilirlerdi.

"Seni tekrar görmem çok tuhaf," dedi Raf.

"Öyle."

Mit'te Brixton'daki bir kulübün reklamı yayınlanıyordu: "Kot, eşofman, şapka yok; etkileyici giyinin."

Raf duraksadı. "Görmeyi gerçekten, gerçekten umuyordum."

"Ya?"

Raf, adrenalinin odanın içinde genişlemeye, seyrelmeye, elektrikli ısıtıcıdan çıkan buhar misali pencereleri kaplamaya başladığını hissetti. Cherish kupasını iki eliyle sımsıkı kavramıştı ve Raf eklemlerine dolanan ve kendisininkinden birkaç ton daha koyu cildinde akıp giden, soluk yeşil damarları görebiliyordu. "Daha önce evine hiç," diye hatırlattı kendine, "biraz önce hayatını kurtarmış olabileceği bir kız gelmemişti." Öpmek üzere uzandı.

Dili ve başının arkasına dokunan elleri çaydan ısınmıştı. Öpüşmek kırık bir pencereden çok ağır bir şeyin iplerle bağlanıp yukarı çekilmesi türü bir şeymişçesine birbirlerine

pek tuhaf biçimde uzanmaları gerekmişti. Haliyle Raf sandalyesini iki küçük zıplamayla yaklaştırdı. Cherish sol bacağını çaprazlayarak Raf'ın dizine koydu ve Raf sarkan ayağın çıplak bileğine dokununca kızın tüm vücudu titredi. Evyenin yanındaki radyo aslında küçücüktü ama şimdi bas sesi, dudakları ve gözkapaklarıyla inşa ettikleri mahzene peşlerinden gelip sonsuz karanlığın içinde zonklayacak bir yer bulmuş gibiydi. Raf bir an çamaşırhanedeki bas hoparlörünün dibinde sandı kendini. Elleri tişörtlerinin altında sincaplar gibi tırmandı; Raf'ın parmakları kızın omurgasındaki tepecikleri saydı ve tereddüt etmeden sutyeninin kopçasını açtı. Cherish, kızgın denemeyecek bir vurguyla, "Hey!" diyerek geri çekildi.

Raf boğazını temizledi. "Affedersin."

Cherish'in solukları hızlanmıştı ve gözleri, sanki az önce iki doz roket yakıtı metabolize etmişçesine alev alevdi. Bir tutam saç kurtulup ağzının kenarında kendine yer bulmuştu. Dudaklarını ısırdı ve gözlerini uzaklara dikti; kafasında herhalde bir şey tarttı ve sonra Raf'a bakıp gülümseyerek tişörtünü çıkardı. Raf'ın parmakları derhal siyah sutyeni kavradı; Cherish askılarını indirdi ve Raf boynundan meme uçlarına kadar öptü. "Yatağın var mı?" diye mırıldandı Cherish.

"Var."

Ayağa kalkıp elinden tutarken kızın sırtındaki siyah kafalı kırmızı, turuncu ve sarı renkli üç ötücü kuş dövmesini gördü. Çaylarının ancak çeyreğini içmişlerdi ve birbirlerine söyledikleri kelime sayısı yüzü geçmemişti; bir kulüpte olsalar aldırmazdı ama rutubetli gün ışığı işi tuhaflaştırıyordu. Isaac bir seferinde pazar günü öğleden sonra otobüste tanıştığı bir kızla eve gitmişti ama tabii her ikisi de bir gece öncesinden beri dışarıdaydılar.

Yatak odasına girdiklerinde Cherish donup kalınca Raf odanın kıza fazla dağınık gelmesinden endişelendi.

"Dur bakalım," dedi Cherish. "Bunlar bana uymaz."

Raf anlamamıştı. "Neler?"

Göz maskesine ve kulak tıkaçlarına bakıyordu. "Bunlar sado-mazo malzemeleri değil mi?"

Raf güldü. "Hayır, onları uyumak için kullanıyorum. Bir... rahatsızlığım var."

"Peki, yastığın üstündeki ne?"

"Beyaz gürültü makinesi..."

"Ha... Elektroşok şeyi sandım ben."

15.50

Cherish ikinci defa üzerinden inince Raf prezervatifi düğümleyip yatağın yanına, yere bıraktı ki çok ciddi hataydı. Yatakta yan yana yatarlarken, Rose koşturarak odaya girdi ve Raf engelleyemeden prezervatifi bulup iştahla yuttu ve zafer coşkusuyla koridora kaçtı.

"Öf, çok iğrenç," dedi Cherish.

"Kullanılmış prezervatif seviyor. Köpeklerin çoğu sever. Niye bilmiyorum."

"Sen de yemesine izin mi veriyorsun? Ödül bisküvisi gibi öyle mi?"

"Hayır." Aslında uzanamayacağı bir yere koymaya hep dikkat ederdi. "Bir günde vücudundan atar."

"Gerçekten çok iğrenç."

"Öyle." Penisinde araç çarpmış demiryolu köprüsünün memnuniyeti vardı. Kafasını yastığa koydu. Gözlerini kızın çıplak omzuna, neredeyse odağı kaybedecek ölçüde yaklaştırdı; Cherish'in teninin ışıldadığına, karartma perdelerini

çekmesine rağmen kızın siluetini görüyormuşçasına yemin edebilirdi. Gördüğü ışıltının muhtemelen üç ayrı şeyin birleşiminden kaynaklandığını biliyordu. İlki, pencereden giren ışığın terde kaymasıydı; ikincisi, Cherish'in bir saat önce söylediği, doğru uyuşturucu alındığında auraların görülebildiği iddiasının ikna edici etkisiydi. Üçüncüsüyse artık hissettiği neşe; anlatmaya çalıştığı yanıltıcı ışık kadar sönük ama yine de kız arkadaşı onu terk ettiğinden beri hissetmediği kadar gerçek bir neşe.

Japonya'da yapılan bir deney hakkında okuduğu makaleyi hatırladı Raf: çıplak ve tertemiz denekler karanlık bir odada, arındırıcı tapınak ayinindeymiş gibi üç saat hareketsiz oturuyor ve eksi 120 dereceye kadar soğutulmuş bir kamerayla fotoğrafları çekiliyordu. Bu uzun, upuzun çekim boyunca hücrelerindeki kimyasala reaksiyonlar, portre çıkarmaya yetecek miktarda ışık sızdırıyordu. Başka bir deyişle, insanlar yavru ateşböceğinden milyon kere daha az da olsa sonuçta sahiden parıldıyordu. Araştırmacılar parıltının gökyüzü gibi günlük döngüsü olduğunu keşfetmişlerdi. Filmini çekerek hızlandırıp kontrastı artırarak oynatıldığında insanlar flaş misali parlayacaktı (Raf'ın parlama değerleri farklı çıkardı elbette). Seksin de uyuşturucu gibi gözbebeklerini büyüttüğünü biliyordu. Gözbebekleri, çıplak bir vücudun saçtığı ışığı çıplak göze ifşa edecek kadar genişleyebilir miydi? Belki de seks yeterliydi.

"Votka var mı?" dedi Cherish.

"Mutfakta var. Niçin?"

Normalde Raf sırtüstü uzanmış, bir kızın dağınık yatağından inip odada yürüyüşünü izlerken öyle bariz bir gurur duyardı ki gören, kızı kendisi kurmuş sanırdı ama bu sefer tüm hadise, onu öyle bir hisse kapılamayacak denli afallatmıştı.

Sifonun çekildiğini duydu. Bir dakika sonra, Cherish elinde yarısı boş ucuz votka şişesiyle gelip yatağa oturdu ve şişeyi kafaya dikti.

"Peh!" Ağzını silip Raf'a baktı. "Merak etme. Titreme falan geçirmiyorum. Oksitosin için bu."

"Nasıl yani?"

"Birkaç kere boşaldım ve beynim oksitosin doldu; ayrıca sen de meme uçlarımı rahat bırakmadın, hoştu ama daha da fazla oksitosin anlamına geliyor. Bu da benim seninle bir çift olmayı istememe, bağ kurmama, aramayınca ağlamama yol açar. Alkol hipotalamusun ve hipofiz bezinin salgıladığı hormonları dağıtır. Yani eğer seviştikten sonra nörotoksik bir şey içersem sana bağlanmayı o kadar da çok istemem. Bir tür kocakarı ilacı ama ben inanıyorum."

Ümitsizce değil, sadece merakla, "Neden bana bağlanmak istemiyorsun?" dedi Raf.

Yana kaykılmış kelebeksi göğüs kıllarının üstüne elini koydu Cherish. "Senden hoşlanmadığımı söylemiyorum. Ama aletinle vücuduma yaydığın hormonların etkisi olmadan hoşlanacağımdan daha fazla hoşlanmak istemiyorum senden. Alınma. Prensip meselesi."

"Ben de içmeli miyim?"

"Sen erkeksin, sende oksitosin değil dopamin ve biraz da prolaktin oluşur. Hanım evladı değilsen tabii."

Tahrik olunca gözbebeklerini büyütenin oksitosin olduğunu hatırladı Raf. MDMA'nın doğruluk ilacı etkisi yaratmasına da faydası vardı. Isaac, bir keresinde Sıvı Güven adlı, internet sayfasında "Dünyanın, kadınları size güvendirerek etkileyen ilk ve tek ilacı" cümlesiyle reklamı yapılan bir üründen üç şişe ısmarlamıştı. Ürün aslında alkolle seyreltilmiş sentetik oksitosindi; her sabah kıyafetlerinize parfüm gibi

sıkacak ve buzdolabında saklayacaktınız. Isaac, gizli banttan bilinçaltı yayını hesabı, kulübe giderken kullanacaktı. Ama Raf, maske takmazsa kendisinin de ciddi miktarda Sıvı Güven soluyacağını ve öylesinin tecavüz ilacı temazepamdan beş ölçü kendi bardağına, bir ölçü kurbanının bardağına koymaya benzeyeceğini söylemişti. Isaac daha sonra üzerine sıkmak yerine burnuna sıkıp oksitosinin ikna gücünü anlamak için bir saat boyunca Youtube'da 7 Temmuz bombalaması ile ilgili komplo görselleri izlemiş ama sonuçta bir yere varamamıştı.

Raf'a teşhis konduğundan ve Isaac ilk amfetaminini aldığından (aşağı yukarı aynı zamana denk geliyordu) beri ikisi de sonu gelmeyen kendi amatör nöro-kimya çalışmalarına devam ediyorlardı ama hipotalamus ve hipofiz kelimelerini bir başkasından duymak hâlâ tuhaf geliyordu. Tuhaftı ayrıca: kız, amigdalasını Altın Üçgen'in* kanunsuz patronlarından biriymişçesine azimle kendi başına tedavi ediyordu. Oksitosini alkolle, afyon tarlasına böcek ilacı sıkar gibi temizlemesi, kızın muhtemelen Raf ve Isaac'ten daha ileri seviyede olduğunu gösteriyordu. Raf altı haftalık uzun arızadan sonra şaha kalkmış çalışan içsel serotonin laboratuvarlarının yeniden iflas etmemelerini ümit ediyordu.

"Bu beyin işleri ne zamandır ilgi alanında?" dedi.

"Los Angeles'ta gittiğim lisede üç yaşından beri ne işe yaradığını bile bilmeden Zoloft kullanan kızlar vardı. O bok hakkında kendini eğitmemek için salak olmak lazım." Dizlerini kaşıdı. "Yiyecek bir şeyler var mı?"

Raf, diğer prezervatifle ilgili espri yapmamayı tercih ederek, "Pek yok," dedi.

"Körili bir şeyler yer misin? Yakınlarda bir yer var."

* Afyonun ilaç yapımı için yasal olarak yetiştirildiği Laos, Tayland ve Burma'nın topraklarında yer alan dağlık bölge. *(ç.n.)*

Raf bazen, dünyada seksten sonra yenen baharatlı bir yemekten başka hiçbir şeyin kendini daha fazla mutlu edemeyeceğini düşünürdü. "Olur," dedi. "Bayılırım."

16.31

Raf körili karides güveci yemeyi düşünüyordu ama Cherish plastik kaplı menünün sonundaki "Burma Spesiyalleri: çağ yaprağı salatası, yayın balığı, körili yer fıstığı, demirhindili kuzu, büyük porsiyon erişte" yazan kısma işaret etti.

"Niye bunlar var burada?"

"Burası Burma lokantası."

"Hint lokantası sanıyordum."

Gerçi öyle olmadığının ipuçları vardı: Raf'ın gittiği Hint lokantalarında, en ucuzlarında bile, boyalı camları, koyu renk halıları ve loş ışıklarıyla cenaze evi havası olurdu ama burada, muşamba döşeme, vinil masa örtüleri ve yıpranmış Buda posterleri vardı. Kapının kirişinde beyazı altın renklisinden biraz daha büyük, iki tane pilli Maneki Neko kedisi vardı; pençeleri metronom düzeninde, bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

"İnsanlar Burma'yı bilmedikleri için Hint yemekleri yapıyorlar burada. Ama çalışanlar Burmalı."

Keçisakallı, kısa boylu garson biralarını getirip sipariş defterini çıkardı. Geldiklerinde Cherish'le tanış gibi selamlaşmışlardı.

"Ne ısmarlayacağımı bilmiyorum," dedi Raf.

"Körili bir şey?" diye sordu Cherish.

"Hı hı."

Dönüp garsona herhalde Burma dilinde bir şeyler söyledi. Garson başıyla onaylayıp mutfağa gitti.

"Yani sen de..."

"Burmalı mı? Gibi. Esasen yarı Danu, yarı Amerikalıyım."

"Nerede büyüdün?"

"Mandalay ile Yunnan sınırının tam ortasında bir madenci kasabasında."

Yemeklerini beklerken anlattığına göre Cherish'in ilk anısı, dayısının madende altı ay kaldıktan sonra Gandayaw'a döndüğü geceydi; gözyaşlarına boğulmuştu çünkü dayısı, yuvalarına kasvetle gömülmüş gözleri, buruşuk kömür grisi kösele yanakları ve keskin bir umutsuzlukla felç olup yana kaymış ağzıyla canavara benziyordu. Adamcağız dayısı olduğuna yemin etmişti; sadece çok yorgundu. Cherish sebebini yıllar sonra öğrenmişti: Lacebark madeninde yemek yemek, yıkanmak, dua etmek ve kâğıt oynamak için günde sadece iki saat tanınıyordu; geri kalan zamanda ya uyunuyor ya da çalışılıyordu. Ama on dört saat çalışıp sekiz saat ya da on altı saat çalışıp altı saat uyunmuyordu: İşçiler üç saat on beş dakika çalıştıktan sonra rulo yapıp taşıdıkları köpükten döşeklerini çalışmakta oldukları yere serip kırk beş dakika uyuyorlardı. Döngü böyleydi. Toplamda sadece günde dört saat uyuyabiliyorlardı. Biraz daha büyüdüğünde Cherish buna çok safhalı uyku dendiğini ve bütün dünyada uygulandığını öğrenmişti: işçilerin vücutlarına hayati REM uykusuna doğrudan geçmeyi öğreterek üretim saatlerini maksimuma çıkartırken üçlü vardiya sisteminin doğasındaki işlevsizliklerin bertaraf edilmesi amaçlanıyordu. Beyne, tarlaya hangi sırayla ne ekileceğine karar verilmesi misali zirai bir yaklaşımdı. Dayısı gecede dört saat kesintisiz uykuyla bir ay sonunda sarhoş gibi sallanacağını ama çok safhalı uykuyla altı aylık sürenin sonunda bile çalışmaya devam edebildiğini söylemişti. Ama çok safhalı uyku da değişik türde bir yorgunluk veriyordu: hantal bir

tükenmişlik uru her gündoğumunda biraz daha ağırlaşıyor, kişiyi henüz hasta etmese de kafatasına yaptığı baskı bariz hissediliyordu. Dayısı ilk döndüğünde yatmış ve bir günden fazla uyumuş, annesinin haftalardır planladığı eve hoş geldin ziyafetine bile uyandırılamamıştı.

Annesi, kendi gençliğinde Gandayaw'ın birkaç ailenin yaşadığı küçük bir köy olduğunu anlatmıştı. Köy o kadar izoleymiş ki hayatında bir çift ayakkabı görmemiş olan yerliler varmış. Ama 1989'da Burma hükümeti, bakır ve yakut damarlarının bulunduğu uçsuz bucaksız bir araziyi, dağların eteklerindeki Shan ormanının yarım milyon hektarını bir Amerikan firmasına kiralamıştı. Lacebark Madencilik, madenin batısına bir ofis kurunca Gandayaw vahşi batıdaki pıtrak misali serpiliveren kasabalara benzemişti. Çin, Tayland, Hindistan ve Burma'nın diğer bölgelerinden tüccarlar, işportacılar, tamirciler, çevirmenler, inşaat işçileri, elektrikçiler, tesisatçılar, doktorlar, şoförler, otel işletmecileri, aşçılar, misyonerler, müzisyenler, berberler, dövmeciler, fedailer, haraççılar, üçkâğıtçılar, uyuşturucu satıcıları, içki kaçakçıları, pezevenkler, hayat kadınları, dilenciler ve devlet görevlileri gelmişti. Haftada üç kere helikopterler inip kalkmıştı. Karaoke salonuyla, jakuzisiyle ve girişinde insanlara yanlarında el bombası ve durian getirmemeleri için uyarı tabelasıyla bir diskotek bile inşa edilmişti. Dayısının Cherish'e anlattığına göre değişiklik o kadar hızlı olmuştu ki sanki kasaba uykusunda kaçırılmış sonra tamamen yepyeni bir yerde uyanmıştı.

Gandayaw sadece pıtrak misali serpilip gelişiveren bir kasaba değildi. Aynı zamanda bir sınır kontrol noktasıydı çünkü Lacebark, hükümete verdiği yüzde kırk beş imtiyaz hakkı karşılığında bölgeyi bağımsız ülke gibi yönetiyordu. Şirket elemanları maden sınırı haricinde çevrede devriye

gezemiyorlardı ama rivayetlere bakılırsa ormanda bulduklarını mülke izinsiz girme bahanesiyle dövüyor hatta vuruyorlardı. Gandayaw'ın vahşi yeni refahının bir bölümü Lacebark'ın yönetici, müdür ve mühendislerinden kaynaklanmakla beraber esas kısmı, Tatmadaw'lı irtibat subaylarıyla görüşmeye giderken kasabadan, omuzlarına astıkları kalaşnikoflarıyla oranın fatihleriymiş gibi kasılarak geçen Lacebark özel güvenlik güçleriydi. Madenden gelen işçilerin hiçbirinin içerideki hayattan bahsetmek istememeleri, Gandayaw'lı çocuklar arasında Amerikalıların, ormana konteynerler içinde getirdikleri robot kaplanlarla düzeni sağladıkları, biri kazara ölürse, ki işçi ölümleri sıktı, diriltildiği ve ırgat gibi çalışmaya devam ettirildiği yollu bir sürü hikâyenin dolaşmasına sebep olmuştu. Cherish, o günlerde bile bir gün madeni kendi gözleriyle göreceği hissini taşımıştı.

Çocukken ormanda tek başına kaldığı en uzun zaman, yağmur mevsimi sonrası annesinin dikkatinin dağıldığı bir anda kasabanın ucundaki tepelikte birikintiden su içerken gördüğü tilkiyi ağaçların arasına doğru takip ettiği gündü. Tilki sanki yetişebilsin diye çok ağır hareket etmişti. Birkaç dakika sonra, bir geyiğin longan ağacından meyve yediği bir açıklığa varmışlardı. Geyik tilkiyi fark edince yemeyi kesmiş, tilki de kedilerin atılmadan önce yaptıkları gibi eğilmiş ve kıçını sağa sola sallamaya başlamıştı. Cherish çok şaşırmıştı çünkü tilki, boynuzları bir çift levyeye benzeyen geyiği alt etmek için çok küçüktü. Derken tilki, geyiğin sağma doğru ama uzağına atılınca geyik kolayca kaçabilmişti. Tilkiyse geyiğe dönüp bakmamıştı bile. Geyiğin biraz önce durduğu yeri eşeleyip koklamayı tercih etmişti. Cherish parmak uçlarında yaklaşınca tilkinin, dayısının yapmayı sevdiği iğrenç omletine koyduğu tespih böcekleri büyüklüğündeki beyaz kurtçukları

ot gibi yediğini görmüştü. O sırada annesinin kendisine seslendiğini duymuş, dağın sırtlarına doğru, kıçına inecek şaplağa razı, gerisingeri koşmuştu.

Neye şahit olduğuna dair teorisini o gece uykuya dalarken kurdu Cherish. Düşündükçe, bir tür böceğin geyiğin döşüne yumurta bıraktığına ve vücudunun gerilmesi için tilkinin geyiği yana sıçrattığına karar vermişti. Böylece kaburgalar üzerinde iyice gerilen deriden dökülen kurtçuklar tilkiye kolay yemek fırsatı sağlamıştı. Cherish aynı işlemi geyiğin neden tilkinin yardımını beklemeden yapmadığını düşünmüş ve sonunda hıçkırık tuttuğunda kendi başına halledemeyip Zaya'dan yardım istemesiyle aynı sebepten olabileceğine karar vermişti. Yıllar sonra bile hıçkırık dendiğinde aklına ağızdan boşalan larvalar geliyordu.

Zaya, Cherish'in altı yaş büyük üvey ağabeyiydi. Babası, Zaya'nın doğumundan kısa bir süre sonra yılan sokmasından ölüp annelerini gencecikken dul bırakmıştı. Dolar Gandayaw'ı istila ettiğinde, anneleri şampuan ve thanaka kremi sattığı işporta bir güzellik tezgâhı açmıştı ve Cherish'in büyüme çağında olduğu dönemde sadece çocuklarının karnını doyuracak kadar kazanıyordu. O günlerde annesi genellikle üzgün, ağabeyi genellikle kızgın olurlar ve Cherish de kendisini genellikle kafası karışık ve uyumsuz hissederdi; akrabalarından farklı göründüğünü biliyordu ve belli ki babası beyazdı ama kimse bu konuda ona daha fazlasını anlatmıyordu.

Daha sonraları kendi kişisel belirsizliğinin, kasabanın yönetildiği genel belirsizliğe uymak üzere tasarlandığı hissine kapılmıştı Cherish. Akıllı çocuklar dünyanın henüz anlamamaları gereken yollardan yürüdüğü hissine katlanamazdı ama Gandayaw gibi bir yerde işlerin yürütülüş şekli yüzünden en kurnaz yetişkin dahi sistemin izlemeyi, yapmayı öğrendiği

her üç parçasına karşılık hayatı boyunca göremeyeceği yedi ya da sekizinin daha bulunduğunu kabullenmek zorundaydı.

Ancak on yaşına geldiğinde başına gelen bir şey, Cherish'e kendi hayat mekanizmasının hiç görmediği kadar fazla kısmını göstermişti. Söz konusu olayın yaşandığı yılın fener bayramından birkaç gün sonrasında bir sabah Zaya ve annesiyle sebze almaya çıktıklarında siyah bir Mercedes yanlarından – içindeki yolculardan biri şoföre kasabayı daha iyi görebilmek için ağır gitmesini söylemişçesine– yavaşça geçmişti. Cherish bunun gibi bir sürü araba gördüğü için yolun karşısında bir çubuğun üzerinde zincirlenmiş makakla diplomatik ilişki kurmaya daha hevesliydi ama annesi donakalmıştı. Derken aniden iki çocuğunu kollarından kavrayıp ara sokağa çekmişti. O sırada iki karga, bir klimanın taşıyıcı kolları üzerine konmuş, didişiyordu.

Zaya, "Ne yapıyorsun?" demişti.

"Git, tezgâhı aç," demişti anneleri.

"Niye?" Zaya'nın arkadaşları, genelde çok samimi, sırdaş; kırık dökük radyoların başında toplanıp siyaset hakkında homurdanan bir grup olmalarına rağmen, onu ne zaman kozmetik ürünü dolu sepetlerin arkasında tek başına görseler dalga geçiyorlardı. Bildiği kadarıyla Zaya içmese de bazıları yaba içiyor, kelebek antenine benzeyen plastik kamışlarla ısıtılmış folyodan çıkan dumanı çekiyorlardı.

"Geri dön ve tezgâhı aç. Cherish'le benim yapmamız gereken bir şey var. Sonra geliriz."

Zaya gittikten sonra annesi onu bir dükkândan öbürüne amaçsızca sürüklemişti ama sonunda kendilerini bir şekilde Lacebark binasının yakınında bulmuşlardı. Dört katlı betonarme bina, kasabanın en yüksek binasıydı ya, konsolosluk binası gibi o da Gandayaw'a ait değildi; madenin bulunduğu

yabancı topraklardaydı ve rivayete göre, altında yirmi kilometre ötedeki madene giden bir tünel vardı.

"İçeri mi gireceğiz?" demişti Cherish. O gün çok sıcaktı, peştamalını dizlerinin üzerinde bağlamıştı.

"Hayır."

İçeri girmek yerine, içine konan taşlarla ağırlaştırılmış çamaşır deterjanı kovalarının üzerine bambu iplerle eskimiş döner sandalye tepeleri bağlanarak yapılmış tabureleri olan bir çay salonuna oturmuşlardı. Orada en az iki saat beklemişlerdi; gerçi Cherish'e bir ay gibi gelmişti çünkü hayatında bu kadar çok sıkıldığını hatırlamıyordu. Vaktini canlanmış zencefil köküne benzeyen, caddede bir ileri bir geri ayağını sürüyerek sigara ve çiçek satan yaşlı, kel ve kambur adamı seyrederek geçirmişti. Saydığı kadarıyla adamın yedinci turunda, takım elbiseli üç beyaz adam gülerek Lacebark binasından çıkmıştı ve annesi taburesinden fırlayıp Cherish'i de beraberinde sürükleyerek caddenin karşısına geçmişti. Siyah bir Mercedes, galiba daha önce gördükleri araba bekliyordu adamları. Arabanın yanında silahlı dört koruma vardı ama kadın ve çocuğunun yaklaşmasını önemsememiş olmalıydılar ki hiçbiri, annesi onu beyaz adamların en uzununa doğru itekleyip İngilizce, "Senin çocuğun! Senin çocuğun! Senin çocuğun!" diye feryat edene kadar ana kıza dikkat etmemişti.

Sözcükler yeterince açıktı ama gerçekten ne anlama geldiklerini Cherish idrak edememişti. Tek anladığı, annesinin çok tehlikeli bir şey yaptığıydı. Takım elbiselilerden birinin tek kelimesi ya da baş hareketiyle her ikisi de silahların ucunda diskonun arkasına götürülüp dövülebilirlerdi. Gerçekten de korumalar ellerini silahlarına atmışlardı. Ama annesinin öfkesinin muhatabı uzun boylu adam onları durduracak bir şeyler söylemişti. Cherish kafasını kaldırıp adama bakmış ve

adam da kafasını eğip yarı içilmiş sigarası kocaman bir çöp yığınını tutuşturmuş, dikkatsizliği yüzünden biraz suçlu ama aynı zamanda gücünü hatırlatan bu olay karşısında etkilenmiş birinin taşlaşmış ifadesiyle ona bakmıştı.

Her şey adeta durmuş gibi kimse ne yapacağını bilememişti. Özellikle uzun boylu adamın iş arkadaşları çok çaresiz gözüküyorlardı. Sonra uzun boylu adam ilerleyip Cherish'i öpmek için eğilmeden önce başıyla onay veren annesine bir şeyler fısıldamıştı.

"Ağabeyinin yanına git," demişti annesi sonra. "Beni evde bekleyin."

"Hayır!"

"Git, tatlım. Ben geleceğim."

Cherish boyun eğerek caddenin karşısına geçmiş ama ağlayarak tezgâha gitmek yerine çay salonunun duvarına yaslanmıştı; böylece olup bitenleri görebilecekti. Diğer ikisi arabaya binerlerken, uzun boylu adam ve korumalardan biri annesini Lacebark binasının yan kapısına doğru götürmüş ve içeri girip gözden kaybolmuşlardı. Cherish gözyaşlarına boğulup dizlerinin üzerinde çamura yığılmıştı; annesini bir daha göremeyeceğinden emindi. Yolda yanından geçtiği kambur işportacı dudaklarını gererek güven verici gülümseme iddiasında bir mimik yapmıştı ama ağzının karanlığında damağından sarkan kahverengileşmiş iki kesici diş, mağara tavanından sarkan yarasalara benziyordu.

17.49

Raf birasını yudumladı. "Sonra ne oldu?" Zor ve olaylı geçmiş hayatların hikâyelerini her dinleyişinde kapıldığı kifayetsizlik hissinde debeleniyordu.

"Yanılmışım! O öğleden sonra annem eve geldi. Ağabeyimin Lacebark binasına komando saldırısı yapmasından bir dakika falan önce... Ama geri geldi. Amerika'ya gidiyoruz, dedi. Her şey ayarlanmıştı. O gece benim Gandayaw'da geçirdiğim son geceydi. Ertesi gün, bir cip gelip beni ve annemi yakınlarda, Kyaukme denen bir kasabadaki havaalanına götürdü; oradan Bangkok'a, oradan da Los Angeles'a uçtuk. Bütün evraklar hazırlanmıştı."

"Peki ya ağabeyin?"

"Gelmedi. 'Gandayaw'ı beyaz adamlara ve Tatmadaw'lılara terk edip gidemeyiz,' dedi. Sanki üçümüz son savunma hattıymışız gibi."

"Bıraktınız mı?"

"Annem yalvardı. Ama arkadaşlarıyla ormana kaçtı. Biz gidene kadar da ortalığa çıkmayacağını söyledi. Annem yıkıldı tabii ama başkalarının programına göre hareket ediyorduk ve yapabileceği bir şey yoktu. Zaya'nın ne kadar inatçı olduğunu biliyordu. Eskiden, bir gün arkamızdan gelecek derdi."

Raf hikâyeyi bölmek istemiyordu ama Cherish'e körili tavuğun şimdiye kadar yediklerinin belki de en iyisi olduğunu söylemekten kendini alıkoyamadı.

"Bana mı söylüyorsun?"

Çiçek pazarındaki el arabalarından biri çarpıp devirse ne kadar rayihaya gömülecekse o denli rayihalıydı yemeği; capsaicin'in yakıcılığı sanki damağından omurilik soğanına sızıyordu. Etilbufedrondan yüz kat daha iyiydi. "Keşke bu kadar iyisini yapmayı bilsem."

"Ben de."

"Kim olduğunu öğrendin mi?" dedi Raf. "Babanın?"

Başını salladı Cherish. "Hiçbir zaman babam olarak görmedim. Sadece genetik atalarımdan biri o."

"Haklısın, affedersin."

"Gandayaw'a 1990'da gelmiş olmalı. Lacebark kodamanlarından... Bir gece deposunu Johnnie Walker'la doldurunca anneme tecavüz etmiş. Galiba Zaya da oradaymış. Odadaymış ya da kapı aralığından seyrediyormuş. Altı yaşında falanken. Annemin adamı arabada görünce Zaya'yı uzaklaştırma sebebi buymuş. Zaya'nın da adamı tanıyabileceğini düşünmüş ki tanısaydı kafayı yer, kendini öldürtürdü. Annem doğrusunu yapmış." Cherish ağzını büzdü. "O hıyarın yaptığını hep garipsemiştim. Yani nasıl hem bir iş seyahatinde birine tecavüz edebiliyorsun hem de tecavüz çocuğunun yeni bir hayat kurmasını sağlayacak kadar düşünceli olabiliyorsun. Şimdi bunun kendini beğenmişlikten olduğunu düşünüyorum. Statü. Şöyle düşünüyordu: 'Bu orospu, silah ve uyuşturucu dolu kasabada çocuğu büyüyecek adam değilim ben. En iyisi biraz parayı gözden çıkarıp duruma el koyayım.' Ya da belki cidden vicdan azabı çekmiştir. Kim bilir? Bir daha onu hiç görmedik."

Raf kızarmış bezelyesinin sonunu kaşıkladı. "Amerika'ya taşınmak tuhaf mıydı?"

"Tuhaf mı? O zamana kadar bütün hayatımı Burma'nın güneyinde bir madenci kasabasında geçirdikten sonra yapay bir parktaki ortaokulun yemekhanesinde peynirli makarna yemek tuhaf mıydı diye mi soruyorsun?"

"Affedersin, salakça bir soruydu."

Her gülümseyişinde Raf'ın kalbini *wonton* misali ağzına atıyordu adeta. "Evet, biraz öyleydi ama yine de bana asla, ne bileyim, mesela yanımda oturan Liberyalı çocuğa geldiği kadar tuhaf gelmedi. Yarışma falan kazanmadım yani."

"Ağabeyin nerede şimdi? Hâlâ Gandayaw'da mı?"

"Hayır. Ama annem hâlâ Los Angeles'ta." Tabağını itti, yanındaki bira şişesinin etiketini didikleyerek ektiği küçük altın çiçek tarhını gölgede bıraktı. Cebindeki telefonu bipleyince, çıkartıp gelen mesajı okudu. "Ya, benim şefle bir dakika konuşmam lazım," dedi. Raf pilavının sonunu yedi. Mutfaktan dönerken çantasına Raf'ın ne olduğunu görmediği bir şey koyuyordu. Hesabı da ödemişti. "Birkaç dilim mangolu kek paketleyecekler bizim için," dedi ve oturdu. "Akşama planın var mı?"

Vardı: Isaac yeni bir Xbox oyunu almıştı. "Yok."

"İyi o zaman, içki alıp dairene dönelim mi? İğrenç votkandan daha fazla içemeyeceğim."

Gelirken, Raf'ın Rose'u çatıya bırakabilmesi için Mit FM vericisinin bulunduğu binaya uğramışlardı. Bir tarafı, bu kızla bir tambura tırmanıp bir daha oradan hiç çıkmak istemezken, bir tarafı da lokantadan ayrılmak istemiyordu; nereye giderse gitsin kendini muhtemelen şu an hissettiğinden daha iyi hissedemeyeceğinin farkındaydı. Duvarda ya da diğer müşterilerde saat yoktu; zaman Maneki Neko kedilerinin plastik pençelerinin esintisi kadar ilerliyorken ne demeye işi karıştıracaktı? Yine de başıyla onaylayıp kendi payını ödemek için cüzdanını çıkardı.

"Islıkla çaldığın ne? Melodiyi tanıyor gibiyim."

"GABBA GABBA hey!" diye mırıldandı Raf. "GABBA GABBA hey!"

6. GÜN

06.24

Ertesi sabah gitmişti Cherish.

Fark edişini geciktiren, her zamanki gibi yüzündeki ifadenin tadına varmak istiyormuşçasına ancak uyandıktan birkaç saniye sonra tepesine binen akşamdan kalmalıktı.

Orada olduğu fikriyle ortak düşmanları hakkında bir plan yapmaya ve dünkü köriler gibi onları mutlu edecek kızartmalı bir kahvaltıyı konuşmaya hazır, kıvranarak Cherish'e miyavladı. Ama uzandığında elleri dağınık yorgandan başka bir şey bulamadı. Göz maskesini çıkartıp etrafına bakındı, ardından kulak tıkaçlarını çıkarıp kıza seslendi. Dün gece, o günkü üçüncü sevişmelerinden sonra, "Sabah hâlâ burada olacaksın değil mi?" demişti.

"Evet ve hâlâ sana saygı duyuyor olacağım."

"Hayır, yani... Dikkatli olmalısın. Şu minibüs..."

O ana kadar Raf ve Isaac bütün ortak arkadaşlarına Theo'yu sormuşlardı ama kimsenin bir şey bildiği yoktu.

"Hâlâ burada olacağım," deyince Raf onu kollarına alıp nefesini onunkine ayarlamaya çalışarak uzanmış ama frekansı yakalayamamıştı; bir müddet sonra Cherish, "Benim uykuya dalmamı mı bekliyorsun?" demişti.

"Hı hı."

"Neden?"

Raf, önceki beraberliğinde sevgilisi uyanıkken maskesini ve kulak tıkaçlarını takmaktan hoşlanmazdı. Nazarında on beş günde bir sekse programlı evliliğe ilk adım gibiydi ama

kız, göğsünde uykuya dalmayı severdi; o da sızmasını bekler, kafasını sipere almak için kızın altından yavaşça sıyrılırdı. (Isaac'in beraber olduğu kızlardan biri göz maskesi ve kulak tıkacıyla yetinmiyor, ayrıca diş sabitleyici ve horlama bandı takıyordu; bir şekilde beyin-omurilik sıvısının sızmasından korkuyordu adeta.)

Raf cevap vermeyince Cherish, "İstediğin kadar sarılabiliriz ama başkasının nefesini hissedersem uyuyamam," demişti. "Ayrıca sarılarak uyumak hiç ergonomik değil. Herkes biliyor ama kimse itiraf etmiyor." Bu kızın etrafında demir parmaklıklar ve düz bir çimenlikten tampon bölge vardı. O gece, mutfak masasında bir şişe viskiyi paylaşırlarken ona birkaç yıl önce Essex'e taşınan kendi anne babasıyla ilgili sorular sormuş ve on pensi sıçratıp bardağa sokmaya dayanan bir oyun öğretmişti. Sonrasında yatakta öncekinden daha sertti ve kullanılıyor olma hissi Raf'ı tahrik etmişti ama Cherish sonunda sessiz, ucuz bir hoparlörün sigortasının yanması misali boşalmıştı.

Daha bir dakika önce rüyasında ses yalıtımlı, boş depolar görmüştü; türeyip çoğalıyor, metal çatıları güneşin sokaklara vurmasını engelliyordu. Cherish'i de rüyasında görmediğini kanıtlamak istercesine yuvarlanıp diğer yastığı kokladıysa da işe yaramadı. En azından çarşaflarda, üzerlerinde defalarca sevişilmiş çarşafların yorgun ve gözenekli hali vardı. Rose burada ne kokusu alırdı acaba? Bir Staffi, kötü bir ayrılığı nasıl atlatırdı? Sevgilinin nefesinin bütün eşyalardan yayılan kokusu... Evden taşınıp yatak odası eşyasının tümünü yakmak gerekirdi. Raf'ın son zamanlarda planladığı şey de farklı değildi. Eski kız arkadaşından kalan tek fiziksel nesne, bir zamanlar ona hediye ettiği altıgen desenli eşarptı. Hiç beğenmemişti; zaten burada bıraktığı eşyalarını toplarken onu alma

zahmetine katlanmamıştı. Eşarbın yanı sıra Londra'nın tüm geri kalanı da vardı bıraktığı. Isaac ölmüş bir ilişkinin kutsal sandukasını sürekli kaçırmanın faydasız olduğunu söylerdi. "İstatistiksel açıdan," demişti bir kez sarhoşlarken, "bundan sonra hayatının geri kalanında içtiğin her yudum birada o Brezilyalı hıyarın ona ilk orgazmını yaşattığında akıttığı terle aynı H_2O molekülleri olacak; bu yüzden alışsan iyi edersin."

Raf'a fayda etmemişti söyledikleri gerçi. Şimdi düşünüyordu da, viskinin akşamdan kalmalığında nefret ettiği şey, ruhsal ve midevi durumların bir karışımı olmasıydı; sanki ruh kusmak istiyor ya da mide hayatın anlamsızlığını fark ediyordu. Ayrıca ayak parmaklarının arasında ağzından daha fazla nem oluyordu.

Çırılçıplak kalkıp banyoyu ve mutfağı kontrol etti. Cherish kesinlikle gitmişti. Baş ağrısını tetikleyen gerçek bir kaygı duygusuna kapıldı. Yatak odasına dönüp perdeleri açtı; eski VHS kayıtlarındaki gibi kumlu, solgun tan ışığı... Az evvel, sadece lamba açıkken fark etmediği bir şey gördü: yastığının altından bir kâğıt parçasının kenarı çıkmıştı. Çekip aldı, açtı. Tükenmez kalemle yazılmış yazı Burma dilindeydi herhalde. Kelimeler iç içe geçmiş dairelerden oluşuyordu. Desenli kırkayaklara benziyorlardı. Ama sayfanın üstünde, İngilizce, "Raf, bu çok önemli, kimseye gösterme! Öptüm, Cherish" yazıyordu.

Sol omzu sızlıyordu; bakınca birkaç çizik gördü. Cherish'in ötücü kuşları çizmişti adeta omzunu. Morris'inki gibi bir ilan hazırlamayı düşündü. "Yarı Burmalı bir kızın beni allak bullak edişini gördünüz mü? Kötü çarpıldım, hatalı değildim. Görgü şahidi arıyorum. Lütfen Raf'ı arayın." Bir önseziyle kalkıp giyindi ve Rose'u almaya gitti. Yolda Rose'un binasının karşısındaki çimenlikte ipeksi beyaz çiçekli bir cins otun

bittiğini fark etti. Geri dönüp esneyen hayvanı eve soktuğunda, Rose daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı: İçeri patinaj yaparak daldı, etrafa bakındı ve şeytanı evden kovmak istermişçesine havlamaya başladı.

Eve biri girmişti. Cherish değildi çünkü Cherish, Rose'la arkadaş olmuştu. Başka biriydi. Dost değildi.

7. GÜN

10.23

Tıknaz bir elektrikçi seyyar merdivenin tepesinde, tavandan sarkan yeni bir kapalı devre televizyon kamerasıyla uğraştığından, soğutucudan yarım litrelik süt alabilmek için sıkışarak geçmek zorunda kaldı. Hiç hoş değildi çünkü haftanızın bir kısmını Raf'ın bu dükkânda (ya da 343'ün çatısında) geçirdiği gibi belli bir yerde geçirdiğinizde orası evinizin bir odasına dönüşür ve yabancı birinin gelip dekorasyona bir şeyler eklemesini yahut mobilyaların yerini değiştirmesini istemezsiniz. Derken, kasadaki ikizlerden birine elli peni uzatırken dehşeti daha da arttı: daha önce bulundurduklarının ancak yarısı kadar köpek maması vardı. Onların yerine raflarda karton etiketlerinde sadece Arapça yazılar ve gülümseyen karides resmi olan kahverengi, lapamsı bir şeyin paketleri vardı. Meraktan bir tanesini alıp kokladı ve ne olduklarını sordu, İran'a özgü bir cins abur cubur olduğunu düşünüyordu.

"*Balachaung*," dedi ikiz.

"Pardon?"

"*Ba-la-chaung*."

Raf bu kelimeyi daha dün duymuştu: Burma lokantasının menüsündeydi ve Cherish'e okutmuştu. Cherish yerfıstıklı ve acılı karides çeşnisi, demişti. Doğru dürüst bakınca yazıların Arapça değil Burma dilinde olduğunu fark etti. Nottaki yazılar gibiydiler ama daha köşeli bir karakterle yazılmışlardı. Paketleri karıştırınca birkaç tane de İngilizce yazılısını buldu:

Mangalda kurutulmuş yılan balığı ve bitkisel, çekirdeksiz demirhindi reçeli.

Birtakım eğilimlerin hayatına, biri tutup dünyayı işleten makine kodunu değiştiriyormuşçasına çabuk girdiğine dair huzursuz bir hisle, "Ne kadar zamandır bunları satıyorsunuz?" dedi.

"Geçen haftadan beri. Yeni firma."

"Çok satılıyor mu?"

İkiz omuz silkti. "Henüz değil."

15.50

Raf, McDonald's'ta tanıştığı adama telefonda yalan, daha doğrusu yarı yalan atmış, beyaz minibüsle ilgili yeni bilgiler edindiğini söylemişti. Adamsa bu sefer McDonald's'ta ya da halka açık herhangi başka bir yerde buluşmak istememişti. Hafif paranoyaya kapılan Raf adamla gerçekten yalnız görüşmek istemediğinden, Isaac'in evine gelmesini önermişti. Girişte oturup örgü ören kız bugün çamurlu spor ayakkabı ve bir sürü fermuarı olan gabardin bir blazer, yatakta kestirense muz kabuğuna benzeyen bir elbiseyle şeffaf bir ince topuklu ayakkabı giymişti. Her zamanki gibi harikaydılar. Adam geldiğinde, etrafa bakıp Raf'a, "Bunlar da kim?" dedi. Raf, ketçap lekesinin, açgözlüler hayrına çalışan bir yardım kurumunu destekleyen rozetmişçesine hâlâ yakasında durduğunu fark etti. İngiliz hükümeti için çalışıyorsa yedek bir takım elbisesi olması gerekmez miydi?

O sıralar sakal bırakan Isaac, "Endişelenecek bir şey yok," dedi. "İngilizceleri iyi değil ve ben de işin içindeyim."

"İçinde?"

"Ben de Theo'nun arkadaşıyım. Şu kaybolanın. Otur."

Adam etrafına sanki bir yerlerden altına tekerlekli bir sandalye sürülecekmiş gibi bakındı ama sonunda Isaac'in çökmüş koltuğuna razı gelip ucuna tünemek yerine yayıldı. Oturma odasının köşesinde plastik bir torbadaki kirli tişört yığını, derme çatma bir güvenlik bariyeri gibi duruyordu. "E, daha fazla ne öğrendiniz?" dedi.

"Bir kızla tanıştım..." diye başladı Raf.

"Aferin."

"O... Onu da Theo gibi kaçırmak istediler. Minibüsü gördüm. Silahlıydılar. Onlara bir kere engel oldum ama galiba dün gece bir ara, onu benim evimden aldılar. Uyandığımda gitmişti." Rose'un tepkilerini anlattı. "Bu yüzden evime birilerinin girdiğini biliyorum ve eğer evime girip kızı aldılarsa uyuma şeklim yüzünden duymamış olabilirim."

"Uğraştığımız kişilerin Nosferatu olmadığını farz edersek yanı başından kız kaçırmak epey cesaret ister. Başka bir delilin var mı?"

"Su içmemiş..."

"Yani?" dedi Isaac.

Yedi haftalık hazin cinsel perhizden sonra nihayet biriyle yatabilen arkadaşına sevinen Isaac'in Cherish hakkında bir sürü soru sormasına rağmen Raf bundan daha önce bahsetmemişti.

"Bizim içtiğimiz kadar viski içen birinin, ertesi sabah kendi isteğiyle gittiyse bir bardak su içmeden evden çıkması mümkün değil. Ama tezgâhın üzerinde bardak yoktu."

"Yıkamıştır."

"Bulaşıklık da boştu. Bütün bardak ve fincanlarım yerli yerindeydi."

"Doğrudan musluktan içmiştir."

"Mümkün değil. Musluklar çok alçak."

"Kusura bakma arkadaşım ama bu şimdiye kadar duyduğum en boktan 'ipucu.'"

Raf, Isaac'in haklı olabileceğini biliyordu ama aynı zamanda Cherish'in beyaz minibüsün arkasında ya da daha kötü bir yerde Theo'yla birlikte olduğundan da şimdiye kadar hiçbir şeyden emin olmadığı kadar emindi. Zihninde Cherish, karanlık bir odada, kameranın karşısında, hareketsiz, çıplak ve tertemiz canlandı.

"Yine de, geceyi, oturup seninle kafayı çekerek geçirecek bir kız bulduğun için tebrik ederim," diye ekledi Isaac. "Öyleleri en iyileridir."

"Başka bir şey var mı?" dedi takım elbiseli adam. "Şu ana kadar, bir kere daha vakit kaybıydı. Ama hata bende herhalde. Beni bir kere kandırırsan derler ya..."

Raf, "Bu notu bırakmış," diyerek uzattı.

"Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır. Ama tepesini oku. Saklamam onun için önemli olmalı."

Adam iç çekti. "Bana gösterebileceğin elle tutulur tek şey bu kâğıt parçası mı yani? Gerçekten hepsi bu mu?"

"Evet."

Kâğıdı katladı adam. "Bunu almam lazım tabii. Uzmanlarımızdan birine çevirttireceğim."

"Hayır," dedi Raf. "Bende kalmalı."

Adam nota baktı, kapıya baktı, Raf'a baktı ve birden fırlayıp kaçmak için kapıya hamle etti.

"Hey!" diye bağırdı Isaac. O sırada ev arkadaşı başını örgüsünden kaldırmadan ince sağ bacağını uzattı ve adam tökezleyip burnunu kapıdaki gözetleme deliğinin pirinç kenarına çarptı.

"Vay! Hiromi!" dedi Isaac. "Vay canına! Sağ ol tatlım!" Isaac'in, ev arkadaşlarının adlarını bilmediğini düşündüğü için kendini suçlu hisseden Raf'ın yardımıyla adamı koltuğa taşıdılar. "Bağlayalım iti hemen."

"Yo, yo... Gerek yok, gerçekten gerek yok," dedi adam. Notu geri verdi ve üst dudağından sızan kanı silmek için cebinden bir kâğıt mendil bulup çıkarttı. Burnunda kırmızı posta damgasıyla otururken yenilgiyi kabullenmişti. Raf ve Isaac başına dikildiler.

"Kimsin sen?" dedi Raf.

"Mark Edmund Fourpetal."

"Gerçekten MI6'dan falan mısın?"

"MI6?" Güldü. "Yok... MI6'yla alakam yok. Halkla ilişkilerciyim ben."

"Beyaz minibüslerle ilgili ne biliyorsun?"

"Pek bir şey değil. Geçen sefer söylediğim gibi, Burmalıları kaçırıyorlar. Sebebini bilmiyorum. Ama eski işverenimle bir alakaları var. Lacebark diye bir Amerikan firması."

"Lacebark, bir madencilik şirketi," dedi Raf.

"Öyle ama dikey bütünleştiler; artık her şey şirket bünyesinde. Şirket güvenliği dahil."

"Ve seni mi kovalıyorlar?"

"Nereden çıkardın onu?"

"McDonald's'ın önünde... Şu minibüs. Korkmuştun."

Fourpetal başıyla onayladı. "Evet. Burckhardt'ın *İtalya'da Rönesans Kültürü*'nü bilir misiniz?" Kendini işaret etti. "Orada sıra dışı kabiliyetlere sahip yüksek mevkideki birinin korku ihtirasıyla neye dönüşebileceği, matematik bütünlük denebilecek bir şey üzerinden gösterilir."

Fourpetal maden sanayisinde çalışmanın çocukluk hayali olmadığını anlattı. Sekiz ya da dokuz yaşlarındayken okulun

bahçesinde Orgreave grevinde mücadele ediyorlarmış gibi oyunlar oynadıklarını ve kimsenin madenci olmak istemediğini söyledi. Ama başka şansı yoktu. On bir yıl halkla ilişkilerde çalıştıktan sonra, bir gece dışarı çıkıp birlikte Liverpool Caddesi'ndeki bir striptiz kulübüne gittiği eski bir iş arkadaşının safça taklit ederek söylediğine göre "şimdiye kadar o koltuğa oturup lekeleyen en alçak, ikiyüzlü, arkadan bıçaklayan" adam olarak ün yapmıştı. Böyle bir itibarı bir gecede kuramazdınız.

Aslında, bir ölçüde çöküşünün başlangıcını tahmin edebiliyordu: üniversiteden sonraki ilk işinde, Drummers denen çenesiz, güneyli ve ofiste haftada yaklaşık doksan saat geçirdiği için yakın zamanda ondan üst bir mevkiye yükseltileceği kesin çocukla yan yana çalışırken olmuştu. Bir gün Fourpetal, Drummers'ı bir kenara çekmiş, eğer gerçekten fark edilmek istiyorsa gelecek sefer bir bara gittiklerinde patronuna biraz iyi kokain ikram etmesini tavsiye etmişti. Drummers tavsiyesi için içtenlikle teşekkür etti; katana suratlı yeğeni bir yılbaşı partisinde, aşırı dozdan kalıcı beyin hasarına uğradığından bu yana uyuşturucu ilaçlara bağnaz bir öfkeyle karşı çıktığından habersizdi. Kısa bir süre sonra Drummers firmadan ayrılmıştı. Ne yazık ki sektörünü değiştirmemişti. Ezilmiş ve soğuktan yanmış bedenini vadiden sürükleyip çıkartmış ve sekiz yıl sonra Fourpetal'in şu an çalıştığı firmaya üst düzey yönetici olarak atanmıştı. İlk gününde Fourpetal'i çağırıp gelecek oturumda piyasadaki durgunluktan doğan ihtiyaç fazlası sebebiyle firmanın beş stajyer, iki danışma görevlisi ve bir muhasebeciye veda etmek zorunda kalacağını açıklamıştı. Bahsettiği muhasebeci Fourpetal'di elbette. Drummers bunları söylerken coşkudan titremişti; Fourpetal masasının altından mastürbasyon yapıyor olabileceğini düşünmüştü.

Bu olaydan sonra, kendine başka bir iş ararken Drummers'm "bir Fourpetal hikâyesine" sahip tek kişi olmadığını fark etmişti. Herkesin apaçık bir Fourpetal hikâyesi vardı. Bazen kendisi bile, on yıldan azıcık uzun bir sürede bu kadar insanın ağzına edecek zamanı nasıl bulduğuna şaşıyordu. Bununla birlikte, bu ününün haksızlık olduğunu düşünüyordu. Efendisine sadakat numarası yapan uşağın her gece karısını dövmesi gibi, Londra'nın finansal halkla ilişkiler sektörü de, aynı özendirici maaşlara sahip olmamasına rağmen, yatırım bankalarının acımasızlıklarını hızla benimsemişti. Fourpetal bir an bile diğerlerinden daha kötü olduğuna inanmamıştı. Ama günah keçisi ilan edilmişti ve bu yüzden Londra'daki bütün kapılar yüzüne kapanıyordu. Bir ara Amerika'ya gitmeyi düşünmüştü ama bu durgunlukta kendisine başvuru vizesi için destek verebilecek bir firma bulamayacağını biliyordu. Hong Kong veya Doha fikrinden de hoşlanmıyordu. Sonunda sektörü bırakıp kendisini tanıyan kimsenin olmadığı başka bir alana geçmeye karar vermişti. Yatılı okuldan tanıdığı bir sürü insanla toplantılarda karşılaşmak zorunda kalmayacak olması da cabasıydı.

Referanslarını çok sıkı incelemeyeceğini umduğu bir firma bulabilmek ümidiyle yirmi kadar iş başvurusu yapmıştı. Lacebark Madencilik'le yaptığı görüşmede bakır ve değerli taşlardan bahsedeceklerini beklerken, EBB'nin Kazakistan'daki ya da Poxham Toller'ın Zimbabwe'deki çalışmaları hakkında ne bildiği sorulunca iş kapmak için blöf yapmıştı. İşe başlamasının daha ilk haftasında Lacebark'ın Avrupa'daki halkla ilişkilerini üstlenmeyeceğini keşfetmişti. Avrupa'nın Burma'yla ilişkilerinde görev alacaktı.

Geçmişte Burma rejimi birkaç farklı firma çalıştırmıştı ama ücretlerini ödemediklerinden, artık kimse onlarla çalışmak

istemiyordu. Ancak Lacebark devreye girmeye niyetliydi çünkü Gandayaw'daki madenin ev sahibinin Nazi Almanya'sının beceriksiz hali gibi algılanması yüzünden, işler şirket ve yatırımcılar açısından gitgide daha nahoş bir hal almaktaydı. Eşzamanlı medya ve lobicilik faaliyetleriyle pek sıkı ticari şartlarda büyük gedikler açılabilirdi. Londra'daki kurumsal iletişim bölümünün havası acayipti; fırsat bulduğunuzda Burma'nın deli generalleri hakkında küçümseyici şakalar yapmalıydınız yoksa sizi dangalak sanırlardı ama 1988 soykırımı ya da Aung San Suu Kyi'nin tutuklanması konularını açmamalıydınız yoksa insanlar alınırdı. Burma yerine Myanmar demeyi unutmamalıydınız elbette (ama nedense asla "Myanmarlı" denmiyordu). Fourpetal'in ilk görevi Lacebark'tan rüşvet alacak ve sonrasında bununla ilgili bir basın bildirisi yayınlayacak güneydoğu Asyalı bir insan hakları kurumu bulmaktı ve bu da harcanan uzun mesaiye muhtemelen değmemişti.

Fourpetal sulusepken bir nisan günü öğle yemeğinden döndüğünde masasına çökmüş ve günden güne daha fazla burnuna sokulan o yağlı plastikleri –mouse pad'inin gri akrilonitrili, telefonunun mavi polipropilen kulaklığı, (efsanevi) döner koltuğunun siyah poliüretanını– bir spor çantaya tıkıp ebediyen ortadan kaldırmayı düşünmüştü. O sabah, Burma'daki operasyonların çevresel etkileriyle ilgili bildirinin son taslağını istemek için Kuzey Carolina'da bulunan merkezdeki üst düzey yöneticilerden Jim Pankhead'e bir e-posta yollamıştı. Bilgisayarını açtığında Pankhead'den konu bölümünde "FW: Fw: RE:" yazan bir e-posta geldiğini görmüştü. İstediği çevre bildirisi ilişikteydi ama Fourpetal, Pankhead'in ana sayfadaki uzunca bir seri, daha önce yapılan bir mesajlaşmayı silmeyi unuttuğunu fark etmişti. Pankhead ve Lacebark'taki iş arkadaşı Hotmail kullanıyorlardı: Fourpetal,

Amerikan şirketlerinin üst düzey yöneticilerinin çoğunun, Enron'dan beri Adalet Bakanlığı'ndan birileri gelip şirket bilgisayar sunucularına el koyar korkusuyla özel e-posta hesaplarına geçtiğini biliyordu. E-posta yazışmalarının sonuna doğru Pankhead diğer yöneticiden çevre bildirisini kendisine yollamasını istemiş, o da bildiriyi Hotmail adresine yollamıştı. Pankhead gelen mesajı Lacebark hesabına yönlendirip oradan Fourpetal'e göndermişti. Fourpetal konuşmayı baştan aşağı taramış ve Pankhead'den diğer yöneticiye yazılmış bir dolu > işaretine yaslı, orta uzunlukta bir mesaj bulmuştu:

> Harika idare ettim seni bugün; sonra teşekkür edersin. Toplantının konusu, Gandayaw'da işlerin niye boka sardığıydı tabii. Londra'dan Bezant, uydu üzerinden katıldı. Et kafalının tekine benziyor ama Cantabrian işinde yer aldığına göre çok önemli olduğu aşikâr. Sweet'in bütün suçu kasırgaya atmak istediğini ama aslında onun her şeyi Nargis'ten çok önce yüzüne gözüne bulaştırdığını ve herifi çok önceden kovmuş olmamız gerektiğini söyledi. Ayrıca, birkaç ay içinde ahırın kapısını çivileyip kapatacağımı garantilerim, dedi. (Bu kelimelerle ifade etmedi tabii.)
>
> Her neyse, Chiang Mai'deki sakat, çenesini kapalı tutmak için iki milyon dolar istiyor. Gülünç tabii. Xujiabang'la ağustostaki birleşme anlaşmasında karar mercii CFIUS* ya, *New York Times* sendika kurmaya çalışan tiplerin karılarına sözde işkence falan ettiğimizi yazarsa işler hepten batar ya da beteri, mahkeme celpleri bizi insansız hava aracı misali bombardımana tutar. O zaman Xujiabang anlaşmadan cayar, bütün dünya gelecek

* ABD hükümeti bünyesinde, ABD'deki yabancı yatırım ve çalışmaların ulusal güvenlik açısından inceleyen komite. (*ç.n.*)

sene borçlarımızı ödeyemeyeceğimizi öğrenir ve hepimiz boku yeriz. Sakat, elindekinin ne olduğunu bilse yüz milyon isteyebilirdi. Yani, evet, vereceğiz parasını.

Öbür konuya gelince, Bezant merak edilecek bir şey yok diyor. Harenberg bunun Xujiabang'dan on kat önemli olduğunu söyleyip duruyor ya, Harenberg işte... Nollic'in ona neden bu kadar çok güvendiğine dair hiçbir fikrim yok. OK, şimdilik bu kadar. Hafta sonu yardım balosuna geliyorsun, değişiklik yok değil mi?

Pankhead'in yediği halt Fourpetal'i şaşırtmamıştı çünkü kendisi de benzerini yapmıştı. Rich adlı bir arkadaşının eski sevgilisi, Rich'e, sabahın dördünde olası bir tek gecelik ilişkiden nasıl apar topar kaçtığını, Batter Sea Köprüsü'nden yorgun argın, donsuz ve ağlayarak yürüdüğünü çünkü ayrılmalarından beş hafta sonra bile başkasıyla sevişme fikrine hâlâ katlanamadığını anlatan ağlamaklı bir e-posta yazmıştı. Rich e-postayı birkaç uygunsuz yorum ekleyerek Fourpetal'e göndermiş, Fourpetal de birkaç tane daha uygunsuz yorum yazarak geri yanıtlamıştı. Rich yanıtı Youtube'dan kel alaka bir panda videosuyla yanıtlayınca Fourpetal, panda videosunu, beğeneceklerini düşündüğü on bir kişiye, yazışmaların en başındaki, söz konusu eski sevgilinin aşırı duygusal anısıyla birlikte göndermişti. Herkesin başına gelebilirdi. Bu yüzden gazi Fourpetal için bir sonraki adım belliydi. Sonra ondan sonraki adımın da çok belli olduğunu fark etmişti. Aslında Pankhead'in e-postasını okur okumaz aklına ekleri ve dipnotlarıyla detaylı, geniş kapsamlı, muhteşem bir fikir gelmişti.

Birinci adım: birkaç dakika mayın tarlası oyunu oynadıktan sonra Pankhead'e cevap yazmıştı. "Merhaba Jim, tekrar

rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama çevre bildirisini acilen almam lazım. Yolladıysan çok özür dilerim, burada sunucularla ilgili problem yaşıyoruz; birçok şey kayboluyor." İkinci e-posta, ekte bildiriyle anında gelmişti ama bu kez mesaj kısmında hiçbir şey yazmıyordu. Fourpetal cevabın hızından, Pankhead'in hatasını fark edip felç olmuş gibi, gelen kutusuna baktığına karar vermişti. O öğleden sonra Pankhead'i ofisinden arayıp birbirinden sıkıcı sorularla elinden geldiğince uzun telefonda tutmuştu çünkü bu, Pankhead'in mektubunu okuyup ne yapacağını düşünen birinin davranışlarının tam tersiydi.

İkinci adım: üst katta, yönetimde çalışan bir tanıdığını arayıp ona, sempatik bir bağımsız gazeteciye, Lacebark'ın etik kurallara uyulmayan bir sanayide ahlaklı bir şirket olarak yaşadığı zorlukları özetleyeceğini söylemişti. Lacebark'ın başarısızlığından en çok hangi rakipleri kazançlı çıkardı? Bu firmalarda gerçek gücü elinde tutan yöneticiler kimlerdi? Hangi yöneticiler kirli dolaplara izin vermeleriyle tanınıyordu?

Üçüncü adım: ertesi sabah işe gitmeden önce kendine isimsiz bir Gmail hesabı açıp Kernon Whitmire Bakır ve Altın Anonim Şirketi'nin başkan yardımcısı ve hukuk müşaviri Donald Flory'ye, "Lacebark Madencilik'te çalışıyorum. Gandayaw Madeni ve Xujiabang birleşme anlaşmasıyla ilgili, duyulursa firmaya zarar verecek hatta onu yok edecek bilgilere sahibim. New York ofisinizde, fazla zorlamayacak, yüksek maaşlı ve egzotik ağırlıklı yurtdışı seyahatler içeren bir iş ve doksan bin dolarlık Kernon Whitmire hisse senedinin bir denizaşırı bankaya adıma transfer edilmesi karşılığında bilgiyi sizinle paylaşabilirim. İlgileniyor musunuz?" diyen bir e-posta yollamıştı.

Flory, Kernon Whitmire hesabından değil, özel hesabından cevap vermişti: "Diğer firmalardaki kafa dengi profesyonellerle fikir alışverişinde bulunmaktan her daim memnuniyet duyarız. KC ofisinden misiniz?" KC'den kastı Kuzey Carolina'ydı elbette.

"Hayır. Ama birkaç hafta içinde bir konferans için orada olacağım. Ayrıca yolda bir gece Newark'ta konaklayacağım."

"Newark rezervasyonunuzu bildirin, sizi odanızda ziyaret edecekler."

Kararlaştırılan gece saat on birde, mini bardan aldığı viskiyi pencere önünde dikilmiş içerken, Lower East Side'daki bu çatı katında düzebileceği mankenleri düşünmüştü Fourpetal. Bu mesafeden, havaalanının göz alıcı amber parıltısında perspektif algıyı altüst eden bir şeyler vardı: jetler bir alışveriş merkezinin otoparkında ileri geri giden arabalara benziyor ve uzakta, doğuda görünen Manhattan'ın gökdelenleri, Newark Limanı'nın devasa seyyar vinçlerinin altında korkudan sinmiş gibi duruyorlardı. Anlaşma çok gizliydi ya, belki gece yarısına kadar kimse gelmez düşüncesiyle CNN'i açıp yatağa uzanmıştı. Gece yarısı gelip geçmiş, saat bir, iki, üç derken kimse gelmemişti. Saat üçte, artık iyice çakırkeyif, dizüstü bilgisayarını açıp Donald Flory'ye "Gelen giden yok, ne halt ediyorsunuz? Dört saat içinde Londra'ya geri dönüyorum," yazmıştı. Sonra, bir hata yapıp yapmadığını ilk defa ciddi ciddi düşünerek Google'da Donald Flory'ye bir kez daha bakmış ve bir haber sitesinde, Flory'nin yakınlardaki bir basın konferansında çekilmiş fotoğrafını bulmuştu. Fotoğrafta Flory, Xujiabang Bakır ve Altın'ın yönetim kurulu başkanı, çifte gerdanlı Yangmin Gao'yla el sıkışıyordu.

Xujiabang Bakır ve Altın, Kernon Whitmire'ın yüzde kırk bir hissesini almıştı.

Bulması hiç zor değildi aslında. Google aramasının ikinci sayfasındaydı. Fourpetal, Flory'ye yazmadan önce sadece birinci sayfaya bakma zahmetine katlanmıştı. Hayatında ilk defa, herkese *Economist*'i okuduğunu söylemek yerine gerçekten okumuş olmayı dilemişti.

Kimsenin gelmemesinin nedeni buydu. Flory, Çin'deki arkadaşlarına fırsatçının tekinin Lacebark'la birleşmelerine engel olmayı teklif ettiğini söylemekle, o fırsatçıyla adi bir anlaşma yapmaktan daha fazla kazanç elde edeceğine karar vermişti herhalde. Kernon Whitmire yerine Xujiabang'le hiçbir bağı olmayan başka bir rakip firmayı seçmediği için Fourpetal'in salak olduğunu düşünüyor olmalıydı. Başına gelebilecekleri düşünerek, elbiselerini çıkarmadan sızıp kalmıştı Fourpetal.

Ertesi gün, Heathrow'dan dönerken trende Lacebark'ın Kuzey Carolina'daki merkezini arayıp Jim Pankhead'i istemişti.

Santraldeki kız, "Ah... Maalesef, Bay Pankhead'i geçen hafta kaybettik," demişti.

"Nasıl?"

"Kullandığı ağrı kesiciye çok kötü bir alerjik tepki gösterdiği söylendi bize."

O anda Fourpetal bir korku pelerininin tüm vücudunu sardığını hissetti ama bu hissi mantıksız diye hemen kovdu. "Anlıyorum. Teşekkürler."

Fourpetal'in oturduğu Bermondsey'deki yeni apartman bloklarında duvarlar ve zeminler kâğıt gibi geçirgendi; haftada en az iki kere alt kattaki komşusunun verdiği partiler yüzünden uyuyamıyordu. Ama kız genç, çekici ve bekârdı; her karşılaştıklarında, kız özre kalkışır, o da konuyu kapatmaya niyetsiz insanların heyecanlı ve tutkulu tonlamasıyla dert

etmemesini falan söylerdi. O gün, valizini sürükleyip binaya girdiğinde kızı asansörden çıkarken görmüştü.

"Merhaba Mark! Arkadaşlarına dün gece için çok ama çok üzgün olduğumuzu söyler misin?" demişti kız. "Umarım çok gürültü yapmamışızdır."

"Nasıl yani?" demişti Fourpetal.

"Birkaç arkadaşımız geldi, biraz ayarı kaçırdık işte..."

"'Arkadaşların' dedin?"

"Bir arkadaşın kalıyordu sende değil mi? Ayak sesleri duyduk. Birkaç günlüğüne gittiğini bildiğimiz için önce hırsız olabilir diye düşündük ama bu sabah baktığımızda hâlâ sendeydi."

Fourpetal valizini kaptığı gibi kaçmıştı.

Yazıp yazmadığı kontrol edilen bir kalemin karalamalarına benzeyen bulutlarıyla gökyüzü sanki üç kere filtrelenmiş bir maviydi dışarıda. Sokağın sonundaki inşaat alanına vardığında ciğerleri pes etmiş ve neler olduğunu anlamaya çalışarak, tökezleyerek, nefes nefese durmuştu. Donald Flory, Xujiabang'da birilerine anlatmıştı. Xujiabang'dan biri Lacebark'ta birine anlatmıştı. Lacebark'ta biri de inceleme başlatmıştı. Fourpetal adını hatta tabiiyetini vermemeye dikkat etmişti; Flory sadece otel rezervasyonunu biliyordu. Ama Flory rezervasyonu Lacebark'a bildirdiyse kuşkusuz kimliğini saptarlardı çünkü odayı Lacebark'tan bir sekreter ayırtmıştı. Sonrasında bütün yazışmalarını hatta silmeye çalıştıklarını bile okumuş ve her şeyi başlatan e-postayı bulmuş olabilirlerdi.

Pankhead'i öldürmüşlerdi. Sıra ondaydı.

Derken arkasında bir içecek kutusunun lastik altında dümdüz edildiğini duymuştu. Dönüp bakınca beyaz bir minibüsün yanında yavaşladığını görmüş ve sanki rüyaymış gibi tuhaf bir şey sezinlemiş ama ne olduğunu tam anlayamamıştı.

Bir dakika önce bu ya da buna benzeyen bir minibüsün evinin karşısındaki yolda park halinde olduğunu görmüştü. Minibüsün yan kapısı birden kayarak açılmıştı: içinde simsiyah giyimli iki adam vardı ve bir tanesi plastik oyuncak tabanca gibi bir şey tutuyordu. Şok tabancası gibi bir şeydi... Fourpetal valizini bırakıp koşmaya başlamış, Crimscott'a dönerken minibüs de onu kıstırmak için harekete geçmişti.

Sonrasında minibüsün tekerleklerinin cayırtısını ve bir çarpma sesi duymuş, omuz çantalı siyahi bir adamın minibüsün önünde havaya savrulduğunu görmüştü.

16.39

"Onu tanıyorum!" dedi Raf. "Morris..."

Fourpetal'e esir muamelesi yapmayı bırakmışlardı gerçi ama Isaac gene de Hiromi'ye, başka numara çekmeye kalkarsa "Ninja yeteneklerini" kullanabileceğini söylemişti. Raf, havaya karate vuruşu yapana kadar kızın bundan güceneceğinden endişelenmişti.

"Sen de kaçtın mı oradan yani?" dedi Isaac.

"Bisiklet kazasının," dedi Fourpetal, "Lacebark'ın adamlarının kuyruğu kıstırıp kaçmalarına mı yoksa hepten coşmalarına mı yol açacağını bilemezdim ki... Kaçmaya devam ettim ve uzun süre arkama bakmadım. Sonunda dönüp baktığımda minibüsü göremedim. Tabii evime ya da valizime geri dönemedim ama pasaportum yanımdaydı. Bankaya gidip iki bin beş yüz pound çektim. En fazla o kadar nakit çekebiliyordum. Ondan beri de hiçbir hesabımı kullanamadım. Sonra izbe bir yerde sahte isimle oda tuttum. Neredeyse on beş gündür saklanıyorum."

"Niye Londra'yı terk etmedin?" diye sordu Isaac.

"Öyle kolay mı tüymek? Lacebark nereye kaçsam bulur beni. Tümden sıyrılmam lazım işin içinden. Elimde sadece bir e-posta varken ve gerçek bir kanıt, ayrıntı, belge falan yokken bütün beklentim Kernon Whitmire'da iş bulabilmek ve bir deste hisse senediydi. Bana güvenmelerini sağlayabilseydim makul bir alışveriş olacaktı. Ama şimdi Lacebark peşimde... Bana yeni bir isim ve belki yeni bir yüz verecek bir firma bulmam lazım. Yoksa sonbahara kalmaz, Pankhead'in yanına giderim. Ortadan kaybolmak için yeterli kaynağım yok. Hiç kimse doğruluğunu bile kanıtlayamayacakları bir e-postaya dayanarak beni korumaya yanaşmayacaktır. Pazarlık edebilmek için elimde muazzam bir şey olması lazım."

"Ne mesela?" dedi Raf.

"Henüz emin değilim. Üç haftadır araştırıyorum ve henüz elle tutulur bir ilerleme kaydedemedim. Normal tabii. Sonuçta halkla ilişkilerde çalışıyordum... Şu ana kadar bütün bulabildiğim, size de söylediğim gibi, güney Londra'da bir sürü Burmalının yok olduğu. E-postadan öğrendiğimiz üzere Lacebark'ın firma güvenliği sorumlusu Bezant'ın, Lacebark'ın Sulaco pisliğine karıştığını ve şu anda Londra'da olduğunu biliyoruz."

"Sulaco'yu *Yaratığın Dönüşü*'ndeki uzay gemisi sanıyordum ben," dedi Isaac.

"Bir de Pankhead'in aksine Harenberg denen arkadaşa inanırsak, 'Xujiabang anlaşmasından on kat daha önemli' bir iş çevirdiklerini biliyoruz. Burmalılar bu yüzden ortadan kayboluyor olmalı. Bezant, Lacebark için bir şeyler yapıyor. Bu yüzden Londra'da kalıyorum. Lacebark'ın burada ne iş çevirdiğini bulabilir ve ciddi bir kanıt ele geçirebilirsem Kernon Whitmire'a değil ama Lacebark'ın rakiplerinden birine gidip belki bu sefer paçayı kurtarabilirim."

"Neden doğrudan polise gitmiyorsun?"

"Ne diyeceğim? *Fortune 500* firmalarından birinin peşime düştüğünü mü? Bir tane korkutucu minibüs gördüğümü mü? Ayrıca sizlere aynı soruyu sorabilir miyim? Siz neden arkadaşınız Theo için polise gitmediniz?"

"Theo işine polis karışmasını istemez."

"Açıkçası biz de," dedi Isaac.

"Neden Happy Fried Chicken yerine McDonald's'a gitmeyi tercih ettiğini hâlâ anlamış değilim," dedi Raf.

"Lacebark'ın piyasa değeri on dokuz milyar dolar," dedi Fourpetal. "McDonald's'ınki yaklaşık doksan dört milyar dolar... Mümkün mertebe çokuluslu ve piyasa değeri Lacebark'ınkinden çok daha büyük firmalara ait yerlerde kalmaya çabalıyorum. Böyleleri güvenlik kameralarının kayıtlarını rüşvet ya da zorbalık karşısında teslim etmez. Aynı şekilde, bir suikastın izlerini de silmezler."

Raf, okuldayken daha büyük çocuklar zorbalık ederek sokakta parasını almaya çalıştıklarında aynı yolu seçmiş olduğunu fark etti. Aceleyle koşar, iyi aydınlatılmış hamburgercilere kaçar, diğerleri sıkılıp gidinceye kadar beklerdi. "Bütün bunlar olmadan önce, Lacebark'ın... Böyle olduğunu biliyor muydun?"

"Psikopat mı diyorsun? Çalışma yöntemleriyle ilgili söylentiler duymuştum. Net bilgi değil ama söylentiler vardı. United Fruits'un eski günlerinden beter, aynı tarz numaralar... Sırf iletişimde çalışarak tüm bunlara yanaşmam şaşırtabilir sizi." Arkasına yaslandı. "Diyelim bir çevre kuruluşu, bir firmayı eleştiren bir basın bildirisi yayınlıyor... Haliyle cevap verirsiniz. Bu, halkla ilişkilerdir. Sonra, gelecek sefere daha hızlı cevap verebilmek için o kurum hakkında bir dosya hazırlarsınız. Daha sonra dosyaya eklemek için kurumun

bazı toplantılarına birilerini yollarsınız. Bu da halkla ilişkilere girer. Derken aynı kurumun hayır işlerinde görev alacak, dolayısıyla özel toplantılara katılacak birini devreye sokarsınız. Bunların hepsi hâlâ halkla ilişkilere dahildir. Sonra kurumun beyin takımına girmek için yalan söyleyebilecek birini yollarsınız. Bu da özünde hâlâ halkla ilişkiler alanındadır ama bu noktada genelde eski gizli servisçiler kullanılır ve bunların mesaisinin çoğu güvenlik birimiyle yürür. 'Kernon Whitmire'dan Donald Flory' bu yüzden tanıdık gelmişti... Yakın zamanda Greenpeace'e bir kız yerleştirmiştik. Kız son altı ayını, belki aynı beyaz minibüslerden biri ya da oturduğu yere göre had safhada sıradan, tanımsız bir araçla Flory'yi takip ederek geçirmişti. Ama yine de birileri bana insan kaçırdıklarını, insanları öldürdüklerini söyleseydi... Ha, Burma'da belki. Ama Londra'da yaptıklarına asla inanmazdım. Ya da kendi merkezlerinde."

"Yani Burma'da yapmaları sorun değil?" dedi Raf.

Fourpetal, "Öyle demedim," dedi ya, suçlamaya pek itiraz ediyor gibi de değildi. "Yanlış anladığınızı düşünmeye başladım," diye ekledi. "Pankhead'in e-postasındaki asıl bomba, Lacebark'ın ormanda, sendika organizatörlerinin eşlerine kötü davranmış olma ihtimali değildi. Asıl bomba Lacebark'ın battığı ve battığını saklamaya çalıştığıydı. Biri halkla ilişkiler problemi. Diğeri ciddi problem."

17.22

Raf lokantaya girerken, Maneki Neko kedilerinin durdurulduğunu gördü ve kıpırtısızlıkları bir nedenle ürkütücü geldi. Geçen seferki garson, tezgâhın arkasından işaretparmağı havada çıkıp geldi.

"Bir?"

"Hayır," dedi Raf, "sadece şey... Önceki gün, Cherish'le gelmiştim hani..."

Garson başıyla evetledi.

"Bana bu notu bırakmış. Önemli sanıyorum ama çoğu Burma dilinde... Ne yazdığını söyleyebileceğinizi düşünmüştüm..." Talebinin gülünçlüğünü düşünüyordu –altyazısız anime DVD'si alınca en yakın suşi lokantasına koşturup filmin özeti rica edilmezdi– ama ne onun ne Isaac'in ne de Fourpetal'in aklına Burma dili konuşulan başka bir yer gelmişti.

Garson nota baktı ve gülümsedi. "Cherish yok yazmak bu. Ko yazmak."

"Ko kim?"

"Aşçı." Burma dilinde seslendi. Mutfaktan biri çıkıp geldi. Bir şeyler konuşup Raf'a bakarak kıkırdadılar.

"Sen bu ne öğrenmek istiyor?" dedi aşçı. Çalı gibi kaşları ve çenesine doğru uzun bir yara izi vardı. Arkasındaki duvarda iki takvim asılıydı; ikisi de hâlâ ocak ayındaydı.

"Evet."

Ko notu alıp okumaya başladı. "Üç soğan. Dört sarımsak. İki kaşık zencefil. İki kaşık kimyon. Bir kaşık kişniş..."

Raf, Cherish'e körili yemeği yapabilmeyi ne kadar çok istediğini söyleyişini hatırladı. "Yani sadece tarif mi?"

Ko, Raf'ın sesindeki hayal kırıklığından hoşlanmadı. "Evet. Ama en iyi tarif!"

Raf çekinerek, "Cherish'in başına kötü bir şey gelmiş olabilir," dedi. "Çarşamba gününden beri ondan haber alanınız var mı?"

İkisi de başını salladı.

"Sen Cherish'in arkadaşı?" dedi Ko.

"Evet."

"Glow almak istemek sen?"

Raf bir şey diyemeden garson Ko'ya şarladı. Takip eden rahatsız edici sessizliğin, en uygun yerinde, DJ'lerin hangi reklamı yayına sokacaklarını hatırlamaya çalışırken, boşluğu doldurmak için öksürük krizine girmiş gibi üst üste çaldıkları Mit FM cıngılıyla bozulması Raf'ı irkiltti. Derken bir pop parçası girdi. Raf, mutfaktaki radyoda, Dickson'ın bahsettiği yeni "toplum programı"nın verildiğini fark etti. "Mit'i mi dinliyorsunuz?" dedi.

"Evet," dedi garson. "Burma program."

"Sunan adamlar hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz?"

"Puştlar," dedi Ko içtenlikle.

"Ne diye dinliyorsunuz o zaman?"

Ko omuz silkti. "Başka kim gerçek Burma müzik çalmak?"

Raf, Isaac'in evine döndüğünde, diğer ikisi koltukta yan yana oturuyorlardı ve önlerindeki masada Isaac'in dizüstü bilgisayarı duruyordu. "Bir şey çıktı mı?" dedi Fourpetal.

"Hayır. Ama notu çalamadığın iyi olmuş; salak gibi hissederdin kendini. Neye bakıyorsunuz?"

"Şunu seyret," dedi Isaac.

Video 2009'da Ürdün'ün Marka kentinde düzenlenmiş Özel Harekât Birimleri Fuarı'ndandı. Youtube'daki açıklamaya göre, konferans alanında hiçbir ses ya da görüntü kayıt cihazına izin verilmemişti ama *Campaign Against Arms Trade*'in* kendini ekonomi yazarı olarak tanıtan bir üyesi içeri gizli kamera sokmayı başarmıştı. Kaydettiği konuşmacılardan biri, ImPressure• adlı bir Amerikan şirketinin CEO'su Bren Hitchner'dı. Videoda Hitchner yirmi yaşından fazla

* Silah ticareti karşıtı bir İngiliz organizasyonu. (*ç.n.*)

göstermiyordu; yeşil polo gömleğin üzerine bol bir gri takım giymişti.

Sunum, Hitchner'ın arkasına yansıtılan bir dizi görüntüyle başlıyordu. CNN'de bir İngiliz muhabir bildiriyordu: "82. Hava İndirme Tümeni'ndeki kaynaklardan aldığım bilgiye göre Felluce, etkili yerel vaiz Abdullah El Cenabî halkı bu ilkokulun önünde protestoya çağırana kadar Amerikan taraftarı bir şehir kabul ediliyordu ve işgale karşı bir hareket başlamamıştı." Ardından Iraklıların kalaşnikoflarını havaya ateşlemelerinin sallantılı görüntüleri başladı. Bu sefer bir kadın muhabir konuşuyordu: "Dört Blackwater çalışanının parçalanmış bedenleri, Felluce sokaklarında sürüklendikten sonra bir köprüye asıldı." Ardından bir Amerikan subayı, başka bir muhabirle konuşuyordu: "Burada kamuoyu, biliyorsunuz... Sadece... Bu daha buzdağının görünen ucu..."

Ardından, Hicthner'ın arkasındaki ekran bomboş, beyaz bir odada oturmuş, dümdüz ekrana bakan yaklaşık yirmi iki yaşında bir kızın görüntüsüne dönüyordu. Raf, ekranda görünmeyen biri, "Ne sıklıkla Suspiria votkası içiyorsun?" diye sorana kadar kızı sorgulanan bir tutuklu sandı.

"A... Suspiria içmem hiç."

"Altı ay önceki mülakatımızda ne zaman dışarı çıksan Suspiria içtiğini söylemiştin."

"A, evet, şey... Artık içmiyorum. Ketel One'ı tercih ediyorum."

"Neden Suspiria içmeyi bıraktığını hatırlayabilecek misin?"

"E... Pek değil."

"En son ne zaman Suspiria ısmarladığını hatırlıyor musun?"

"Şey, galiba... Slate'te miydik? Ben votka tonik ısmarlamıştım. Suspiria'lı... Ellie de reklamlardaki adamdan

bahsetmişti... Şu şapka şeyi... Adam hıyarın teki mi demişti? Ben de... Evet, yani komik çünkü adam hıyar ve..."

"Ellie ne içer?"

"A... Bilmem."

"Ketel One?"

"Şey, evet. Galiba..."

Görüntü değişti, parıldayan ImPressure• logosu belirdi. Hitchner, "ImPressure•'da Ellie gibilerine 'oyunbozan' deriz," dedi. Firmanın adındaki noktalama işareti okunmuyordu anlaşılan. Yaka mikrofonuyla oynayarak, kalabalığa bakarken hem gergin hem kibirli görünüyordu. "Bu oyunbozanlar hakkında ciddi bir araştırma yapan ilk firmayız ve araştırmalarımız bize, Ellie gibi birinin ortalama üç bin dolarlık bir harcamaya engel olabildiğini gösteriyor. Üstelik bu miktar sadece çevrimdışıysa... Bir de blog yazıyorsa daha da fena! Suspiria elbette Ellie'nin yeryüzünden yok olmasını isteyecektir. Firma öyle bir şey yapamaz tabii. Ama Ellie'ye, fikrini değiştirtene kadar doğrudan iki bin dolarlık bir pazarlama yapabilirler. Bin dolar bin dolardır değil mi? Ya da daha iyisi, Ellie'nin iki yakın arkadaşını bulabilirler. Diyelim ki adları Frannie ve Georgie olsun ve Suspiria'nın fikirlerini değiştirtmek için beşer yüz dolar harcaması gereksin. Frannie ve Georgie fikirlerini değiştirirse Ellie'nin de fikir değiştirme ihtimali yüzde seksen beştir. Ortalama bin yedi yüz dolar net kazanım. Ama önce Ellie'nin ve ayrıca Frannie ve Georgie'nin kimler olduklarını bulmaları, artı, aralarındaki ilişkiyi çözümlemeleri gerekir. Tabii bütün bunlar otomatik gerçekleşmelidir çünkü her oyunbozana ayrı odaklanmaları mümkün değildir. ImPressure• burada devreye giriyor. Sosyal ağlarda pazarlama yapan bir dolu firma var. Ama onlar

belirlenmiş ağ yapısını kullanmak zorundalar. Hatadır bu. Oyunbozanları Facebook'u tarayarak etkisizleştiremezsiniz. Biz şebekeleri hem çevrimiçi hem çevrimdışı olarak ve süper hassas veri girişi-tespite yönelik akış matematiği kullanarak haritalandırıp zayıf noktalara nasıl saldıracağımızı buluyoruz. Baskı noktasına saldırmak gibi – ki adımız da buradan geliyor. Pilot proje kabul ettiğimiz Suspiria çalışması kapsamında Los Angeles'ta beş gece kulübüne kameralar taktırdık ve içenlerin internette daha önce yayınladıkları fotoğraflarla çapraz eşleştirme yapacak ImPressure• yüz tanımlama programı kullandık. Bir gecede, etki vektörleri hakkında, geleneksel usulde çalışan herhangi bir piyasa araştırması firmasının bir yılda toplayabileceğinden fazla üst veri topladık.

"Şimdi... İki yıl önce ImPressure•'ı kurduğumuzda, genellikle içki satacağımızı düşünmüştük ve bizim için bir problem yoktu. Ama sonra, pazarlamacıların 'müşteri farkındalığı' dediklerinin, sizin 'gönül kazanmak' diyebileceğiniz şeyden farkı olmadığını anladık. Abdullah El Cenabî temelde Ellie gibi bir oyunbozandır. Tarihte ilk defa dünya nüfusunun çoğunluğu şehirlerde yaşıyor. Artı, kötü adamlar Körfez Savaşı resimlerini gördüler: güdümlü roket kullanmayı ve savaşı göğüs göğse, meydanda çarpışarak kazanamayacaklarını biliyorlar. Bu yüzden çatışmalar artık şehirlerde yapılıyor ve yapılandırılmış sosyal ağlar şehirlerde, ormanlar ya da çöllerde olduğundan çok daha fazla yoğun ve karmaşık. Psikolojik birimlerin, artık pazarlama bölümlerinin yaptığının aşağı yukarı aynısını yapmaları gerekiyor. Oysa İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Psikolojik Operasyonlar pek ilerlemedi. Yatırımcılarımız bize, Pentagon'un teknolojimizle ilgilenmeyeceğini söylediler. Ama özel sektör yeni fikirlere her zaman açık olmuştur.

"Size bir vaka çalışması vereceğim. Elbette isim veremem ama bu ilk müşterimiz olan Özel Askeri Şirket zengin kaynaklara sahip bir bölgede faaliyet gösteren bir Avrupa firmasının operasyonel güvenliğini sağlıyordu. Civar kasabalardan birindeki çalkantılar firmayı endişelendiriyordu. Bilgileri alıp kasabanın etki haritasını çıkardık ve potansiyel oyunbozanların yüzde yetmişinin, kasabanın yerel radyo istasyonunu dinlediğini belirledik. Müşterimiz, radyo istasyonunu sessiz sedasız satın aldı ve yayın politikasını peyderpey değiştirmeye başladı. Aynı zamanda, aralarında kulübesinden hiç çıkmayan ama geniş nüfuzlu kör bir adamın da bulunduğu, özellikle tehlikeli ve hedeflenen pazarlama çalışmasına uyum göstermeyecek beş potansiyel oyunbozan da saptadık. Müşterimiz, bu beş kişinin müşteri farkındalığına daha fazla zarar vermesini engelleyecek adımlar attı. ImPressure• tüm bunları San Francisco'daki ofisimizden halletti. O zamandan beri kasabada sorun çıkmadı. Müşterimiz sözleşmemizi uzatmakla kalmayıp dört ayrı bölgeye genişletti. Bu da..."

Fourpetal videoyu durdurdu; Hitchner ağzı açık, gözleri kapalı kalakaldı. "Bahsettiği müşteri, Nijer Deltası'ndaki bir Fransız petrol şirketi hesabına çalışan Cantabrian adlı, Avustralyalı özel bir askeri şirket. İzleyicilerin hepsi biliyor anlaşılan. Bezant denen herifin Lacebark ayartmadan önce Cantabrian'da çalıştığını malum e-postadan biliyoruz. Söz konusu anlaşma yapıldığında Cantabrian'daysa ve ImPressure•'ın ürünlerinden memnun kalmışsa Lacebark'ı onlarla çalışmaya ikna etmiş olma olasılığı çok yüksek. Öyle yapmamışa bile, büyük ihtimalle Afrika'da uyguladıkları önlemleri hatırlamıştır."

"Mit FM'i Lacebark'ın satın aldığını düşünüyorsun," dedi Raf.

"Muhtemelen Theo'ya teklif yapmışlardır. Theo reddedince birilerine kendilerinden bahsetmesinden korkmuşlardır," dedi Isaac. "Onu bu yüzden götürdüler."

"Fena."

"Radyoyu şimdi, üç kuruşa anasını satabilecek Dickson idare ediyor. Theo istasyonu sıfırdan kurmuştu. Beş yıldan beri Mit'te çalıyorum; böyle bir şeye, söyleseler inanmazdım."

Malta Şövalyeleri gibi, diye düşündü Raf. Yayın yapmak, diye düşünüyor Raf. Malta Şövalyeleri gibi, hükmettiğin toprakların yüzölçümünden daha büyük büyükelçilik topraklarına sahip olmaktır. "Yeni DJ'ler Burma dilinde program yapıyor..."

"Savaş Bakanlığımız İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanca yayın yapan bir caz istasyonu kurmuştu," dedi Fourpetal. "Almanlar bunun tamamen propaganda olduğunu biliyordu ama programları seviyorlardı ve dinlemezlik edemediler."

"Lacebark, Londra'daki Burmalı göçmen toplumuna sızmaya çalışıyor."

"Nedenine dair hiçbir fikrimiz yok."

"Belki Cherish yüzündendir. Burma doğumlu... Babası Lacebark yöneticilerinden..."

"Lacebark bağlantılı tek Burmalı göçmenin senin kız arkadaşın olduğunu varsaymamız için ortada bir sebep yok. Öyle bile olsa nasıl oluyor da 'Xujiabang anlaşmasından on kat daha önemli' oluyor?"

"Hım."

Fourpetal gittikten sonra Isaac iki kutu bira açtı. "Onu bulacağız," dedi Raf'a. "Bulacağız. Theo'yu da."

"Çoktan başlarına bir şey gelmiş olmasından endişeleniyorum ben."

"Biraz DMBDB ister misin? İyi gelir."

"DMB... Ne?"

"DMBDB. Yeni roket yakıtı. Dün Barky'den bir gram aldım. Hesapta hoş ve yumuşak. Gerçi beş harfli kısaltmayla piyasada başarıya ulaşmış mal yok... Adına müdahale gerekecek."

"Bulmasını geçtim, Barky bütün bu bokları nereden duyuyor yahu?"

"Genelde Lotophage'den."

"O ne be?"

"Çoktan girdin sanıyordum."

Isaac dizüstü bilgisayarım uzattı, Raf taramaya başladı ve tamamen anlayana kadar bir saatten fazla zaman geçti. Lotophage bu işe acayip kendini kaptırmış maceraperest uyuşturucu bağımlılarının kullandığı, öneri ve deneyimlerini paylaştıkları bir forumdu. Rusya'da kayıtlıydı ve Hollanda'dan yayın yapıyordu ama yazışmaların tamamına yakını İngilizceydi; nerdeyse her paylaşımda referans olarak BAA ya da BOB yazıyordu. Raf bunların, madde kullanımı hakkında yazanların gizlenmek için kullanılan uyduruk gizlenme yolu, İngilizce "bir arkadaşın arkadaşı" ve "ben olmayan biri" sözcüklerinin başharfleri olduğunu fark edene kadar yeni uyuşturucular olduğunu zannetti.

Kimyadan iyi anlıyordu hepsi. DMBDB hakkındaki paylaşımlardan biri, MDPV kadar iyi olmadığını ileri sürüyordu: 'heterosiklik halka dietilkatinonda olduğu gibi, tersiyer aminlerin sekonder aminlere metabolize edilmesine izin vermiyor.' Bir başkası opioidlerin asetillemesi konusunda, 'Oksikodon 14-hidroksil grubuna sinamil eklemek etkiyi, lipofilisitenin ilave bağlayıcı parça rolünü üstlenmesinden farklı şekilde artırır; mesela oksikodonda 14-sinamil ester etkiyi, morfinin yapacağının elli katından fazla yükseltir,' diyordu.

Raf ile Isaac hipofiz konusunda epey ıvır zıvır biliyorlardı ama bu kadar derine hiç inmemişlerdi. Gerçek MDMA'yı sassafras kullanmadan sentezlemenin uygun maliyetli yolunu bulan çıkarsa haberin duyulacağı yer, burasıydı.

Forum, Raf'a, Mit FM'deki teknikerlerin (içlerinden biri Theo'nun arkadaşıydı; hırsızlık suçuyla kovulmadan önce Kraliyet Sinyalizasyon Birlikleri'nde iletişim sistemleri operatörlüğü yapmıştı) radyasyon dağılımları, kondansatörler ve geri beslemede zahiri direnç üzerine konuşmalarını hatırlattı. Konu, uzmanlarına son derece sıkıcı gelecek ölçüde sıradandı ama işte, burada görünce gizemli, büyülü, yasa dışı ve yeni keşfedilmiş, teorik yahut akademik katmanları bulunmayan ve asla bulunmayacak bir uygulama hissi yaratıyordu. Salvia, yage ve afyon gibi uyuşturucuları işleyen alt-forumların varlığına rağmen en ateşli tartışmalar Çin laboratuvarlarından ithal yeni sentetik ürünler üzerinde dönüyordu. Lotophage kullanıcıları, tıpkı Ortaçağ doğa bilimcileri gibi, inceledikleri her şeyin bir amaçla yaratıldığını ama hepsini yaratanın, ne düşündüğünü sadece tahmin edebilecekleri ölçüde uzak ve gizemli olduğunu biliyorlardı.

Mamafih Raf, tüm bunların ortasında bir boşluk hissetti. Haz eksikti. Bu açıdan baktığında Lotophage'i, on altı yaşında, okulda diğer oğlanlarla seksten konuşmaya benzetti. Erkeklerin seks yapmalarındaki temel nedenlerden biri, penisin boşalma yönünde uyarılması hissinin hazzıydı. Raf'ın nazarında bu, sohbette ortaya atılan bir iddia değildi. Ama geçmişte hepsi öyle değilmiş gibi yapardı. Mesela sıkı bir "sakso çektirmek"ten bahsetmek kabul edilirdi ama "sıkı orgazm" yahut sadece "ne biçim boşaldım!" türü laf etmek gafletinde bulunanlara haftalarca eşcinsel yaftası yapıştırılabilirdi. Doğrudan fiziksel hazzın kendisine değer vermek niyeyse yapış

yapış, efemine bir his yaratıyordu ki saçmaydı tabii çünkü herhangi bir memeli beyninin, özellikle ergen oğlanlarınkinin esas önceliği kendini, sinirsel haz alıcılarını coşturacak durumlara sokmaya çalışmaktı. Lotophage kullanıcıları da aynı böyleydi. Araçları fetişleştirip amaca aldırmıyorlardı. Ne demeye uyuşturucu kullanıyorlardı peki? Ne demeye para harcayıp yasa çiğniyorlardı? Haz hissi için herhalde. Ama yazdıklarından bunu anlamak mümkün değildi. Hazzı sürekli "etki" ve "canlandırıcı doz" gibi lafların ardında saklıyorlardı. Gerçekte haz lobiciliği yapmalarına karşın hazdan utanıyorlardı adeta. Oysa Raf ile Isaac nöro-kimyayı, hazzı öldürmek için değil, parıldayan yüreğini görmek için kullanırlardı.

8. GÜN

16.56

Raf, Isaac'in arabasında Burmalı DJ'lerin programlarının bitmesini beklerken böcek yerleştirmek yerine oturup hedefinizdekilerin gönüllü yayın yaptıkları radyo kanalını dinlemenin takibat operasyonu sayılıp sayılmayacağını düşünüyordu. Şoför koltuğundaysa Isaac değil, Fourpetal oturuyordu. Ön paneldeki saat 17.09'u gösterirken ikili binadan çıktı. Fourpetal peşlerine düşmek üzere vitesi geçirdi.

"Yaya gidecekler sanki," dedi Raf.

"E?"

"Arkalarından arabayla yavaşça gidersek çocuk takip eden sapıklar gibi görünürüz."

"Biz inerken onlar bir arabaya binerse izlerini kaybederiz ama."

"Öyle bir şey olursa yarın gelir, yine deneriz. Haftada beş gün programdalar nasılsa."

Yayan izleseler bile fark edilmemek için epey bir gerilerinden, oyalanarak gitmeliydiler. Takip deneyimi olmayan Raf hiçbir numara bilmiyordu. Bu sokaklar kendi mıntıkasıydı ve ona bir tür olağandışı gerilla avantajı vermeliydi ya, öyle olmadığını anlayınca kendini kandırılmış gibi hissetti. (Bir tilki mesela, çok rahat becerebilirdi bu işi.) Yol kıvrılıp kiliseyi geçtikten sonra belediye sanki gecenin birinde alelacele getirip yığmak zorunda kalmışçasına üst üste ve art arda yığılı bir kavşak, bir orta kaldırım, trafik lambalı bir yaya geçidi, bir kasis ve otobüs deposu geliyordu. Sonuncusunun

ardından Burmalı DJ'ler, Rose'u onca gezdirmesine rağmen Raf'ın daha önce hiç fark etmediği bir patikanın sonundaki kaçak yapılmış iki evin arasından döndüler.

Çok tehlikeliydi: o yöne gitmeleri için elle tutulur bir bahaneleri yoktu ve fark edilirlerse ne yaptıkları anında anlaşılacaktı. Ama durmadılar. Patika hafif meyilliydi; iki yanında dipleri bol çalılı ağaçlar vardı. Aralıksız köpek havlamaları, gökkuşağının havanın içinde var olması misali eşyanın tabiatına uygundu adeta. Derken tüm bunlar Raf'ın durduk yerde kırsal bölgelere ışınlanmışlar hissine kapılmasına yetmezmiş gibi, böğürtlenlerin çiçeklendiği, uzun yabani otlarla kaplı bir alana vardılar. Güney Londra'da böyle bir yer, anayola bu kadar yakın nasıl olabiliyordu? Ama ağaçların arasından bir kulübe, bir baz istasyonu ve arka duvarlarındaki ölü sarmaşıkları önü kısa arkası uzun saç modellerindeki gibi taşıyan bir dizi eve dek uzanan üç futbol sahası görünüyordu. Sahalar okul alanıydı tahminen; kim bilir, belki idareden biri park alanını yanlış işaretlediğinden belediye alana, taç çizgisi misali belli bir sınıra kadar baktığı ve ötesine karışmadığı için kalan kısımları bunca yabanlaşmıştı. Eriyip doğaya karışamayacaklarını bilmelerine rağmen çabalıyormuş gibi görünen gofret ambalajları vardı yerde. Birden Burmalı DJ'leri epeydir görmediğini fark etti. "Nerede bunlar?" dedi.

Fourpetal, uzamış otları göstererek, "Bu taraftan gitmiş olmalılar," dedi.

Bu daha da tehlikeliydi. Yönlerini bilmiyorlardı; tek bildikleri, avlarının birkaç metre ötede olduğuydu ve dönülebilecek noktayı çoktan geçmişlerdi. Temkinli ilerlerlerken bir-iki tanesi özenle batan dikenler Raf'ın kotunu tırmaladı. Derken ardında terk edilmiş bir tenis kortu bulunan, üzerlerini saran sarmaşıkların fazlaca büyüyüp işlevsiz kıldığı bir

tel örgüye geldiler. Kortta ağ yoktu ama asfaltı delip büyüyen otların arasında belli belirsiz beyaz çizgiler görünüyordu. Sanki tahta hürmet töreniymiş gibi altına saçılmış kırık şişeler ve yanık odunlarla, paslı hakem sandalyesi bile duruyordu. Karşı tarafta, çitler birkaç yerinden çalıların ağırlığıyla yere yıkılmış, sadece aralardaki sabitleyici kazıklar ayakta kalmıştı. Zemindeki lekelerin çoğu siyahtı ya, köşelerden birindeki açıklaması zor bir morluktaydı. Kort, az geride keyfekeder uzanan ve günün birinde aynı kaderi paylaşacak futbol sahaları için *memento mori* görevi yüklenmiş bir kıyamet sonrası mezarlığıydı adeta. Kortun ortasında dikilen dört tip olmasa Raf çoktan burada doğum günü partisi planlamaya başlardı.

İki Burmalı DJ, spor çantalı kel bir adam ve Cherish.

Fourpetal ve Raf derhal çömeldiler. "Siktir! Siktir! Bu o!" diye fısıldadı Raf. "Cherish!" Koşup bir demet çiçek vermek geliyordu içinden. Çiçek pazarının tümünü vermek istiyordu.

Fourpetal takdir eder vurguyla, "Hiç fena değilmiş be," dedi.

Raf, Dickson ve "toplum programı" konusundaki teorilerinde külliyen yanıldıklarını düşündü; bu dördü bir şekilde Lacebark'a karşı beraber çalışıyor olmalıydılar. Konuşmalarını duyamayacağı bir mesafedeydi ama o kadarı kesindi. Tam Cherish'e seslenmek üzereydi, Fourpetal, "Siz ikiniz sadece iki kez görüşmüştünüz değil mi?" dedi.

"E?"

"Sadece sordum işte... Yani eğer denk gelirse onunla ben..."

"Ne?"

"Karşı çıkar mısın?"

"Onu düzersen aldırır mıyım diye mi soruyorsun?"

"Sadece sordum işte."

"Ne zaman olacak o dediğin?"

"Olursa işte."

Raf tam cevabı yapıştıracaktı, Cherish'in çantasından iki zarf çıkarıp Burmalılara birer tane verdiğini gördü. Çocukken babasının iş telefonlarına kulak misafirliği yapmayı rahatsız edici bulurdu; bu da ona benziyordu. Cherish'in duruşu, tavrı, öpüştüğü kızınkilerden çok farklıydı. Vücut dili konusunda uzman değildi ama Fourpetal, "Biz ne seyrediyoruz? Uyuşturucu pazarlığı mı?" dediğinde kafasını salladı çünkü pazarlığın vücut dilini biliyordu ve gördükleri uyuşturucu pazarlığı gibi gelmiyordu. Seyrettiği sahne daha ziyade, köpeği gezdirdiği için para almasına benziyordu. Cherish adamlara ücret yahut maaş verir gibiydi. Niye peki? Sahneyle alakalı, henüz berrak denemeyecek şeyler vardı. Çarşamba gününü, Cherish'i bir ayağı ıslak asfaltta, bir ayağı beyaz minibüsün arkasında hatırladı. İki adamın Cherish'i kavrayan eldivenli elleri... Kafasına dank edenin yarattığı etki, şok tabancasınınkine yakındı: Adamlar, Cherish'i minibüse sokmaya çalışmıyorlardı.

Binmesine yardım ediyorlardı.

Raf, Cherish'in Lacebark hesabına çalıştığı fikrini sakince sindirmenin yolunu Isaac'le konuşuyormuş gibi yapmakta buldu.

E madem her şey bu kadar bariz şimdi, derdi Isaac, o zaman niye fark edemedin?

Fourpetal yüzünden beyaz minibüslerden ürkmüştüm. Ama neden minibüse binmesine yardım ediyorlardı?

Nezaket?

Hayır. Aceleleri vardı.

Şemsiyeni almak için hızla geri dönebilirdin ve onları görmeni istemiyorlardı.

Ama çok sakindiler. Derken Cherish, gördüklerimde sömürebileceği bir muğlaklık olduğunu anladı. Onu "kurtarmamdan" sonra sarsılmış gibi yaparken çok başarılıydı.

Demek senin yatağından da kaçırılmadı.

Ama o zaman, Rose neden uğursuz birileri evime girmiş gibi davranmakta ısrar etti? Gece girmediyseler ne zaman girmişlerdir?

Siz lokantadayken. Yemek onun fikriydi değil mi?

Siktir, evet ve mesaj gelene kadar da ayrılmadık oradan!

Lacebark'ın adamlarına, Fourpetal'inki gibi evine girecek zamanı tanıdı.

Yani Cherish başından beri Lacebark'ın benim hakkımda araştırma yapmasına mı yardım ediyordu?

Yani. Başka seçenek var mı? Çamaşırhanedeki partiden dört gün sonra evinin önünde karşılaşmanız çok tuhaf bir tesadüf değil mi?

Tamam, evet, şimdi çok saçma geliyor. Ama daha konuşmadan evlenmek istemiştim onla ben. Daha görür görmez âşık olduğum güzelliğin aynı zamanda beni araştırmaları için Lacebark'a yardım eden kişi olması da bir diğer acayip tesadüf olmaz mı?

Hayatın boyunca partilerde gördüğün kaç kıza çarpıldın?

Bilmiyorum.

Abartmadan?

On ila on beş bin arası. MDMA'nın kuruluğu olmasa daha da fazla olurdu.

İstatistiksel açıdan içlerinden birinin Amerikan maden firması ajanı çıkması neredeyse kaçınılmaz.

İyi de... Lacebark'ın beni neden araştırmak istediğini anlamıyorum. Ben hiç kimse değilim ki.

Theo'ya ne olduğunu bulmaya çalışıyorduk.

Ama bir yere varamamıştık. Denememiştik bile. Lacebark'a tehdit oluşturmuyoruz. Cherish'in benden gerçekten hoşlandığını düşünmüştüm.

Hayali Isaac'le bu kadar devam edebildi. Kendini tenis kortu kadar terk edilmiş hissediyordu. Dörtlünün işi bitmiş gibiydi.

"Ne yapıyoruz?" dedi Fourpetal.

"Cherish'i takip edelim," diye önerdi Raf.

Ama ortada şöyle bir problem vardı: işi biten Cherish futbol sahalarına doğru yönelmişti. Baz istasyonuna doğru giderse tamamen açıkta kalacakları için takip edemeyeceklerdi. Parkın etrafından koşarlarsa görünmeyebilirlerdi ama o zaman Cherish özel bir çaba bile göstermeden, kolayca öbür uçta atlatabilirdi onları.

Bu arada Burmalı DJ'ler dikilmiş cigaralık sarıyorlardı. Geride sadece spor çantalı adam kalıyordu ki o da onlara doğru dönmüştü ve yüzünü görebilecekleri mesafedeydi. Fourpetal irkildi. "Yok artık... Şaka gibi."

"Sesini alçalt," diye söylendi Raf. "Ne oldu?"

Spor çantalı adam cadde ile tenis kortu arasındaki, biraz evvel geldikleri patikaya doğru yürüyordu; acele etmezlerse adama yakalanacaklardı.

"Bu o! Gerçekten o!"

"Kim?"

Bir yusufçuk hamle ederek geçti. "Ben bu adamın çükünü gördüm," dedi Fourpetal.

"Gitmemiz lazım," dedi Raf. Eğilip uzun otların arasından koşturarak ağaçların arasına geldiklerinde Cherish'i takip etme ümidi kalmamıştı. Patikanın sonunda saklanacak bir yer aradılar. Yolu geçip kilisenin duvarının arkasında soluk soluğa durdular. Raf nihayet sorabildi:

"Çükünü gördüm derken?"

"Gördüm işte... Adamı çok iyi tanımıyorum ama çükünü gördüm. Lacebark'ta işe girdikten birkaç ay sonra, e-posta zımbırtısından çok önce, çalışanlar için Holborn'daki bir lokantada yeni yıl partisi düzenlemişlerdi. Sonrasında birkaçımız partiye bir genelevde devam etmiştik. Bu herif... O kadar sarhoştu ki bir ara odaların birinden üzerinde pantolonu olmadan sürünerek çıkmıştı. Halkla ilişkilerden değildi; o yüzden o geceden önce hiç karşılaşmamıştık."

"Lacebark güvenlikle alakası var mı?"

"Eğer öyleyse yalan söyledi. Ne yaptığını tam hatırlamıyorum ama sıkıcı bir şeydi. Lityumla alakalı. Pakistan'dan bahsetmişti sanki. Burma değil ama."

Fourpetal'in çükünü gördüğü adam şimdi evlerin arasından sola, Herne Hill'e doğru tırmanıyordu. Raf ve Fourpetal, Burmalıları takip ettikleri gibi peşinden gittiler. Raf arada Cherish'le ilgili bildiklerini anlattı.

Lafını bitirince, "Eh, bir kadına asla güvenemeyeceğini anlamanın bu kadar uzun sürmesi çok üzücü," dedi Fourpetal.

Raf, eski sevgilisiyle Brezilyalı teknocu DJ'i düşünerek, "Son zamanlarda şansım yaver gitmiyor," dedi.

On beş dakikalık takibin ardından, avlusu, Raf'ın insanların karın kaslarına benzettiği, kalın plastikle sarılı ten rengi tuğla paletleriyle dolu bir inşaat firmasına vardılar. Arkada, çelik çiti geçince Isaac'in geçen hafta Raf'a gösterdiğinin aynı bir depo vardı ve takip ettikleri adam oraya girdi. Beton zemindeki kan izi geldi aklına. "Lacebark'a ait olmalı," dedi otobüs durağının arkasında yarı saklı dururlarken. "Belki Londra'nın her yerinde vardır bunlardan. İçerde neler döndüğünü merak ettim iyice."

Şarjlı tekerlekli iskemlesinin arkasında ufak bir Büyük Britanya bayrağı dalgalanan yaşlıca bir kadın, kucağında küçük

köpeğiyle yanlarından geçerken kuşkulu tipler gibi görünmemeye çalıştılar. Arkalarındaki boş dükkânın camında EL İLANI YAPIŞ yazan bir kâğıt asılıydı. Dükkân sahibi uyarıyı yazarken beyhudeliğini anlayıp işi bırakmıştı sanki.

Fourpetal, "Kimin girip çıktığını görmek için bekleyecek miyiz?" dedi.

"Daha yakından bakmak istiyorum," dedi Raf.

"Unuttun galiba, beni arıyorlar. Kapılarından tıpış tıpış girecek değilim."

"İçeri girmemiz şart değil."

Fourpetal inşaat firmasının binasını geçip depoya doğru giden Raf'ı gönülsüzce takip etti. Her an tüymeye hazır, dikkatle ilerlerken duvarın yanında zincirlenmiş bir düzine kadar bisikleti görünce dikkati dağıldı ve sonra çüklü/spor çantalı adamın içeri girdiği kapının, üzeri çıkartmalarla kaplı bir cam kapı olduğunu fark edince kafası daha da karıştı.

Fourpetal güldü. "Hay ya... Tamam. Bu körili tariften de beter."

"Nasıl yani?"

Fourpetal ilerleyip kapıyı iterek açınca Raf, bir hapishane, kışla ya da cephaneye gelmediklerini anladı. Lacebark'la alakası yoktu mekânın. Şaşkın baktığı yer, tırmanma duvarlarıyla bir spor salonuydu.

İçerideki içi dışına çıkarılmış bir dağa benzeyen fiberglas yamaca renkli, yuvarlak kapı kolları çakılmıştı. Ucuz bir ses sisteminden doksanlar ortası elektronik dans müziği yayılıyordu ve havadaki tebeşir kokusu Raf'a gece kulüplerinde duman aletlerinde kullanılan kuru buzları hatırlattı. Yamaç tırmanma heveslileriyse Morris'le buluştuğu pub'daki kurye tayfası gibiydi: bolca boncuklu saç, su toplamış el, söz konusu spora özel ayakkabılar ve insan elinden çıkma-insana

düşman topolojilere yönelik sapkın tutku... Fourpetal'in eski arkadaşına bakındılar; yamaçta göremediler. Derken adam soyunma dolaplarının arkasından çıktı; üzerindeki tişört ve şorta rağmen mekâna uymuyordu. Koruyucu minderlere yürürken ellerini eğip bükmeye, eklemlerini çıtlatmaya ve parmaklarını karmaşık bir düzenle, büyü yapıyormuş gibi sallamaya başladı ve Fourpetal'i gördüğünde donup kaldı. Fourpetal tek başına yanına gidip elini uzattı.

Ama adama felç inmişti adeta; Fourpetal elinin birini kavrayıp kırık kapı kolu misali salladı. "Mark Fourpetal. Eskiden Lacebark'ta çalışıyordum. Geçen sene yılbaşı partisinde karşılaşmıştık. Ne tesadüf değil mi?"

Adamın Fourpetal'i tanıdığı açıktı. "Seninle konuşamam."

"Niçin? Beni gördüğünde kaçırman gerektiği için mi?"

Adam, Lacebark'ın paralı askerleri aniden yapay uçurumlardan iplerle inebilirmiş gibi etrafına bakındı. "Seninle konuşamam."

"Hah... Martin'di değil mi?"

"Evet."

"Bizle konuşmak zorunda değilsin Martin," dedi Fourpetal. "Gidebiliriz. Sen de patronunu arayıp aramamaya, burada olduğumuzu söyleyip söylememeye karar verirsin. Hatan olmasa bile açıklamak zor olacağı için söylememeyi tercih edeceğini zannediyorum. Ama her halükârda sizin beyaz minibüslerden biri gelip bizi yutana kadar biz çoktan gitmiş oluruz. Ama hayatını bir kez kurtardığımı düşünürsek birkaç zararsız soruya cevap vermeyi ahlaki değerler açısından borçlusun derim."

"Hayatımı kurtarmak derken?"

"Holborn'daki otelde. Letonyalı kıza yaptırdıkların yüzünden o goril sana bıçak çektiğinde... Hayır, Martin, seni

öldürürdü demiyorum ama adamı sakinleştirmeseydim bir sürü kesikle hastaneyi boylardın ve tonla açıklama yapman gerekirdi." Martin ağzını açtı ya, Fourpetal fırsat vermeden, "Hadi canım," dedi, "hatırlamıyorum deme şimdi. O kadar sarhoş muydun?" Raf gülümsemesini bastırdı. Fourpetal alçağın tekiydi belki ama işini biliyordu. Pazartesi günü McDonald's'ta hiç bu kadar kendinden emin gözükmemişti ama şimdiki fark, belki de Martin'in aşikâr rahatsızlığından besleniyordu.

"Bu... dediklerinin hiçbirini hatırlamıyorum."

"Şey, belki öylesi daha iyidir. Ama Martin, asıl konu, şimdi iyiliğime karşılık verebilme şansın olması. Neye bulaştığımızı anlamamıza yardım et."

"Bir şey söylediğimi anlarlarsa..."

"Anlamayacaklar. Nasıl anlayacaklar ki?"

Martin iç çekerek tahta tribünlere yürüdü.

Raf ile Fourpetal yanma oturdular.

Martin, "Vallahi ben de fazla bir şey bilmiyorum," dedi oturunca.

"Olsun. Sen neden bu işlere karıştın, onu anlatarak başlayabilirsin. Sen lityum adamı değil miydin? Burma'da lityum yok."

"Var aslında," dedi Martin. "Az. Ama konu bu değil." Anlattığına göre o zaman anlayamamıştı ama lityum sektöründeki kariyeri ocak ayında bir gün Hindukuş'un güney ucunda, yirmi beş bin feet yükseklikte sona ermişti. Martin dizüstü bilgisayarıyla meşgulken üç koruması, Cessna'nın penceresinden, vadiler boyunca karları parafin eriyiğine benzeterek tutuşturan gündoğumunu seyrediyorlardı. Kısa süre sonra Afganistan'dan Pakistan'a geçecek ve yerel saatle yedide, Martin'in, Kernon Whitmire'ın yeni yan kuruluşu Adosh

Madencilik Şirketi yerine Lacebark'a gelmelerine ikna için Belucistan geçici hükümetiyle son, acil, muhtemelen ümitsiz girişimini yapacağı Quetta'ya inmiş olacaklardı.

Odesa'da yakıt ikmali için durduklarından beri bir şey yememiş ve uyumamıştı; açtı, sıkılmıştı ve uçuş sersemliğinin gün boyunca kafasında sarılı olacak yüzlerce metrelik yapışkan filminin buruşuk dokusunun gözlerine baskı yaptığını şimdiden hissedebiliyordu. Hayatı boyunca Peter Pan'daki timsah misali çalar saat taşımıştı midesinde: uyku saatleri konusunda sıkıcıydı; gece geç saatlere kadar uyanık kalamazdı. Oxford'dayken bile sabahın altısında gözlerini açardı. Ama salaklık etmiş, senede binlerce mil uçuş gerektiren bir işe girmişti ve artık bunun kalbini yorduğundan emindi. Londra'da saat anca sabaha karşı ikiye geliyordu. Ama aklı Londra'da kalmıştı: havaalanında uçak kalkmak için pistte hızlanırken, karısı üvey oğluyla ilgili aramıştı.

"Eve gelmen lazım," demişti ağlamaklı.

"Ne oldu?"

"Dylan karakolda."

Martin on altılık delikanlının bisiklet kazası ya da benzeri bir şey yaşadığını sanmıştı önce. "Yaralandı mı?"

"Hayır, hayır. Eve gelip aldılar onu."

"Ne? Neden?"

"Çok kötü! Sen neredesin?"

Cessna'nın havalandığını hissetmişti. "Uçaktayım. Birazdan bağlantım kesilecek."

"... eve... gerek..." Kapsama sahasından çıktıkları için sinyal kesilmeye başlamıştı bile.

"Canım, eminim bir hata olmuştur. İnince ararım..."

Martin bir hata olduğundan emin değildi aslında. Dylan'ın şu ya da bu şekilde bir suça bulaşması haberini bir

süredir metanetle bekliyordu. Son okul tatillerinin neredeyse her günü, sabah altıda kalktığında oğlanın kapısının altından sızan ışığı görmüştü. O ışık hep huzursuz etmişti Martin'i. Bazen kapıyı tıklamak istemişti ama bunun kavga başlatacağını biliyordu. Taksitlerini ödediği evde, yarı-özerk üçüncü dünya ülkelerindeki, asayiş güçleri için bile çok tehlikeli gecekondu mahalleleri misali adımını atamadığı, karanlık bir ayrılıkçı bölge vardı. Yirmi yedisine gelmeden boşanmış bir anneye tutulması kendi hatasıydı. Dylan'ın büyük ihtimalle uyuşturucu satıcılığına karıştığını düşünmüştü. Son günlerde gazetelerde Çin'den gelen yeni haplarla ilgili yazılar okumuştu. Afganistan üzerlerindeyken yere inip karısıyla tekrar konuşmayı fena halde istemişti; Odesa'ya indiklerinde GSM bağlantısı bulamamıştı.

Derken pilotlardan biri, Fransız olanı kokpitten çıkmıştı.

"Rotamızı değiştiriyoruz."

"Bir sorun mu çıktı?"

"Londra'nın talimatı."

Karısının aksine, patronunun havadaki uçakla iletişim imtiyazı vardı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sukkur."

"Orası nerede?"

"Quetta'nın yaklaşık dört yüz kilometre güneydoğusunda."

"Ama benim toplantım öğlen." Lacebark, bu toplantıyı yürütmesi için gülünç denecek kadar çok para dökmüştü. İkinci bir şans olmayacaktı; ötesi, komitenin müzakereleri önceki gün tamamlamış olması gerekiyordu.

Pilot omuz silkmişti. "Yere inip telefonun açılır açılmaz seni hemen arayacaklarını söylediler."

"Uymamız gereken bir uçuş planımız yok mu?"

"Birilerine ödeme yapacaklardır."

Dümdüz pamuk, pirinç ve kenevir tarlalarının üzerinden Sukkur'un kısa pistine doğru alçalmışlardı sonunda. Yeni Hint barajlarıyla soğuk kışın gri yamaçlarına buruşuk eski takım elbiseli bir verem hastası misali büzülüp sıkıştığı İndus Nehri sağlarındaydı. Cessna'nın tekerlekleri piste değdiğinde Martin telefonunu açmış, Pakistan servisi Telenor'la bağlantıya geçmesini bekledikten sonra Londra'daki patronunu aramıştı. Ne zaman geri döneceğini kesinkes söyleyebilecek duruma gelmeden karısını aramak istememişti.

"Bana burada ne işim olduğunu söyler misiniz?"

"Harenberg'in Khairpur'da birine acil ihtiyacı var ve kimse zamanında oraya uçak bulamazdı. Şansımıza sen zaten havadaydın."

"MMD ne olacak?"

"Her halükârda lisans alamayacaktık zaten. Harenberg, meselenin MMD toplantısından daha önemli olduğunu söylüyor."

"Ne meselesi?"

"Bir şoförle seni terminalde bekliyor. Khairpur'da, Faujdari Yolu'ndaki karakola gitmen lazım. Sukkur'un yaklaşık yirmi mil güneyi... Seni bekliyorlar. Orada nezarethanede biri var. Sana teslim edecekler. Adamı alıp aracın arkasına kilitleyecek ve Bezant gelene kadar gözünün önünden ayırmayacaksın."

"Ne? Nezarethane mi?" Uçak durmak üzere yavaşladığında valizini almak için ayağa kalkmıştı. "Bu iş ne kadar sürecek?"

"Yirmi dört saat olabilir."

"Londra'ya dönmem lazım."

"Biz burada her şeyin icabına bakarız."

"Hayır, benim... aile meselesi. Gerçekten dönmem lazım."

"Uçağın yönünü Bezant'ın Khairpur'da sana ihtiyacı olduğu için çevirmedik Martin... Bezant'ın Khairpur'da üç eğitimli korumaya ihtiyacı olduğu için çevirdik ve şansına sen de uçaktaydın, tamam mı? Ama orada olacağına göre, en azından her şeyin yolunda gitmesini sağla. En fazla yirmi dört saat. Ondan sonra dönebilirsin."

"Peki, kim bu nezaretteki?"

"Önemi yok. Sen onunla konuşmayacaksın, o da seninle."

"Pakistanlı mı?"

"Myanmarlı."

"Khairpur'da ne işi var?"

"Pakistan'ın güneydoğusunda, Myanmar'dan gelme bir sürü Müslüman varmış işte. Bu herif, artık her kimse, orada arkadaşları varmış. Sahile ulaşma derdinde, birkaç gecedir saklanıyormuş. Polis bambaşka bir sebeple eve baskın yapınca enselenmiş. Talihsiz herif. Bütün bildiğim bu."

Terminale kadar olan kısa yolda bile korumalar Martin ve pilotların etrafında bir koruma üçgeni oluşturmuşlardı. Küçük uçaklarda ve küçük havaalanlarında size cep telefonunuz yüzünden otuz saniyede bir bağırma ihtiyacı duymadıklarından memnun, Martin, pasaport kontrolü kuyruğunda beklerken nihayet karısını arama şansı bulmuştu. Sesini duyunca, yine hıçkırmaya başlamıştı kadıncağız. Ama bir müddet sonra anlatmayı başarmıştı: "Polis dedi ki... Dylan bir internet sitesi yapmış, burada... Brezilya'daki bazı firmalar... Üç yüz pound karşılığında iki kızlı bir film hazırlıyorlarmış. İlave kız istenirse kız başına yüz pound ödeniyormuş. Kızlar, alıcı ne isterse yapıyormuş. Dylan bu filmlerden bir tane ısmarlamış ve sonra sitesinden indirenlere satmış. O kadar çok satmış ki üç tane daha film yaptırtmış. Polisin dediğine göre kızların bazıları on sekiz yaşında gibi durmuyormuş."

"Ama filmleri yapan Dylan değil."

"Değil ama kendi sunucusundan satan o... Yani yasal açıdan..."

"İnternette bir dolu bedava porno var zaten... Nasıl para kazanıyormuş ki?"

"Kızların yaptıkları sayesinde."

"Nasıl yani?"

"Sadece bir dakikasını seyredebildim, şey yapmadan..."

Martin karısının devam etmesini beklemişti ama kadın susmuştu. Telefondaki sessizlikte bir şey, özetlenivermiş bir anı gibi, ona yılbaşı partisinden sonra genelevdeki korkunç geceyi ve doğu Avrupalı sarışın kızı hatırlatan bir şey vardı. Kaynanasının, evin erkeği Lacebark seyahatleri yüzünden bu kadar sık evden ayrılmasa bunların olmayacağını söyleyeceğini biliyordu ki evet, belki de öyleydi ama peki, o zaman Martin'in varlığı, üvey oğlunun yabancı kadınlara karşı erdemli davranışlarına hangi yöntemle damga vurmuş olabilirdi? İş açısından bakılırsa, oğlanın pek çakalca bir iş çevirdiğini kabul etmek gerekirdi. Cinsellik alım satımı yaparak bol para yapmak her zaman mümkündü. Dylan bu aracılığı başka bir iş kolunda yapsa Yılın Genç Girişimcisi Ödülü bile alabilirdi. Kapısının altından sızan ışığı hatırlayınca, polisin odaya dalıp oğlanın bilgisayarına el koymuş olması gerektiğini kavramıştı.

"Geri dönmen lazım," demişti karısı. "Tek başıma bununla baş edemem."

"Sevgilim, en kısa zamanda... Lacebark yarın bu saate kadar beni eve döndürtmüyor."

"Tarifeli bir uçakla gelemez misin?"

"Buradan Londra'ya uçuş yok."

"Tanrı aşkına Martin ya! Oğlumuz hapiste! Yirmi dört saat tutacaklar, sonra kefaletle çıkacak ve sonra sulh hâkimliğiyle

bir şey..." Lafını tamamlayamamıştı kadıncağız. Martin sabah arayacağını, onu sevdiğini ve biraz uyuması gerektiğini söylemişti.

Terminalin dışında korumalarla birlikte sözü edilen araca bakınırken, pilotlar bir taksi çevirip ucuz bir otele gitmişlerdi. Aradıkları aracın tam karşılarında durduğunu ve sakallı şoförün el salladığını ancak birkaç dakika sonra anlayabilmişlerdi. Kirli beyaz ya da belki metalik siyah bir araç beklediklerinden hiç dikkat etmemişlerdi. Minibüsün üzerinde, turkuaz, kırmızı, turuncu ve altın rengiyle boyanmış dünyanın en şaşaalı Viktorya dönemi atlıkarıncası; yanında kelebek ve çiçeklerden bir spiralin içinde Herkül ve bir aslanın kavga ettiği duvar resmi ve Arapça yazılar; stop lambalarının üzerinde kalp formunda oyuklar, jant kapaklarında boncuklu fırıldaklar, çamurluklarında tılsım püskülleri ve arka kapılarının üzerinde mozaik panolar vardı. Martin bir an Lacebark'ta bunu ayarlayanların komik bir hata yaptığını düşünmüştü ama sonra bu aracın güney Pakistan yollarında bakımlı bir Amerikan dört çekerinden çok daha az göze batacağını kabul etmişti. Yine de, dördü de arabaya binip şoför otoyola çıkınca, dışarıdan, gurularıyla turneye çıkmış, saykodelik eşcinsel bir pop grubunu anlatan bir West End müzikalini canlandırıyor gibi gözüküyor olmalıyız, diye düşünmüştü. İndus'un üzerindeki dar baraj köprüsünde mobiletlerin, çekçeklerin ve kağnıların arasından geçerlerken şoför, zorlama İngilizcesiyle nehre bakarlarsa yunus görebileceklerini söylemiş, yunus lafı üzerine konuyu Karaçi Yunusları kriket takımının son dönem başarılarına çevirmişti.

Khairpur karakolunun kapısına vardıklarında otoparka geçmeleri söylenmişti. İki polis memuru tutukluyu kelepçeli ve gözleri bağlı getirmişti. Adam Burmalı gibi görünüyordu

ya, Martin koskoca Lacebark'ın sırf bu tip uğruna bunca zahmete girdiğine inanamamıştı çünkü adamcağızı kaçırmamak için bırak üç korumayı, ayak bileklerine bağlanacak misina bile yeterliydi. Taş çatlasa yirmi beş yaşındaydı ama dudaklarındaki kırmızı yaralarla kış mevsiminde İndus kadar kuruydu ve her an devrilecekmiş gibi yürüyordu. Buna rağmen korumalar minibüsten atlayıp polislere bir şeyler söyledikten sonra adamı alıp arka tarafa kapamışlardı. Yakındaki bir otele gittikten sonra Martin, elinden gelen en iyi doğaçlamaya girişerek ve kendini yaratıcı liderlik egzersizi yaptığına inandırarak şoförü yolladıktan sonra korumalara, Bezant gelene kadar üçlü vardiya düzeninde nöbet tutmalarını buyurmuştu. Adamlardan biri dinlenirken ikincisi Martin'i koruyacak ve üçüncüsü minibüsü kollayıp gerektiğinde tutukluyla ilgilenecekti. Martin çok sıkıcı bulduğu için yemekli partilerde soranlara işini anlatmaktan hep kaçınırken şimdi, gizli olduğu bariz bir operasyonda görev almasının garipliğini düşünecek vakti anca yatağa oturduğunda bulabilmişti. Hastalıklı görünen Burmalı sahiden bir suç mu işlemişti yani? Peki, işlediği suçun toplam insani pespayeliğe katkısı bir analiz tablosunda incelendiğinde Dylan'ın porno sitesine oranla ne kadar çıkardı? Martin, muhtemelen çok daha fazladır diye tahmin yürütmüştü ama emin olamamıştı.

İzleyen iki gün boyunca Lacebark'tan haber gelmemişti. Martin ilk öğlen, yemek saati sularında uyuyakalmıştı ki Greenwich saatine göre bile anlamsızdı ve akşam ezanı okunurken uyanmıştı. Bir defasında Müslümanların, Ramazan'da olmadık saatlerde yatmaya alışık oldukları için jet lag'i çabuk atlattıklarını okumuştu ama tüm güne yayılmış zorunlu ibadet takvimi bulunan bir dinin kişiye bu açıdan ne faydası dokunacağını anlamamıştı. Nöbetçiyi kebap ve su almaya yolladıktan

sonra karısını aramıştı. Karısının dediğine göre Dylan karakoldan salıverilmiş ve eve dönmüştü ama telefona gelmeyi reddediyordu. Karısı artık fazla ağlamıyordu ya, ne zaman döneceğini söylerken yine hainlik ettiği hissine kapılmıştı Martin. Gecenin kalanını dizüstü bilgisayarında çalışıp arada uyuklayarak geçirdikten sonra sabah odadan iyice sıkıldığından, çıkıp korumasıyla birlikte yakındaki bir berbere gitmişti. Berber koltuğundayken gözü, dışarıdan geçen, tepeleme boş plastik şişe dolu bir eşek arabasına takılmıştı. Ağır aksak ilerleyen araba, tekerlerinden biri bir çukura denk gelince yan yatmış, şişeleri tutan ipler çözülmüş ve devrilen plastik şişe yığını yüzünden eşekçiğin sadece kulakları dışarıda kalmıştı.

Korumalar olaysız altıncı vardiyalarına başlarken nihayet patronu aramıştı:

"Bezant yarım saat içinde Sukkur'a inecek. Karşıla ve teslimatı yap."

Martin, yola çıkmadan önce tutukluyu kontrol etmek istemiş ve anında pişman olmuştu: adamcağız karanlık bir köşeye sinmiş, titriyordu. Minibüsün arkasında keskin bir sidik kokusu vardı ve Martin, iş seyahatinde ne yaptığını karısına hiç anlatamayacağını kavramıştı. İyi biri, iyilik kavramına sahip biri ne yapardı peki? Ya da katı bir üvey baba? Kim olduğunu hiç bilmediği birini serbest bırakıverir miydi? Kalkışsa da korumalar illa engellerdi ve artı, adamları alt etse bile sonuçta sadece eve değil, Avrupa'ya güvenle geri dönme şansını da kaybederdi. Başka şartlar altında ahlaki duruş sergileyebilirdi belki. Ama uçuş sersemliğinden anca kurtulabilmişken... Kısacası korumalara kelepçeleri takıp minibüsün kapılarını kilitlemelerini buyurmuştu.

Bezant'la havaalanı yoluyla kanal arasındaki boş bir arazinin kenarında, palmiyelerin gölgesinde buluşmuşlardı.

Gökyüzü lityum beyazıydı; güneş, Martin, Sukkur'a indiğinden beri yüzünü göstermemişti. Avustralyalı, birkaç yeri hasarlı bir kiralık arabayla gelmiş ve bol süslü minibüse herhangi bir tepki göstermemişti. Korumalar bile yanında çelimsiz kalıyor, insan geninin normal örnekleriyse uyanık bir Japon firması tarafından genç kızların el çantalarına daha rahat sığsın diye küçültülmüş, meşakkatli bir yeni oyuncak gibi görünüyordu.

"Bakalım şuna bir."

Martin anahtarları korumalardan birinden almış, kilidi ve kapıları açıp mahkûmu üçüncü defa görmek için kendini hazırlamıştı.

Ama minibüsün arkası bomboştu. Tutuklu ortalarda yoktu.

"E, nereye koydunuz adamı?" demişti Bezant. Ardından Martin'in yüzündeki dehşeti fark etmişti. "Burada mıydı diyeceksin?"

"Evet."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Yok."

Kanala paralel giden telefon tellerinden bir grup kumru havalanmıştı. "En son ne zaman gördün iti?" demişti Bezant.

"Khaipur'dan yola çıkmadan önce."

"Yolda durdunuz mu hiç?"

"Durmadık. Trafiğe bile takılmadık."

"Hiçbir şey yok muydu içeride? Alet edevat? Tornavida takımı falan?"

"Yoktu," demişti Martin. Bizzat kontrol ettiğini söylemişti.

"İçinizden biri üstünü aramayı akıl etmiştir herhalde?"

Korumalardan biri, "Karakolda aradıklarını söylemişlerdi," demişti. "Biz yine de tekrar aramıştık."

Martin'e dönmüştü Bezant. "Bunlar herifle ne kadarlık sürelerde yalnız kaldılar?"

"Sekizer saat..."

"Ben 'altı dakika' falan bekliyordum! Sekizer saat ha? Hangi salağın fikriydi sekizer saatlik nöbet?"

"Çok zayıf görünüyordu... Hiç aklıma..."

"Kimse uyarmadı mı seni? Herifin kim olduğunu söylemediler mi?"

"Yok."

"Ha... Doğrudur." Bezant kelini sıvazlayıp öfkeyle yere tükürmüştü. "Şimdi... Tahminen bizim it, senin oksijen israflarından birini kafalayıp tornavida falan almış, siz gelirken kelepçeleri çözüp kapıyı açarak tüymüştür. Biliyorum çünkü daha önce de aynısını yaptı. Dillidir pezevenk."

"İngilizce konuştuğunu bilmiyordum," demişti Martin.

"Konuşur. Hangisi peki?"

"Pardon?"

"Birkaç gündür bu üç silahşorla birliktesin. Tahmin yürütecek olsan altın kalplisi hangisi derdin?"

Martin hiç düşünmeden, "Bilmem," demişti. Nasıl bilecekti?

Derken gözü, üç korumanın en uzununa, gevşek duruşlu Brezilyalı Riquinho'ya takılmıştı. (Lacebark güvenlik biriminde bir sürü Brezilyalı, Ekvadorlu, Fijili, Nijeryalı, Ürdünlü ve Sırp vardı. Bu tür ülkelerden gelenlere daha az maaş ödenirdi.) Riquinho uçaktayken güneşin dağlar arasından doğuşunu, diğer ikisi ilgilerini kaybettikten sonra bile epey seyretmişti. Ayrıca minibüsteyken şoför yunuslardan bahseder bahsetmez cama yapışmış ve berberdeyken, herhangi bir zarar görmemesine rağmen eşeğin yardımına koşmak istercesine gerilmişti. Diğer ikisinden çok daha kırılgan, dünyanın fenalıklarına çok daha duyarlı görünüyordu.

2006'da *Harper's*'tan bir gazeteciye, Lacebark'ın Bolivya'daki (Bolivya'daki tuz düzlüklerinin altında milyonlarca ton lityum yatıyordu) bazı hükümet yetkililerine rüşvet vermeye kalkıştığına dair, şirkete zarar verecek türden bilgi sızdırılmıştı. Patronu derhal Martin'i çağırıp bölümündeki meslektaşları hakkında sadakat değerlendirme raporu yazmasını istemişti. Martin verilen görevden büyük zevk almış ve raporları yazdığını kimsenin bilmemesine ve sızıntının kaynağı bulunamamasına rağmen kendini, belinde hançer taşıyormuşçasına kudretli hissetmişti. Riquinho'nun yaptıklarını düşünürken içine dolan his aynısıydı.

"Haydi," demişti Bezant. "Fikrin var, belli. Söyle bakalım. Hangisi?"

Ama Martin, Dylan'ın suç işlediğine dair kuşkularının doğrulanışı yüzünden aşırı güvene kapılmış olabileceğini de düşünmüştü. Bu olaydaki "delil", kapı altından sızan ışıkla bile kıyaslanacak cinsten değildi. Hem yunus görme fırsatını kim kaçırırdı zaten? Bezant'ın vereceği cevapla ne yapacağını bilmiyordu ama nahoş bir şeyler yapacağını varsaymıştı.

"Maalesef bilmiyorum," demişti.

Bezant ile üç koruma Martin'e dik dik bakmışlar ve Martin, soğuk terin ensesini öptüğünü hissetmişti. Cebindeki telefon titreşince bacağı kasılmıştı. Karısıydı arayan. Titrek ellerle açmaya çalışırken Bezant, "Hangisi ulan?" diye bağırmıştı.

Telefonu düşürmüştü yere. "Riquinho," demişti.

Bezant gidip Riquinho'nun karşısına dikilmiş, adamı epey süzdükten sonra, "Haklısın galiba," demişti.

"Tek kelime etmedim ben *cuzão*'ya!" demişti Riquinho.

"Peki," demişti Bezant. "Bir şekilde öğreniriz nasılsa içyüzünü. Siz ikiniz, kelepçeleyin şunu."

İki koruma emri ikiletmemişti. "Hayır! Siktirin gidin!" diye bağırmıştı Riquinho.

Minibüsün arkasına ikinci bir insan evladının tıkılması sorumluluğunu istemeyen Martin, "Bir dakika," demişti, "tahmindi benimki..."

"Yargılarına güvenmeyi öğrenmelisin birader," demişti Bezant. Yaka paça minibüse sokulan Riquinho'nun sürüklenirken çizmelerinin topuklarından bir dizi kıvılcım fışkırmıştı.

"Ne yapacaksınız adamı?" demişti Martin.

"Seni ilgilendirmez. Benim arabayı alıp havaalanına gidebilirsin. Uçak bekliyor."

O an, yerdeki telefonu bile izin istemeden alamayacakmış gibi hissetmesiyle birlikte, Bezant'ın son söylediği, dikkatini Riquinho'nun kaderinden uzaklaştırmaya yetmişti. "Londra'ya dönebilir miyim yani?"

Gülümsemişti Bezant. "Dönsen daha iyi. Oğlanı görmek istersin değil mi? Mavi gömlekli puştlarla ilk mesai, erkeğin hayatında önemli bir noktadır."

19.03

"Üvey oğlunla polis meselesini nereden biliyormuş?" dedi Raf.

"Bezant her daim her şeyi biliyor gibidir," dedi Martin. "Neyse... İşte, elimizden kaçırdığımız Burmalıyı bulmak için biraz daha kaldı galiba Pakistan'da. Karaçi'de falan yakaladı mı yoksa izini mi kaybetti bilmiyorum ama Londra'ya vardığımızda beni aradı. Riquinho Burmalıya kelepçelerini açabileceği türden, çivi gibi bir şey verdiğini itiraf etmiş. Haklı çıkmıştım ve galiba Bezant etkilenmişti. Bir de ta 2006'da yazdığım şu raporları okumuş. Hayatında daha ayrıntılısını görmediğini, insanların foyasını ortaya çıkarma yeteneğim

olduğunu, lityum işinde harcandığımı ve ekibinde bana yer olduğunu söyledi. Öyle seçenek falan da tanımadı. En azından bu sayede Londra'da kalabiliyorum işte. Beni Khairpur'a yollayacak değillerdi tabii; taşkın yüzünden çoğu su altında zaten şimdi. Yaptığım iş hakkında yalan atıyorum ama karım memnun hayatından."

Ağırlık-kas oranları yüzünden yamaçta örümcek misali hareket eden ufaklıkları izleyen ebeveyn ve bakıcılar haricinde salon boşalmaya başlamıştı. Martin öyle uzun uzun anlatmıştı ki arada Fourpetal gidip otomattan elma suyu getirmişti. Az ötelerinde, kalın köpük filtreleri kartal yuvası misali aşınmış, üzerinde LÜTFEN TEBEŞİRİ ÇEKENİ TIKAMAYIN yazan bir hava temizleme makinesi vardı.

"Nedir yaptığın iş peki?" dedi Raf.

"Kâğıt üstünde personel bölümündeyim. Ama bir çeşit karşı-istihbarat yapıyorum. Bezant bana güvenlik sızıntılarını aratıyor."

"Şaka gibi," dedi Fourpetal.

"Şimdilerde ne üstündesin?"

"Çoğunlukla Lacebark güvenlikçileriyle birlikte çalışıyorum. Ama arada Bezant'ın rüşvet yedirdiği Burmalılarla da işim oluyor. Şu iki tip... Beni Lacebark'ın sıradan bağlantısı sanıyorlar ama aslında Bezant'a onlara güvenip güvenemeyeceğini bildirmekle görevliyim."

"Ya Cherish?" dedi Raf.

"Kız mı? Sağlamdır o."

Raf'ın yüreği buruldu. Her şeyi, hepsini yanlış anladığının ortaya çıkmasını ummuştu. Cherish, Lacebark hesabına çalışıyorsa verdiği sahte Glow'u o yüzden almamış olabilirdi. Keşke Raf da kulüplerde tanıştığı yabancıların her verdiğini yutmamayı akıl edebilseydi... Cuma günü ortadan

kaybolduktan sonra Cherish'in bir minibüs veya depoda koruma altına alındığını düşünmüştü ve haklı olduğunu şimdi kavrıyordu. Ayrıntısında yanılmıştı sadece.

"Kusura bakmazsan," dedi Fourpetal, "açık konuşmanı ummuştum ama bu kadarını ummamıştım valla."

Martin elinin tersiyle yanağını sildi. "Birkaç hafta önce Bezant yeni bir işi denememi istediğini söyledi. Sorgulamada başarılı olacağımı düşünüyormuş. Epey sorgulama yapıyorlar. Bir depoya götürdüler. Hücreye konmuş, kafasına çuval geçirilmiş biri vardı. Serseme çevirmek için türlü numaraları var. Otuz altı saat ışıkları açık tutup dört saat kapamalar, karanlıkta yemek verip kırk dakika sonra bir daha yedirmeler, ardından ışıkları on saat açık tutup yirmi saat kapatarak aç bırakmalar vesaire. Böylece adam ne kadar vakit geçtiğini, ne zaman uyuması gerektiğini falan şaşırıyor. Hücre zemini yaylı... Adama düşük frekansta sesler dinletip kusturuyorlar falan." Raf girdikleri boş depoda gördüğü hoparlör kablosunu hatırladı. "Tanık olduğum şeyler hakkında konuşamıyorum bile... Adamdan ne istediklerini bile bilmiyorum ama şimdiye ölmüştür herhalde. Bu işlere karışmayı hiç istemedim. Bezant'a midemin kaldırmayacağını söyleyince güldü bana. Askerlerden ona dair hikâyeler dinledim. Bir sürü... Nijer Deltası'nda Egbesu'nun Oğulları diye bir tarikat varmış. Yerel savaş tanrısı adına petrol şirketleriyle mücadele ediyorlarmış. Egbesu'nun kendilerine özel güçler bahşettiğini söylerlermiş. Özellikle pil asidi içebilmeleriyle övünürlermiş. Bezant, Cantabrian hesabına çalışırken, bataklıkta birkaç adamını vuran bir oğlanı yakalamış. Oğlan dirençliymiş. Bezant'a Egbesu'yu anlatmış. Anladığım kadarıyla Bezant, 'Kanıtla o zaman!' deyip çocuğa tekila şatları misali limon ve tuz ekleyip pil asidi içirmiş."

Lacebark'ın Theo'yu bir yerlerde sağ tutma ihtimali, Raf ile Isaac'in Theo'yu bir daha görebilme ihtimali, hepsi feci zayıf görünmeye başlamıştı. Fikir Raf'ın birkaç gündür aklındaydı ya, elinden geldiğince aldırmamaya çalışmıştı ama Martin'in anlattıklarından sonra aldırmama şansı kalmamıştı. Gene de bir saatliğine bir kenara iteleyebilirdi. "Neden basına falan gitmiyorsun?" dedi.

"Bunlar için hayatımı mahvedemem. Ailem var benim. Bezant, Lacebark'a Dylan için avukat tutturdu; oğlan denetimli serbestlikle salıverildi."

"Lacebark'ın Londra'da ne işler çevirdiğini anlatmadın hâlâ," dedi Fourpetal. "Shan Ormanı imtiyazlarıyla mı ilgili?"

"Öyle. Bezant'ın aradığı Burmalılardan bazıları oradaki kasabadan. Ama bana iş daha derine gidiyormuş gibi geliyor. Meselenin tümünü bilmiyorum henüz. Güvenlik yetkim o kadar değil."

"Öylesi daha iyidir belki," dedi Fourpetal.

"Tek bildiğim, haziranın ilk günü için büyük bir şey planladıkları... Fijili bir tip konuşurken duydum. Tabii Bezant'a bildirmem gerekti, adam yok artık."

"Hücredeki adama ne soruyorlardı?"

"Bir yazılım var..."

"ImPressure•..."

"Evet. Esasen ImPressure• veri tabanlarına katacak bilgi peşindeler. Güney Londra'daki Burmalılar arasındaki 'etki vektörlerini' haritalandırmaya çalışıyorlar. Bir de 'Villepinte' diye birinin yazdığı bir kitaptan bahsedip duruyorlar. Nedenini bilmiyorum."

Raf, İranlı bakkalın raflarına *balachung* dizmesinin altında Lacebark'ın yatıp yatmadığını merak ediyordu şimdi.

Burmalıları dükkâna çekip kamera sayesinde yüzlerini ImPressure• veri tabanına mı eklemekti dertleri? Tek bir dükkânın fazla fayda getirmeyeceği açıktı ama Raf'a pek saçma gelse de, bir sürü dükkâna aynı düzeneği kurup epey veri toplayabilirlerdi. Villepinte adı da tanıdık gelmişti ama çıkaramıyordu. "Ne yapacağız peki?" dedi. "DJ'leri takibe devam mı?"

"Bir yere varamazsınız onlardan. Bezant operasyona fazla sokmuyor adamları."

"Yine duvara tosladık yani," dedi Fourpetal.

"Bir şey daha var." Martin'e bakılırsa Lacebark'ın genel yöntemi bir depoyu tutup bir günlüğüne kullandıktan sonra eskimiş deri misali terk etmekti. Ama güney Londra'da Bezant hesabına çalışmaya başladığından bu yana lojistik belgelerinde defalarca gördüğü, Bircklayer's Arms kavşağı yakınında bulunan, kullanıma kapalı, eski bir antrepo vardı. Depoda ne olduğunu bilmiyordu ama normal prefabrik depoların alabileceğinden daha büyük bir şey olmalıydı ve son birkaç haftadır her zamankinden fazla sözü edilir olmuştu.

"Anladığım kadarıyla orada, haziran başından önce halletmeye çalıştıkları bir şey var ve programın epey gerisindeler. Saatine baktı Martin. "Hay... Ben de gecikmişim. Dylan'ı tiyatroya götürmem lazım." Kalktı, anlattıklarının pisliğini silkelemek istercesine omuzlarını gerdi. Raf, adamın itiraf ederek rahatladığını görebiliyordu. "Ha, gitmeden önce," dedi, "şu Letonyalı kız..."

"E?"

"Şey... iyi miydi? Yani ben... şeyden sonra..."

Biraz düşündü Fourpetal. "Vitaminlerini alırsa herhalde bir gün yenisi çıkar," dedi.

9. GÜN

18.47

Raf mutfağa girdiğinde Isaac fırına tepsi sürüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Isaac fırının kapağını kapadı. "Takoyaki. Daşili ahtapot böreği. Biraz mürekkepbalığı ve sübye de koydum. Tarifi Fumiko verdi. Bir hafta boyunca dokunaç diyeti yapacağım."

"Niye?"

Raf fazla şaşırmamıştı çünkü Isaac köri ve makarna haricinde yemek yapma zahmetine, aykırı sinirbilim alanında yenilik peşinde koşarken girerdi. Lanetli sahte-sahte kuzukulaklı omlet büyük ihtimalle bu mutfağın göreceği son omlet olacaktı. (Hoş, gelecekte bokböceği larvalı Burma omleti ihtimali olmaz demek de mümkün değildi.) Kapının dibindeki masada cep saati kurmakla meşgul kız bugün yılan derisi pabuç ve çana benzeyen bir panço, koltukta uyuklayansa pembe bale pabuçları ve bir gelinliğin yaklaşık yarısını giymişti. Her zamanki gibi harikaydılar.

"Tüm vücudunun parmaklardan oluştuğunu hayal etsene bir," buyurdu Isaac, "parmakların her yöne bükülebildiğini ve uçlarında vantuzlar bulunduğunu ve baştan aşağı hassas duyu sinirleriyle kaplı olduklarını... Tamam? Şimdi bir de hepsini kontrol edebilmen için gereken sinaptik yoğunluğu düşün." Isaac, ketamin gibi nörotoksik uyuşturucuların aşırı alınmasından oluşacak hasarların sinapsı bol gıdalarla tamir edilebileceği yönündeki bir teoriyi sınama derdindeydi.

"İnternette bana kurutulmuş yıldız burunlu köstebek eti satabileceğini söyleyen bir Kanadalıyla konuşuyordum."

Anlamamıştı Raf.

"Yıldız burunlu köstebekler dünyadaki dokunaçlı tek memeli türü," dedi Isaac. "Yüzlerinde dokunaçları var. Su altında bile koku alabiliyorlar."

"Yok artık."

"Ciddiyim!"

"Sinaptik yoğunluk peşindeysen kuzu beyni falan yemen yetmiyor mu?" dedi Raf. "Bir Türk lokantasında bir defasında kazara yemiştim."

"Kolesterolü fazla. Kafadan bacaklılar daha sağlıklı. Neyse. Bunun pişmesine daha var. Dondurma vereyim mi?"

"Dokunaç diyetinde dondurmaya izin var mı?"

"İneklerin memeleri var. Yakın sayılır. Ayrıca Fumiko ahtapotlu dondurma satan yeri biliyor."

Raf tezgâhta yatan kutuya bakıp irkilerek geri çekildi.

"O yeşil çay yahu."

Raf gülümseyerek esnedi. Dün gece her zamanki gibi kulak tıkaçlarını takacakken Martin'in anlattığı Lacebark kodesleri, varlığından bihaber şehirde, depodaki hücrede tutulan adamın kafasındaki çuvalın altındaki beyin, girilmesi imkânsız karanlıktaki matruşka bebekleri aklına gelince aylardır ilk defa hiçbir yardımcı kullanmadan, duyuları açıkta uyumaya çalışmıştı. Bir şeyin girmesini mi yoksa çıkmasını mı amaçladıklarını kimse bilemiyordu ama bir belgeselde Hititlerin ölülerini gömerken kulaklarına dövme altın tıkaçlar yerleştirdiklerini izlemişti. Şu anda en azından döngüsünün gececi kısmındaydı; sokakların sükûnete battığı gece yarısı yatmıştı ama araç gerecine fazla alıştığından uykuya dalması epey sürmüştü. Sabahsa Cherish'in kalçasının kasığına

dayandığı hissini öylesi yoğun hissettiren bir rüyadan kalkmıştı ki aşağı baktığında teninde kalça izi göreceğini sanmıştı.

Salona geri döndüğünde Villepinte isminin neden aşina geldiğini şaşarak kavradı: *Lakunalar* başlıklı kalınca bir cilt, bir haftadır yatıyordu salonda. Yazarı, René Villepinte'ydi. Ama anlamsızdı: Japon kızların moda okulundaki ders programından bir kitabın Lacebark'taki ImPressure• operatörlerini ilgilendirmesi mümkün değildi.

Saatiyle uğraşan kıza dönerek, "Hey," dedi, "iyi midir bu kitap?" Kitabı alıp kapağındaki övgü yazısına baktı: Penn Eyalet Üniversitesi'nden biri, "Postmodern eleştiri teorisine Deleuze ve Guattari'nin *Bin Yayla*'sından beri yapılmış en önemli katkı," diye yazmıştı. Gelişigüzel bir sayfa açtı ya, pek zırva göründü gözüne. Bıraktı, Isaac'in dizüstü bilgisayarını alıp kanepeye oturdu ve e-postalarına baktı. Polonyalı 3-Boyutlu modelleme firmasından sözleşme uzatımı haberi bekliyordu. Haber gelmemişti ama kendilerine "Çiçek Saati" adını veren birilerinden gelen bir mesaj vardı. E-postanın mesaj kısmı, dün gece yayınlandığından henüz sadece dört kişi tarafından izlenmiş bir Youtube bağlantısı haricinde boştu. Raf videoyu iki defa seyrettikten sonra üçüncüsü için Isaac'i çağırdı.

Ses yoktu çünkü video gece vakti titrek bir cep telefonuyla çekilmişti ama arka planda sallanan beyaz kütlelerin, her kapısında ayrı floresan güvenlik lambası bulunan beş katlı bloklardan olduğunu anlamak çok zor değildi. Daha öndeyse Raf'ın her daim anlamsız bulduğu bina önü çimliklerinden birinin dibine park edilmiş bir minibüs ve çarşamba günü kendi evinin yakınında gördüğü Lacebark askerleri gibi giyinmiş iki adam vardı. Farksa her ikisinin de yüzlerinde gaz maskeleri ve birinin sırtında, uzunca hortumlu bir tüp

bulunmasıydı. Adam çimlerde geziniyor, muhtemelen kameraya görünmeyen bir sıvıyı özenle sıkıyordu. Diğeri erketede duruyordu herhalde. Görüntü, kamerayı tutan kişi bir duvar veya arabanın ardına gizlendiği için iki defa kararıyordu ama diğer her açıdan izlemesi sıkıcıydı. Derken, filmin yirmi ikinci saniyesinde beş tilki, videoda bozulmuş dosya sanılacak hızla sahneye dalıveriyordu. Raf, saymak için dondurmuştu daha önce görüntüyü. Sonrasında olanlarıysa takip etmek imkânsızdı; birbirine akan neredeyse soyut, karmaşık sahneler; ama yerde üç ölü tilkiyle her iki Lacebark adamının ellerinde susturuculu tabancalar, alınları kana bulanmış, biri bacağını, diğeri boğazını tutarak minibüse doğru seke seke kaçmalarıyla sonlanıyordu.

"Hiç böyle tilki saldırısı görmüş müydün?" dedi Isaac.

"Yok." Kameranın kalın mı kalın bir cam duvara zorla dayanmış iki göze dönüştüğü, her şeyin gözünüzün önünde geliştiği ama ne duyabildiğiniz ne de müdahale edebildiğiniz bu tür amatör sessiz çekimler Raf'a hep ürkütücü gelirdi.

"Tilkiler kudurabiliyor bildiğim kadarıyla."

"Evet de kuduz tilkiler grup halinde dolaşmaz."

"Normal tilkiler de," dedi Raf. "Hayatımda ikiden fazlasını bir arada görmedim hiç."

"Komik Hayvanlar programına yollamalıyız bunu."

"Lacebark elemanı ne sıkıyordu dersin?"

"Böcek yahut ayrıkotu ilacıdır."

"Lacebark Londra'ya bahçıvanlık yapmaya gelmemiştir herhalde. Yalnız... Şu çiçek saatine baksana bir."

Isaac yazıp aramaya bastı. "İsveçli botanikçi, zoolog ve hekim Carl Linnaeus'un icadı... Bitkilerin çiçek açıp kapama vakitlerine göre günün saatini belirlemeye yarayan bahçe planlaması... Sabaha karşı üçte çiçek açan Tragopogon

pratensis yahut tekesakalından... Ha ha, tekesakalı! Tekesakalından yaklaşık akşam dokuz civarı çiçek açan Hemerocallis lilio... lilioasphodelus'a kadar... Hım. Carl Linnaeus 1778'de ölmüş. Bu ne işe yarar bilemiyorum ama..." Durdu, havayı kokladı. "Börek!" Mutfağa koştu.

Raf üzerine aniden çöken karanlıkla kanepede kalakaldı. Martin'le konuştuklarından beri erteliyordu ya, bu gece bir ara Isaac'e, Theo'nun öldürüldüğünden aşağı yukarı emin olduğunu söylemesi gerekecekti.

10. GÜN

11.08

Köşedeki beş ihtiyar, ortaya bozuk para sürmelerine rağmen toplam kazanç ve kayıpları uluslararası bankacılık sistemini çökertebilecekmişçesine uzun süredir kâğıt oynuyorlardı. Kollarındaki dövmelerin laciverdi, çatılardaki bakır misali zamanla aşınıp solmuştu. Kahvede Raf ile Fourpetal haricinde müşteri yoktu ya, şaşırtıcı değildi bu durum. Anayolun bu yakasında depolar, otoparklar ve benzerlerinden başka yapı bulunmuyordu. Sorunsa Raf'ın, normalde akşamdan kalma yahut beyninin tüm bölümlerinin kapıdan girer girmez aldığı yağda yumurta kokusuna odaklanıp bakım için diğer her şeyi kapadıkları bir serotonin eksikliğinde geleceği türden bir mekânı, antrepo gözetlemeye pek uygun bulmamasıydı. Yine de elinden geleni yapıyordu.

Tuğlası epey aşınmış upuzun antrepo yaklaşık iki kat yüksekliğindeydi ama Raf, içerisinin katsız, devasa, tek parça bir alan olduğu kanısındaydı. Binanın çevresi dikenli tellerle çevrilmişti ve her yanında güvenlik kameraları vardı. Diğer tarafının ardında, zamanında depoya illa bağlantısı bulunması gereken ama şu anda sadece yolcu trenlerinin kullandığı bir demiryolu köprüsü vardı. Şimdiye dek yaşanan en elle tutulur olaysa içeri giren iki ve dışarı çıkan üç beyaz minibüstü.

Garson geldi, başka bir şey isteyip istemediklerini sordu. On dokuz-yirmi yaşlarında, irkiltici derecede tatlı, kara

perçemli bir delikanlıydı; gözleri öyle büyük ve nemliydi ki gözbebeklerinde, su birikintilerinin üstündeki yağ tabakalarında yüzen belli belirsiz gökkuşağını görebiliyordunuz.

"Bir kahve daha," dedi Fourpetal.

Raf lamine menüye bakarak, "Salep nedir?" dedi.

"Orkide çayı," dedi garson. "Epey tatlıdır."

"Kafein var mı içindae?"

"Yok."

"Alayım o zaman."

"Türk müsünüz siz?" dedi Fourpetal.

"Sırp," dedi garson.

Garson tezgâhın arkasına dolanırken Raf, *Lakunalar*'ı Fourpetal'e uzattı. "Lacebark'ın ilgilendiği kitap bu ama neden, çıkaramadım."

Fourpetal sayfaları taradı. "Eh, IDF, Tschumi'nin çalışmalarını okumuştu. Şimdi genç generaller bu şeylere meraklı. Taktik el kitaplarını postmodern kavramsal numaralarla zenginleştirme derdindeler."

"Lacebark'ın çevirdiklerine ipucu bulabiliriz belki okursak."

"Öyle. Birimiz okusa iyi olabilir... de bana niye söylüyorsun?"

"Üniversite okumuş adamsın."

Fourpetal hırıltıyla güldü. Aynı anda antreponun yan girişinden siyah takım elbiseli bir adam çıkıp kapıya yürüdü. "Tanıyor musun bunu?" dedi Raf.

"Çükünü kastediyorsan henüz görmedim. Lacebark'tan olabilir."

Fourpetal içtiklerine karşılık masaya bir onluk bıraktı ve alelacele çıktılar. Güneşte durunca yazın çoktan geldiğini

sandığınız ama en ufak esintinin tüm sıcaklığı götürebildiği mayıs sabahlarındandı. Burmalı DJ'lerdeki gibi emin bir mesafeden izledikleri adam, yolun köşesindeki kiralık bireysel depolardan sola saptı. Fourpetal'le adam kovalamak Raf'a normal gelmeye başlamıştı.

"Metroya gidiyor herhalde," dedi. "Yoksa arabaya binerdi değil mi?"

"Benim daire buraya on dakika falan."

"Senin eve gitmiyor."

Sonraki kavşakta fazla trafik olmamasına rağmen adam durdu ve karşıya geçmek için trafik lambasının düğmesine bastı. Bu taraflardaki trafik lambalarına, gençlerin tırmanmasını engellemek için dikenli taçlar geçirilmişti. Adam yeşil hiyeroglifin yanmasını beklerken cep telefonunu çıkardı ve mesajlarını kontrole girişti.

Raf beynine düşünme izni vermeden kapüşonunu kafasına geçirip atıldı.

Adam, Raf dibine gelene kadar kafasını telefondan kaldırmadı; Raf yavaşlamadan adamın elinden telefonu kaptı ve adam telefonu hâlâ elinde tutup tutmadığını kavrayamadan kaçtı. Adamın anında tepki veremeyecek denli şaşaladığı umuduyla bir dizi bahçeli evin ardına kıvrıldığında takip edilmediğini kestiremeyince akciğerleri bağırmaya başlayana dek koştu. Bir pencereden eşya yükleyen bir nakliye kamyonunun ardında soluk soluğa durdu. Neme lazım diyerek eşofman üstünü çıkardı, bir çalılığın dibine tıkıştırdı. Eşofmanı sakladığı yerde, vücudu parmaklardan ibaret ufak bir memelinin ıslak ve şişmiş leşi misali yatan bir çocuk eldiveni vardı.

13.06

"Pazartesi sabahı 09.30'da güney Londra tesisini gezme randevumuzu onaylamak için yazıyorum. Etrafı göstermek için sabırsızlanıyorum; etkileneceğine eminim. Sevgiler, Denise."

Raf'la Fourpetal'in McDonald's'ta buluşup inceledikleri telefonda bulabildikleri dikkate değer tek mesaj buydu. Bir de siyah takım elbiseli adamın Nostrand Discovery adlı bir Güney Afrika şirketinde çalıştığını ve Londra'ya özellikle bu randevu için geldiğini öğrenmişlerdi. Ama antreponun içinde ne olduğuna dair hiçbir ipucu bulamamışlardı.

Raf on beşindeyken seksin neye benzediğini öğrenmeyi öyle çok istemişti ki meraktan başına ağrılar girmişti. Ama o zamanki öğrenme isteği, şimdikinin yanma bile yaklaşamıyordu.

"Yakalanmadan nasıl gireceğiz içeri?" dedi Raf.

"O kadar hevesliysen bir yolu var."

"Ne?"

Fourpetal cep telefonunda bir mesaj yazıp Raf'a gösterdi: "Denise, selam. Mesai arkadaşlarımdan biri seyahat planlarını değiştirmek zorunda kaldı. Bu hafta iki günlüğüne Londra'ya gelecek. Bana bu sabah gösterdiğini arkadaşıma göstermek istiyorum. Oldubittiye getiriyorum, kusura bakma lütfen ama bir gezi daha ayarlayabilir miyiz? Bir süre telefona bakamayacağım; uygunsa arkadaşımı şu numaradan arar mısın?"

"İşe yarar mı diyorsun?"

"Yarar. Yolladıktan sonra mesajı e-posta sunucusundan sileriz. Nostrand'daki eleman, yerine geçtiğimizi hayatta anlamaz."

"Gidip Güney Afrikalı rolü mü yapacağım yani?"

"ImPressure• dışında endişelenmen gerekecek bir şey yok."

"Nasıl yani?"

"Seyrettiğimiz sunum videosu yok mu? ImPressure• yazılımlarının içinde yüz tanımlama işlevi var. Veri tabanlarında varsan ki evine girdiklerine göre varsındır, ne kılığa girdiğin önem taşımayacaktır. Sistem eşleşmeyi bulacaktır."

"Sonra da boku yiyeceğim öyle mi?"

"Şart değil. Yüz tanımlama sistemleri tonla yanlış eşleşme yapar. Biri ekrana bakıp, 'ImPressure•, Nostrand Discovery'den gelen bu mühim yöneticinin, gözetleme listemizde bulunan Raf adlı avare bir Londralı olduğunu söylüyor. Saçma. Sistem yine zırvaladı herhalde. Alarmı iptal edin,' diyecektir. Yanlış bir zaman ve ortamda karşılaştığın bir tanıdığının kim olduğunu çıkartamadığın olmadı mı hiç?"

Az ilerilerinde üniformalı bir delikanlı, yere dökülmüş çilekli milkshake'i paspaslamaya, yayılmış milkshake'se kuytulara kaçmaya uğraşıyordu.

"Enselenmemi engelleyecek tek şey, kendi bilgisayar sistemlerine güvenmemeleri öyle mi?"

"Ciddi bir işte hiç çalışmadığını biliyorum; o yüzden söyleyeyim: hangi sanayi dalma bakarsan bak, kendi bilgisayar sistemlerine güvenen şirket bulamazsın. Neyse, kararını ver bence. Kurbanının e-posta şifrelerini değiştirmeyi ne zaman akıl edeceğini bilemeyiz."

"Sen yapsan?"

"Ciddi misin?" dedi Fourpetal. "Olmaz."

Raf yapar mıydı peki? O tilkiler gibi Lacebark'a karşı canını tehlikeye atar mıydı? Doğuştan cankurtaran Theo'nun kurtarılamayacak durumda olabileceği fikri iliklerine dek

titretiyordu Raf'ı. Ama tahmini doğruysa Theo, Raf'ın kendini dipsiz kuyuya atmasını hiç istemezdi. Arkadaşı için yas tutmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Ayrıca minibüslerin kaçırdığı Burmalılara faydalı herhangi bir şey yapabileceğini düşünmesi için de neden yoktu ve Cherish'i "kurtarması" söz konusu değildi. Hem zaten, Lacebark artık hangi sessiz savaşı yürütüyorsa, hortumlarından sıktıkları zehir her neyse, zaten iki hafta sonra gidecekti buralardan. Şehir Raf'ın derdi değildi artık. Hiçbiri değildi.

Ama sonra buralardan kaçıp gitmek için kendine bulduğu sebebi düşünüyor – kalbinin kırıldığı yerden bedenen kaçması gerektiğini hissettiğini; bedenen kaçması gerekiyordu çünkü bu soğuk boşluk sadece kendi içinde değildi, dışarıdaydı, taraf tutmaksızın şeylerin, her şeyin içindeydi, parmak arasından kayınca döne döne yere düşen sigara kâğıdından tren istasyonundaki bilet makinesinin satış iptal olunca turuncu biletin üstüne bastığı boşluğa, boşluğa, boşluğa, boşluğa kadar her şeyin içinde. Lacebark şu anda güney Londra'daydı; içine sızıyor, içini değiştiriyor, bir zamanlar onca sevdiği yerlere tuhaf, belirsiz bir pusu püskürtüyordu. Sevgilisi çekip gittiğinde çevresindeki her şey bir süreliğine boka sarmıştı ve elinden, oturup ıstırap çekmekten ötesi gelmemişti. Yedi hafta sonra yine her şey boka sarıyordu ama bu sefer elinde, engellemeyi deneme şansı vardı.

11. GÜN

11.58

Raf antrepo girişinde beklerken sol cebine attığı eline buruşuk bir kâğıt parçası geldi. Çıkardı, açtı. Büyükannesinin 2007'deki cenaze töreninin hizmet sipariş makbuzuydu. Takım elbisesini o günden beri giymemişti.

"Bay Rose?"

Raf kafasını kaldırdı. Tel çerçeve gözlüklü bir kadın geliyordu. Makbuzu alelacele cebine tıkıştırdı. Dün Youtube'da seyrettiği Güney Afrika aksam öğretme videolarına uyup v harfini yutarak, "E'et," dedi.

Kadınsa Amerikan aksanıyla konuşuyordu. "Hoş geldiniz. Ben, Denise Blasco. Haberleşmiştik." Tokalaştılar. "Bay Jacobs tesis hakkında neler söyledi size?"

"Uzun uzadıya konuşamadık ama çok etkilendiğini söyledi." Raf kendine Fourpetal misali gitmesi, yalanın gözüne gözüne vurması gerektiğini hatırlattı bir daha. Antreponun kapısında iki güvenlik görevlisi, bar fedaileri misali dikiliyordu; aralarından geçerken bir gece kulübüne ilk defa pabucunda gizlice hap sokuşunu hatırladı. Girdikleri geçiş odasındaki bir dizi ekranlı masada bir adam oturuyordu. Köşedeki soğutucu, soda ve enerji içecekleriyle doluydu. İşine yarayacak bir ipucu görememişti henüz. Karşısındaki kapı öteki dünyaya bile açılıyor olabilirdi.

"Pasaportunuzu taramamız gerekiyor," dedi Belasco. "Lütfen kusura bakmayın ama böyle bir tesis için yoğun güvenlik önlemleri almamız gerektiğini takdir edersiniz."

"Pasaportumu oteldeki kasada bıraktım maalesef. Ehliyetim yanımda ama." Cüzdanını çıkardı. Fourpetal'in uyarısı üzerine Isaac'le Jonk'un evine gitmiş, bütün akşamı sahte ehliyet hazırlamaya harcamışlardı. Jonk daha önce sahte kimlik işine girmeye kalkıştığından elinde korsan Photoshop, elden düşme bir yazıcı ve ütüyle mühürlenebilen hazır lamine zarflardan vardı. Tek sorun şuydu: Jonk zarfları "yenilikçi" kimlik piyasasına çalışan bir internet sitesinden aldığı için üzerlerinde hologramlar vardı ama Güney Afrika ehliyetlerinde hologram değil, pembe filigranlar kullanılıyordu ve dolayısıyla Raf'ın sahte ehliyeti, sahicisinden daha fazla "güvenlik önlemine" sahipti. Çoğu durumda bunun önemi yoktu ama Fourpetal, Lacebark'ın bünyesinde bir sürü Güney Afrikalı çalıştırdığını söylemişti.

Haliyle Raf, antreponun dış girişinde beklerken üzerine alıcı kuş misali dönüveren güvenlik kamerası altında kapıldığı gerginliğin aynını, ehliyet taranırken yaşamaya başladı. Derken hiç konuşmadan işlemi seyretmesinin iyice olağandışı görüneceğini fark ederek Belasco'ya döndü ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Aklı boşalıvermişti adeta. Belasco'nun, "Bay Jacobs'la Tanzanya'da mı çalışıyorsunuz?" demesiyle feci rahatladı.

"Do'rudur," dedi.

"Kamyon bombalanması olayı sırasında Fehedou'daki Norstand ofisinde bulunduğunu söylemişti. Hoş bir deneyim değildi herhalde."

"E'et, fenaydı."

Muhtemelen antreponun esas kısmına açılan ağır mı ağır çelik kapıdaki SADECE YETKİLİ PERSONEL yazısı Raf'a içinde bulunduğu duruma göre fazlasıyla sıradan ve lüzumsuz geldi. (Önlemlerin parmak izi ya da retina taramasını kapsamayışı

rahatlatıcıydı; Isaac'in her bireyin oral seks tekniğinin farklı olması gerektiğine dayanarak önerdiği ve taranacak kişinin piezoelektrikli bir babafingoya otuz saniye sakso çekmesini gerektiren biyometrik kimlik saptama önerisi geldi aklına.) Masadaki görevli, ehliyeti Raf'ın yüzüne bakmadan uzattı. Raf, şimdilik güvende göründüğünden ufak bir risk alacak cesareti topladı:

"Bayan Belasco..."

"Denise."

"Denise... Yakın zamana kadar Lacebark'ı sadece madencilik şirketi sanıyordum."

Söylediği ancak madencilikle ilgisi bulunmayan bir yeri gezecekse anlam taşıyordu ve Lacebark, Isaac'in iddia ettiği gibi aslında Londra'nın altında, girişi bu antrepoda bulunan dev bir elmas madeni keşfetmediyse büyük ihtimalle boşa sıkmamış olacaktı. (Isaac, yeraltı jeolojisinin tünel açmaya elverişsizliği yüzünden güney Londra'da doğru dürüst metro yapılamadığı açıklamasına hiç inanmamıştı. Birbirleriyle çelişen bir sürü teorisi vardı ve kent içi bir maden, bir anlamda haklı çıkmasını sağlayacaktı.)

"A, elbette," dedi Belasco. "O konuda yalnız değilsiniz. Lacebark'ın işlerinin büyük bölümü kaynak çıkarmaktır. Tanındığımız alan bu. Ama geçtiğimiz yirmi yıl içinde siz ve Norstand'daki meslektaşlarınızın Tanzanya'da yaşadığı sorunların benzerleriyle Myanmar'da karşılaştık. Lacebark'ın temel şirket değerlerinden biri, bünyesinde halledebileceği meseleleri ve işleri asla fason yaptırmamasıdır. Böyle bir yatırımın masrafını tediyenin en iyi yolu da bir kısmını açık piyasaya sürmektir. Mesela San Miguel 1960'larda Sentinel'le –Sentinel'i biliyorsunuzdur– benzer bir yöntem izlemişti. Tanzanya'da böyle bir tesis inşa ederseniz işinizi göreceğine

eminiz çünkü biz de aynı bu tip tesislerden faydalanıyoruz. Kendimizin en sıkı müşterisiyiz."

Raf dinlediklerini kafasında tercüme etmeye çalışıyordu. Lacebark'ın finansal sorunlar yaşadığını Pankhead'in e-postasından biliyordu. Madencilikle alakasız hizmetler için başka firmalardan sözleşme kabul ettiklerine göre ciddi nakit sıkıntısı çekiyor olmalıydılar. Nostrand Discovery bu tür potansiyel müşterilerdendi. Bu durumda "Bay Rose" biraz daha mesafeli davranabilirdi herhalde.

"Geçelim mi?" dedi Belasco.

Görevlinin düğmeye basmasıyla çelik kapıdan önce bir vızıltı, ardından bir takırtı geldi. Belasco geçmesi için kapıyı tuttu ve Raf, artık nasıl oluyorsa açık havaya çıktı. Hayatı boyunca hiç düşünmeden defalarca, "Rüyadayım sandım," ya da "Kendimi çimdiklemem gerekti," veya "Tam bir kâbustu", demişti ya, bir daha hiç demeyecekti. Çünkü hayatında kendini hiç bu denli kendi sığ doğaçlamasında debelenen sersem ve kolay aldanır biri gibi hissetmemişti.

Londra sokaklarından birindeydi. Tepede güneş vardı ama dünyanın sonu gelmişçesine yakın ve soluktu. Solundaki postanenin ardından bir çamaşırhane, bir cep telefonu bayii, bir kanatçı, bir ne alırsan bir sterlinci, bir tefeci ve bir pub geliyordu. Sağındaysa sırasıyla bir Çin lokantası, bir manav, bir gariban butiği, bir kasap, bir kuaför, bir kebapçı, bir ganyan bayii ve bir eczane vardı. Hepsini uzaktan dahi tanımak kolaydı çünkü tabelalarında sadece tırnaksız, dümdüz karakterlerle postane, çamaşırhane, cep telefonu vesaire yazıyordu. Yolun her iki yanında bildik zikzak işaretleri vardı ama daha ileride bir otobüs durağı ve park etmiş birkaç araba ve minibüs duruyordu. Yolun sonunuysa gerçek hayatta görülmeyecek türden, birbirine dik açı yapan ve tek ağaçlı,

salıncaklı küçük bir parka bakan iki katlı iki ev kapatıyordu. Her şey, portakal suyu misali azıcık fazla parlak, yoğun ve iç bulandırıcıydı. Radyo ve korna sesleriyle tren gürültüsü duyuluyordu. Havada kızartma yağı, otobüs egzozu ve balık artığı kokuları vardı ama bunca ahengi yaratacak kalabalık yoktu. Sokakta sadece, hepsi Burmalı, ucuz spor giyimli, bir yerlere gidiyormuş numarası yapan birkaç kadın ve erkek vardı. Ne yerlere atılmış sakızlar ne elektrik ve trafik lambalarının direklerine yapıştırılmış afişler ve ilanlar vardı. Pervazların hiçbirinin boyası soyulmamıştı; gerçek bir bedeni bir mankenden ayıran kusurların hiçbiri yoktu etrafta. Bilgisayarında bunlardan çok daha gerçekçi dokulu mimari modeller yaratmışlığı vardı.

Hepsi mantık çerçevesine oturtulduğunda Lacebark'ın antreponun içine bir tür film seti yahut temalı park kurduğu anlaşılıyordu ama ilk bakışta, neye baktığını kavramadan önce Raf'a gerçekliğin yayın bandında bir aykırılık gibi gelmişti. Şaşkınlığı nihayet geçtiğinde manava doğru ilerledi ve karton kutulardan birindeki feci lezzetli görünen plastik mangolardan bir tane aldı. Üstteki mango sırasının altı, yığını büyütmek için straforla doldurulmuştu. Tırmanma salonundaki suni yamaç dağsa eteklerindeki kasabaydı. Belki ehliyetindeki sahte hologram da bir şekilde sınırı geçmesini sağlayan bir vizeydi.

Belasco arkasından, "Ekibimiz böyle bir yeri size üç haftadan kısa sürede kurabilir," dedi.

Döndü Raf. "Meslektaşım haklıymış," dedi. "Bu... son derece etkileyici." Mekânın, geçende gördüğü tenis kortu gibi terk edildiğinde gerçek bir terk edilmiş sokağa kıyasla nasıl değişebileceğini merak etti. İlkin bakımsızlık farkları ortaya döker ama sonrasında boş verirdi; iki ayrı dünya, çocukken

birbirine benzeyip büyüdüklerinde farklılaşan ve öldüklerinde iskeletleri gene birbirine benzeyen iki kardeş misali önce ayrışır, sonra birleşirdi. Belasco elindeki mangoyu kibarca alıp karton kutuya bıraktı.

"Belki de söylememeliyim ama üst düzey yöneticilerimizden bazıları neden kendi MOUT* tesisimize ihtiyaç duyduğumuzu anlamıyor. Londra'nın herhangi bir insana egzotik gelebileceğine inanamıyorlar. Alt tarafı Londra, değil mi? Ama eğitiminizi, mesela Lagos'ta aldıysanız bu tür bir ortam size gerçekten savunmasız, açıkta gelecektir. Ayrıca bünyemizde tam aksinin geçerli olduğu, çöl veya dağ operasyonlarına alışmış elemanlar da var. Burada yapacakları birkaç günlük egzersizle pek çok şeyi öğrenebilirler. Bu durum, daha konuya özel taktik simülasyonlarına girmeden dahi tesisin varlığını gerekçelendiriyor."

"Tüm bunları tasarlayanlar... Londralı mıydı?"

"Hayır," dedi Belasco. "Simülasyonu yapılan yerin yerlilerinin, modellerine bilinçsiz hatalar ekleme eğilimi gösterdiklerini keşfettik." Raf biraz bozuldu bu lafa. Bu turist tipler hiç anlamadıkları, anlayamayacakları bir şehri birebir hazırlamaya nasıl cüret edebiliyorlardı? Gerçi kendi güney Londra mikro-kozmoslarını, çoğu Burmalı figüranlarla doldurmaya karar verenler de tutarlılığı dert etmezlerdi herhalde. Figüranlardan biri "çamaşırhaneye" girerken Raf, bu tür bir işe nasıl alınılabildiğini ve ne maaş ödendiğini düşünüyordu.

"Gelin, kontrol odasını görelim," dedi Belasco. "Pub"ın arka merdivenlerinin tepesindeki bir başka çelik kapının ardında Raf yaşlarında iki beyaz genç, bir duvar dolusu dijital kontrol panelli ekranın karşısında, iç geçirtici ölçüde

* "Kentsel Alanda Askeri Operasyonlar" teriminin ABD ordusunda kullanılan kısaltılmışı. (*ç.n.*)

ergonomik koltuklarda oturuyordu. İçerisi, üzerlerine düşen ve vitraylı pencereden girenleri andıran değişken lazerli diyot ışığı haricinde karanlıktı. Gençlerden biri süpermarket işi bir tavuklu dürüm yiyordu ve ortamda Raf'a, Isaac'in dairesindeki XBOX mesailerinin dördüncü saatini anımsatan bir bayatlık havası vardı. Yerdeyse Villepinte'in *Lakunalar*'ı yatıyordu.

"Buradan tesisteki herkesi gözleyebiliyor, herkesle iletişim kurabiliyoruz," dedi Belasco. "Ayrıca günün saatlerini, hava aydınlığım ve diğer ayarları da buradan yapıyoruz. Normal ayar mevsime uygun hava eşliğinde üç saatlik gece/gündüz düzeni; ama tabii onu da istediğimiz gibi değiştirebiliriz."

Raf, "Üç saat yerine yirmi beş saate ayarlayabilir misiniz yani?" diye sormadan edemedi.

Belasco soran bakışlarla, "Elbette," dedi. "Max, bize sabahın dördünde sağanak versene."

Soldaki delikanlı birkaç tuşa bastı ve dışarıya karanlık çökerken ekranlar zümrüt yeşili bol gece görüşüne geçti.

"Buradan tam belli olmuyor," dedi Belasco. "Bizzat görmelisiniz."

Raf art arda iki defa büyülenecek denli safdil çıkacağına inanamıyordu. Ama aşağı indiğinde, gözlerinin istemeye istemeye hayretler içinde yaşlarla dolduğunu hissetti; izlediğiniz romantik Hollywood filminin alaycı bir fabrikasyon ürün olduğunu bilmenize rağmen sonunda kendinizi tutamamanız gibi. Çünkü sokak lambasının ışığının sert ve ıslak kaldırım taşına çarpan yansımasından oluşan kehribar rengi lekelerin yerde yılankavi uzadığını gördüğünde eve bir *rave* sonrası yağmurun altında yürüyor olabilirdi, zihninin kıvrımlarından hâlâ serotonin damlacıkları akıyor olabilirdi. Hepsi, Cherish'in öpücüğü kadar sahteydi. Yağmur, tavana yerleştirilmiş birkaç yüz fıskiyeden geliyordu herhalde ama

sesinde bir derinlik vardı. Raf, yukarıda Max'in gökyüzünde kilometrelerce uzanan bulutların etkisini vermek adına gerçek bir sağanağın kaydını mı kullandığını merak etti. Sokağın sonuna, park edilmiş iki uzay gemisi misali yerleşmiş evlere bakarken göz ucuyla bir turunculuk fark etti ve döndüğünde imkânı yok göremeyeceği bir şey gördü ya, daha doğru dürüst bakamadan "güneş" doğdu ve anomali, gözleri ışığa alışana kadar ortadan kayboldu. Yağmur birkaç saniye daha sürdükten sonra seyrelip kesilerek sokağı parıldayan su birikintileriyle bıraktı. Raf'ın içindeki aptal bir yan, bir anlığına havaya bakıp gökkuşağı aramak istedi. Belasco'nun merdivenden inip arkasına geldiğini fark etti.

"Karanlık kontrol odasında bütün gün çalışmak istemezdim şahsen," dedi kadın. "Ama Max mesela, bayılıyor. Güneş ürtikeri diye bir rahatsızlığı var; teni güneş ışınlarına karşı aşırı hassas. Her yanı döküntü kaplanıveriyor güneşte."

Raf güneş ürtikeri forumlarının, 24 saat uyku/uyanıklık bozukluğu forumlarına kıyasla nasıl olduklarını merak etti. Birinin çıkıp tüm bu hastalıklar için bir futbol ligi kurması gerekiyordu.

"Denise... Acaba..." Durakladı. Yanılıyorsa kuşku çekebilirdi. Gerçek bir Norstand yöneticisi böyle bir tesisten sanrı görecek ölçüde etkilenmezdi herhalde. Ama merak ediyordu. "Işık oyunudur herhalde ama... Bir hayvan gördüm sanki..." Hafifçe öksürdü. "Bir tilki..."

Belasco başıyla onayladı. "Gözleriniz keskin," dedi. "ABD ordusu ilk Irak kasabası simülasyonlarını kurarken askerler, kasabaların hayvansız gerçekçi olamayacağını belirtmişlerdi. Eşekler, keçiler, köpekler... Duyduğuma göre deve bile koymuşlar. Bu standardı tutturmaya çalışıyoruz. Kısacası, evet, şey... E... Birkaç tilkimiz var. Güvercin de getirteceğiz."

Raf, Belasco'yla henüz sadece yirmi dakika geçirmişti; haliyle kadını yakından tanıdığını iddia edemezdi ama son cümlesindeki duraklamaları yalana başvurduğu hissi yaratıyordu. "Şimdi size, şu anda kullandığımız temel senaryo yerleşiminden bir örnek göstereceğim."

Bahsettiği, sokağın sonundaki evlerden soldakinin ikinci kat dairesiydi. 14 numaraya doğru yürürlerken Raf'ın burnuna keskinliği suni üretildiğine işaret eden bir koku geldi. Belasco'ya baktığında kadının, kabullenmeyecek denli utandığı bir vücut kokusu salarmışçasına burnunu kırıştırıp bakışlarını ileriden ayırmadığını gördü. Belasco dairenin kapısını açtı ve içeri girdiklerinde Raf, kokunun içinde önceki hafta sonu otobüste tilkiyi gördüğünde aldığı kokuya benzer bir öğe fark etti. Ama kokuda ayrıca demirhindi, çamaşır suyu, gübre ve daha fazlası vardı; antrepoya adım attığından beri ilk defa dış dünya karmaşıklığında bir uyarıcıyla karşılaştığını düşündü.

Belasco öne düşüp mutfağa girerken, "Buradaki çalışanımız yüksek önem taşıyan bir hedef rolünde," dedi. İnce yapılı bir Burmalı, evyede ellerini sabunluyordu ve içeri bir baş selamı dahi vermeden dalıvermek tuhaftı ama Raf, oyuncuların sizi görmezden gelmek zorunda olduğu tiyatro gibi bir durum mu bu, emin değildi. "Temel senaryo yerleşimi" derme çatma bir laboratuvar havası verecek şekilde düzenlenmişti: tezgâhın üzerinde, çoğu bir androidin bağırsakları misali kıvrılıp bükülen çelik bir telle birbirine bağlanan halkalara asılı bir sürü beher kabı, deney tüpü, huni ve benzerinin yanı sıra plastik tüpler, lastik eldivenler, kauçuk tıkaçlar, kâğıt havlular, camyünü, kahve filtreleri, iki adet elektrikli ısıtıcı ve daha nicesi vardı. Masada bir dizüstü bilgisayar, buzdolabının

tepesinde Raf'ın kendi mutfağındaki ucuz radyonun aynısı –şartlara bakarak büyük olasılıkla Mit FM çalıyordu– ve pervazda diplerinden birbirlerine yapıştırılıp kapaklarına ilave delikler açılmış iki boş konserve kutusundan mamul bir buhurdan duruyordu. "Temel senaryo yerleşimi" ayrıntılara özenilerek düzenlenmiş gibi görünüyordu –inanılır bir dünya yaratılmaya çalışıldığında insanların dikkat edeceği şeylere özen göstermek doğaldı– ama bunların hiçbiri Belasco'nun kokuya verdiği garip tepkiyi açıklamıyordu.

"Bu dairede metrekare başına düşen kamera sayısı, tesisin tümünden fazla," dedi Belasco. "Tabii gerçekçi olması için hepsi gizli. Her türlü taktik simülasyonu inanılmaz hassaslıkla analiz edebiliyoruz. Eylemler satranç tahtasında olsa bundan daha net görünmezdi."

Burmalı, elektrikli ısıtıcıya musluktan su dolduruyordu. Zemindeki parkeler altıgendi.

"Peki, hesapta ne yapıyor?" dedi Raf. "Patlayıcı mı?"

Lacebark böyle bir simülasyonu yüksek önemli sıfatıyla hazırladıysa gerçek dünyadaki yüksek önemli hedef yahut en azından hedeflerden birinin bir yerlerde bir laboratuvarda saklandığı düşünülebilirdi.

"Taktik egzersiz için burada tek önem taşıyan husus, daire içinde patlayıcı özellik taşıyan kimyasal maddelerin bulunması."

Raf bir sonraki sorusunu sormadan önce zihninde iki defa tekrarladı: "Kontrollü bir ortamda uygulanan taktik egzersizlerin gerçek dünyada somut sonuçlar vereceğine dair kanıtlarınız neler?"

"Kendi tecrübelerimizi mi kastediyorsunuz? O tür bilgiye doğrudan erişimim yok ama Londra'daki Lacebark

çalışanlarından duyduklarıma bakarsak bu tesisin yakın zamanda gerçekleştirilen operasyonlarda sağladığı faydanın muazzam olduğunu söyleyebilirim."

Nereye kadar zorlayabilirdi?

"Operasyonlar derken?"

"Elbette ayrıntı vermeye..."

"Tabii tabii."

"Başka görmek istediğiniz?"

Raf kafa salladı. "Bu kadarı bile fazla," dedi içtenlikle.

Mutfaktan çıkarken Raf son bir bakış için döndüğünde Burmalıyla kazara göz göze geldi. Bir anlığına her ikisi de rollerinden sıyrılmış, birbirlerine sinyal verirlermiş gibiydiler ya, Raf mesajın içeriğini kestiremedi. Belasco'nun peşinden "sokağa" çıktı. Ağaçlarda hâlâ damlacıklar vardı.

"Londra'da ne kadar kalacaksınız?"

Gevşemeye başlamıştı Raf. Gezi, havadan sudan konuşmalı sonuna gelmişti. Geriye sadece çıkışa ulaşmak kalıyordu. "Yarın sabah gideceğim."

"Başka yerlere mi?"

Raf, kadının daha önce bahsettiği yeri hatırladı. "Hayır," dedi, "dosdoğru Fehedou'ya."

Belasco'nun kaşları çatıldı. "Bombalama olayından sonra Nostrand'ın Fehedou'dan çekildiğini sanıyordum."

Raf'ın karnında sıvı nitrojen yumrusu birikiverdi. Ne kadar açık vermişti? Kestiremezdi. Ama Belasco dimdik bakıyordu ve bu noktaya kadar zırvalamadan gelmeyi başarmasının, kadının bir güvenlikçi çağırıp kimliğini doğrulatmak için Nostrand'ı aramayacağı anlamına gelmediğini biliyordu. Birden aklına cebindeki makbuz geldi. "Evet," dedi. "Çekildik." Hatayı açıklamaya kalkarsa yenisini yapacaktı. Ama Belasco da açık vermişti ve en iyisi, üzerine gitmeyi denemekti. "Bu

arada Denise," dedi, "demin gösterdiğin temel senaryo yerleşimindeki kokuyu merak ettim. O da mı suniydi?"

Başka bir soru sorsa bile Fehedou meselesinin Belasco'nun aklında kalacağını tahmin ediyordu. Ama Belasco birden sohbetin bir an önce kapanmasını istermiş gibi baktı. "Elbette," dedi. "Her şey suni. On altı kartuşlu en yeni Biopac Koku Dağıtım Sistemi'ni kullanıyoruz. Galiba bugün... şey... Biraz fazla kaçtı..." Gülümsedi, Raf aynıyla karşıladı. Cilalı siyah pabuçlarının içinde ayak parmakları kopacakmış gibi gerilmişti.

16.15

Mesele Glow'du. Mutlaka Glow olmalıydı. İçki ve köpek maması almaya gittiği İranlı bakkaldan dönüşte Rose'un tasmasını çözerken kendi kendine söyleyip durduğu buydu. Lacebark'ın oyuncak evindeyken Belasco sahte laboratuvarı gösterdiğinde özellikle bombaları sorması, kafasında dönüp duran Terörle Mücadele haberleri, haritalarda CT taramasındaki tümörler misali belirlenmiş "kara yerler" görüntüleri yüzündendi. Ama Belasco onaylamamıştı; haliyle kafadan sonuç çıkarmak yerine sezgisini kontrol için bilgisayarını açıp ödevine girişmesi gerekiyordu. Bugün aldığı riski fazla düşünmemeye çalışıyordu çünkü adrenalini artık sirkeye kesmişti; sağ salim eve dönmüştü ve artık rahatça ağlayabilirdi. Teselli için hiç düşünmeden viski ve köpeğe dönmesinin komikliği yüzünden kendini kıpkırmızı suratlı taşra baronları gibi hissediyordu. Ama gerekli işi görecek ölçüde sağlam hap henüz icat edilmemişti.

Laboratuvar dediğin, radyo vericisi gibiydi: evinde laboratuvarın varsa sıradan bir meraklı olabilirdin ama daha

yüksek olasılıkla suçluydun. Cam bir tüple çiğnenebilecek yasaların büyük kısmıysa ya uyuşturucu ya da silahla ilgiliydi. Ve ikisi arada bir çakışırdı. Mesela 3-metilfentanil adlı, sentetik bir opioid vardı: morfinden yaklaşık altı bin kat kuvvetliydi ve Baltık ülkelerine karanlık ve çatlak bir mezhep misali yayılmış bağımlılarından kurulu bir kitlesi vardı ama aynı madde, Spetsnaz'ın 2002'de Moskova'daki bir sinemanın havalandırmasından pompalayarak yüzden fazla rehineyi öldürdüğü gazın da temeliydi. Londra metrosuna saldırı planlayan girişimci bir terörist, elindeki 3-metilfentanilin yarısını uyuşturucu satıcılarına vererek üretim maliyetini çıkarabilirdi. Ancak burada 3-metilfenatil, sarin, aseton peroksit ve Raf'ın internette bulabildiği diğer tüm patlayıcı ve sinir gazlarını konu dışı bırakan, hiçbirinin organik prekürsörünün bulunmamasıydı. Lacebark toplu konutlar civarında çiçeklenen bir şeye karşı bitkisel ürün kullanıyorsa Tayland gümrüğünün sassafras yağlarına el koymasıyla aynı nedenden olmalıydı: muhteviyattaki maddelerden birini, bir uyuşturucu formülüne katmak peşindeydiler ki bu durumda koka çalıları yahut afyon çiçekleri veya sassafras ağaçları söz konusu değildi. Neydi peki?

Raf önce prekürsörden uyuşturucuya doğru mantık yürütmeyi denedi. İsimsiz e-postayı hatırlayarak prekürsörün, Linnaeus'un çiçek saati için listelediği kırk dört bitkiden biri olup olmadığını düşündü. Ama listedeki bitkilerin hiçbirinin bilinen narkotik yan ürünü yoktu. En yakınları, içinde afyondakilerle aynı alkaloidleri ama işe yaramaz miktarda barındıran İzlanda gelinciği (19.00) ile şerbeti yapılan karahindibaydı (05.00). Raf, Lacebark'ın Londra'ya karahindiba şerbeti için gelmediğinden emindi. Sağlamlığı su götürür bir ipucuna fazla bel bağlıyordu. Prekürsör belki de *Çiçek Saati*'nde yer

alabilecek ama Linnaeus'un bilmediği başka bir bitkiydi ki bu da birkaç bin türden biri demekti.

Bu sefer uyuşturucudan geri, prekürsöre doğru düşünmeyi denedi. Gerçek ekstazi nadir bulunduğundan Londra avangart malların pazarına dönmüştü. Her yan etilbufedron, DMBDB, MDPV ve benzeri özentilerle kaynıyordu. Ama biri, Glow öne çıkıyordu. Cherish, *rave* sırasında sormuştu. Birkaç gün sonrasında Ko teklif etmişti. Daha araştırmaya başlamadan kafasına takılmasının nedeni buydu.

Fourpetal'in tahminine göre Lacebark, Londra'ya ocak civarı gelmişti. Raf'sa Glow'u ilk defa geçen hafta duymuştu. Ama Lotophage'de Glow'dan ilk ne zaman bahsedildiğine baktığında 28 Ekim 2009 tarihli bir mesaj buldu: "Şu Glow denen yeni şeyi duyan var mı? Henüz bulamadım ama duyduğuma göre çok kuvvetli bir entaktogenikmiş." (Sona koyduğu gülümseyen yüz, Lotophage'de görülebilecek, haz beklentisine en yakın şeydi.) Aynı kullanıcı, farklı bir konudaki başka bir mesajında Londra'da oturduğundan bahsetmişti. Zamanlama örtüşüyordu.

Glow'un bitkisel bir prekürsörü varsa söz konusu mal sadece Glow olabilirdi. Rose ayaklarının dibinde bir parçacık hızlandırıcıdan ödünç alınmış kara delik misali uyuklarken forumlarda Glow'a dair yazılmış her şeyi tarih sıralarına göre okudu. Çoğu işine yaramadı. Herkes Glow istiyor ama neredeyse hiç kimse bulamıyor ve nereden geldiğini bilmiyordu. Ancak Lotophage Üniversitesi'nin profesörleri normalde spekülasyonu sevmediği halde Glow'un birbirine rakip tonla söylenti doğurduğu belliydi. Mesela kullanıcılardan biri, Glow'un, Savunma Bakanlığı'nın Irak savaşı gazilerinde travma sonrası stres bozukluğu tedavisinde kullandığı hastaneden çalındığını öne sürüyordu. Bir diğeri Glow'un nadir

bulunduğunu ama yeni olmadığını söyleyip 1995'te Ibiza'da kullandığını iddia ediyordu. Bir başkasıysa Glow muhabbetinin, plasebo etkisinin gelişmiş dünyanın geri zekâlılarında her geçen yıl arttığını kanıtladığı kanısındaydı.

Ama diğerlerinden daha fazlasını biliyor görünen bir kullanıcı vardı.

Kullanıcı adı "Kokarca"ydı ve deneyimleriyle gösteriş yapmaktan çok özellikle sinir bozucu bulduğu hataları düzeltiyordu. Mesela açılmış konulardan birinde kullanıcılar Glow ile ekstazinin etkilerindeki farkın, dopaminin noradrenaline enzimli dönüşümünün hızlanmasına yol açacağını tartışırlarken Kokarca, "Glow böyle his verebilir *çünkü* dopamin/noradrenalin dengesi farklı mı diyorsunuz???" yazmıştı. "ne demek ulan *çünkü*? Molière'in *Aşk Doktoru*'nu okuyun! Orada bir doktor, 'Pek saygı duyduğum ve şerefli saydığım bilgili dostum; sana afyonun neden insanı uyuttuğunu soruyorum,' der. Diğer doktor da, 'Çünkü afyonda tabiatı duyuları sersemletmek olan uyutucu meziyet vardır,' der. Üç yüz yılda sadece terminoloji değişmiş. Pek saygı duyduğum ve şerefli saydığım bilgili dostum; sana MDMA'nın neden insanı dans ettirdiğini soruyorum. Çünkü beyinde tabiatı duyuları coşturmak olan *katekolik sinir-ileticiler* vardır. Ne açıklama ne öngörü ne de çürütülebilirlik... Ne de teori! Beyinde yüzden fazla sinir-iletici var. Çoğunun ne halta yaradığını bilmiyoruz! Eskiden araştırma fonları dopamine akardı. Şimdi oksitosin moda. Sonra sıra oktopamine, enkefaline, P maddesine falan gelecek. Biz bu kadar cahilken hiçbirinin anlamı yoktur! İnsani bir duyguyu yahut davranışı açıklarken tek bir sinir-ileticiye dayanan anca kıçından konuşur! Kişisel deneyimin beyin faaliyetlerindeki ağırlığını birileri kavramadan çok önce geberip gideceğiz hepimiz. Ha,

bu arada, N-metilihiyo-tetrazol işlevsel gruplu herhangi bir şeyin dopamin β-hidroksilaz üzerinde dolaylı inhibitör etkisi yapacağı barizdir; o yüzden zırva nedensellik zinciriniz tersten, yavrularım." Mesajın altına dürbününü tersinden tutmuş, üç köşe şapkalı bir korsan resmi eklenmişti.

Raf'ın özellikle dikkatini çeken mesajların sonlarıydı. Kokarca tartışmaların anlamsızlığında ısrarcı görünmekle beraber hiçbirini boş bırakmamıştı. Hepsi bir araya getirildiğinde Kokarca'nın Glow uzmanlığı ortaya çıkıyordu. Kokarca, Çin'den gelme daha gizemli yeni kimyasallarla ilgili tartışmalara da katkı yapmış, halojenli amfetaminlerin olası nöro-toksinlilikleriyle ilgili ağır bir tartışmayı, "Kısacası beyler, beyin dokunuzla Rus ruleti oynuyorsunuz," yorumuyla bitirmişti. Raf'ın gördüğü kadarıyla uyuşturucular üzerine, uyuşturucudan haz dahi almadan konuşabilmenin iki nedeni vardı: söz konusu tipler ya uyuşturucu dünyasının uzağında ya da ta dibindeydi. Kokarca, ABD'nin taşra üniversitelerinden birinden çıkma, Lotophage kullanıcılarını iyice salak göstermeye bayılan bir farmakoloji mezunu da, Glow'un üretim ve dağıtımında bizzat yer alan biri de olabilirdi.

Raf, Kokarca'nın mesajlarının, mekânlarını olmasa da ne zaman atıldığını saptayabilme umuduyla tarihlerinin listesini çıkardı. Çoğu Lotophage kullanıcı olmadık zamanlarda mesaj attığından, ortaya çıkacak liste en iyi ihtimalle muğlak olacaktı. Ama Raf hiçbir istatistiksel eğilim bulamadı. Kokarca, günün her saatinde en az bir mesaj atmıştı. Yoksa o da uyku/uyanıklık bozukluğundan mı mustaripti? Bir bakkalda çalışıyor olabilir miydi?

Rose bu arada uyanmış, esniyordu. Raf uzanıp gıdığını okşadı. "E, kızım, elimizde ne var?" dedi. "Lacebark'ın 'yüksek önem taşıyan hedefi' mutfağında karanlık bir dümen çeviren

Burmalı bir kimyager. Glow yapıyor olabilir. Kokarca'nın Glow'la ilgisi olabilir. Dolayısıyla Kokarca, Burmalı bir kimyager olabilir. Dediklerim makul geliyorsa havla lütfen." İyi ama öyleyse Kokarca'nın yazı İngilizcesi bu kadar düzgün olabilir miydi? Fransız yazarlarından alıntı yapabilir miydi? Cherish'in İngilizcesi akıcıydı ama on yaşında Amerika'ya taşındığı için öyleydi.

İlerlemenin tek yolu, Kokarca'yla doğrudan temasa geçmekti. Ama Kokarca, Lacebark'tan kaçıyorsa ve takma adının ardında yatanı yakalamış bir mesaj alırsa illa ki mesajı Lacebark'ın yolladığından kuşkulanacaktı. Lotophage üzerinde, tıpkı Raf'ın yaptığı gibi bulmuş olabilirlerdi. Raf'ın mesajına aksini kanıtlayacak bir şey koyması da mümkün değildi. Kimliğine dair sunabileceği her türlü bilgi, Lacebark'ın, "manavdaki" plastik meyveleri misali özenle hazırlanmış bir numarası çıkabilirdi. Ayrıca aynı durum her iki taraf için de geçerliydi. Kokarca, "Haklısın, ben Burmalı bir kimyagerim; beni buldun, tebrikler," dese bile yalan çıkabilirdi. Hatta Kokarca, bileklerinde karpal-tünel bileklikleriyle bir ofiste oturmuş, başka bir "yüksek önem taşıyan hedefin" güvenini kazanmak için sağlam araştırma ürünü mesajlar yazan bir Lacebark görevlisi bile çıkabilirdi. Kokarca'dan sadece Burmalı bir uyuşturucu kimyagerinin bilebileceği bir şey söylemesini isteyebilirdi ya, sadece Burmalı bir uyuşturucu kimyagerinin bilebileceği bir şeyin doğruluğunu, sırf tanım icabı bile bilemezdi Raf.

İnternetin çoğunlukla karanlıkta dırdır edenlerden ibaret olmasına bir anlığına fena bozuldu ama ardından aklına Cherish ve numaraları geldi. Monitörlerle klavyeler ne fark ettiriyordu ki? Biriyle ten tene kalabilir, gerçek kimliğine dair hiçbir fikir taşımaksızın kollarınızda kendini size teslim

ettiğini zannedebilirdiniz. Ayrıca Raf'ın partilerde çektiği tozların hepsi beyaz ve fare zehri misali acıydı. Yüzeylerden bir şey öğrenmek mümkün değildi: isimsiz bir e-posta, bir hap, asma kilitli bir depo kapısı, bir kızın gözlerindeki coşku... Kapıyı itip dalarken ardında bir tuzağın beklemediğini ummaktan başka çare yoktu.

"Lacebark arkadaşımı öldürdü. Başka ne yapacaklarını bilmiyorum ama engellemek istiyorum. Bana yardım edebilir misin?' Raf'ın, Lotophage'in özel mesaj sistemini kullanarak Kokarca'ya yolladığı mesaj buydu. Viskisini dikledi. Rose tekrar ama bu sefer köpeklerin bazen yaptığı sinir bozucu, aşırı dozda 3-metilfentanil almış tipler misali gözler aralık, göz bebekleri devrik şekilde uyuyakalmıştı. Raf hâlâ üzerinde cenaze kıyafetiyle oturuyordu. Duşa girmeye karar verdi. Bornozuyla geri döndüğünde Kokarca'dan yanıt geldiğini gördü. Mesajı açarken kalbi gümbürdüyordu. "Arkadaşına üzüldüm," demişti Kokarca, "fakat sana yardım edebileceğimi nereden çıkardın?"

Raf hemen, "Glow'un organik prekürsörü var mı yok mu?" yazdı.

Bu sefer yanıtın gelmesi bir dakika bile sürmedi. Kokarca çevrimiçiydi. "Anlamsız soru. Her alkaloid, çalı çırpıya bulaşmadan, doğrudan laboratuvarda üretilebilir. Sadece bilinen yöntemlerin maliyet uygunluğu sağlayıp sağlamaması mesele. Glow'da sağlamıyor."

Raf: "Lacebark, Glow yüzünden mi burada? Ne diye ta Londra'ya gelsinler ki?"

Kokarca: "Haftaya Elephant&Castle'da yapılacak büyük *UK Garage* gecesini duymuşlardır belki."

Raf: "Ya seni takip ediyorlarsa, benimle konuşman tehlikeli olmaz mıydı? Kim olduğumu bilmiyorsun."

Kokarca: 'Kim olduğunun önemi yok. Lotophage'in IP kayıtlarını ele geçirsen bile fark etmez. Proksi kullanıyorum. Arkandaki koltukta bile olabilirim. İzimi bulman imkânsız."

Raf gayriihtiyari arkasına döndü, aptallığına güldü.

"Burmalı mısın?"

Kokarca: "Nedir bu Glow soruları? Uyuşturucu mu satın alıyorsun?"

Raf: "Bazen. Niye?"

Kokarca: "Hükümet, uyuşturucu satın alanın terörizme para sağladığını söylüyor."

Raf: "Pazar günkü videoyu sen mi gönderdin? Çiçek Saati sen misin?"

Raf izleyen yirmi dakika boyunca Lotophage ekranını yenileyip fare zehri yutmuş bir köpeği kusturayım derken fare zehrindeki çinko fosfitin, köpeğin midesindeki su ve hidroklorik asitle birleştiğinde fosfin gazına dönüştüğünü bilmediğinden ölmekten son anda kurtulan bir veterinerle ilgili upuzun bir haber okudu. Kokarca'dan yanıt gelmiyordu. Raf heyecanlıydı ama yazışmalarını tekrar gözden geçirdiğinde Kokarca'nın, Lacebark'ı Raf sormadan önce bildiğini gösteren hiçbir şey söylemediğini fark etti. Elephant&Castle muhabbetini kenara ayırırsa Kokarca'nın Wisconsin'den bir üniversite öğrencisi olmadığını gösterecek hiçbir şey yoktu.

Giyindi, Rose'un kabına su koydu ve çıktı. Gökyüzü uçak izleriyle doluydu ve baharın bu vaktinde sokak lambaları, partiye erken gelmiş, sersem sepelek bakınan konuklar misali, güneş batmadan çok önce yanıyordu. Burma lokantasına gittiğinde aynı garsonu gördü ya, Maneki Neko kedilerinden biri ortalarda yoktu. Yemek yemeyi düşünmemişti gerçi ama kokuları aldığında feci acıktığını fark etti.

Oturduktan sonra, "Geçen seferki köriden," dedi. "Pilav da. Biraz kızarmış fasulye ve bira. Yalnız önce Ko'yla konuşmam lazım."

"Ko yemek yapmak," dedi garson.

"Sadece bir dakikalığına. Lütfen."

Dudak büzdü garson. "Peki."

Raf garsonun peşinden mutfağa girdi. Ko, wok alevinde bir şeylere işkence ediyor, ikinci bir şefse normal bir insanın sürpriz yumurtanın folyosunu açabileceğinden çok daha hızlı, bir balkabağının kabuklarını soyuyordu. Garson Burma dilinde bir şeyler söyleyince Ko kafasını kaldırdı. "Evet?"

"Konuşabilir miyiz biraz?" dedi Raf. "Dışarıda?"

İkinci şef woku devralırken Ko, Raf'ı peşine katıp mutfağın arka kapısından ara sokağa çıktı. Fazla dil dökmesinin gerekmeyişine şaşırmıştı Raf. Boş kızartma yağı varilleriyle berilerindeki üç adet bütan tüpü ve tekerlekli büyük çöp kutuları duvarın önüne, metal kafeslerdeki hayvanlar misali dizilmişlerdi. Ko çıkardığı paketten bir sigara alıp yaktı. "E?"

"Son gelişimde bana Glow satabileceğini söylemiştin," dedi Raf. "Glow'u nereden bulduğunu öğrenmem lazım."

Ko dumandan bir halka savurdu. "Bir şey göstermek ben sana?"

"Olur."

Ko sigarasını çöp kutusunun kenarında dengeleyip bıraktıktan sonra cebinden kapkara bir şey çıkarıp göğüs hizasında tuttu. Raf ne olduğunu görmek için eğildiği anda arkadan birileri kollarına yapıştı ve Ko, elindeki kapkara kumaş torbayı kafasına geçiriverdi.

Raf, daha ne oluyor bile diyemeden bileklerinin bağlandığını ve karga tulumba sürüklendiğini kavradı. Becerebildiğince

debelenip haykırmaya çalışırken ayakları yerden kesildi ve dört el tarafından, yanağını çarptığı plastik zemindeki motor titreşimi sayesinde minibüs arkası olduğunu anladığı bir yere atıldı. Kapılar hızla kapandı ve minibüs harekete geçti. Yakalanmıştı.

Kafasına geçirilen kapkara kumaş torba ıslak çorap kokuyordu; bileklerini saransa anladığı kadarıyla uçları tokalı plastik kelepçelerdendi. Feci korkmuştu Raf. Kafasında çoktan bir ihtimal, sabahın birinde mutfak tezgâhında beliriveren Öklidci-dışı geometrici kadmiyum bir heykel misali, nasıl bakacağını veya neye yoracağını henüz bilemediği bir ihtimal oluşmuştu ve o ihtimal, bu gece öleceğini söylüyordu. Theo'nun başına ne geldiğini bulmak için on gün çabalamıştı ve şimdi bizzat öğrenecekti. Lacebark'ın yüz tanımlama yazılımının yanlış eşleşme yapmadığının anlaşılması belki birkaç saat sürüyordu ve o zamana kadar çoktan çekip gittiğinden anca ilk fırsatta enseleyebilmişlerdi. Ya da belki Kokarca'yla mesajlaşması yüzünden yakalanmıştı. ("Lacebark arkadaşımı öldürdü. Başka ne yapacaklarını bilmiyorum ama engellemek istiyorum. Bana yardım edebilir misin?") Yakalanıp sorgulanmak istiyorum diye başvuru formu doldurmuştu adeta.

Isaac iyi bakardı Rose'a...

Mobilet ve kim bilir kimin araba setinden gelen dans müziğine bakılırsa trafiğe çıkmışlardı. Raf aracın yapacağı dönüşlere dikkat ederek ne tarafa götürüldüğünü kestirebileceğini düşündü ama yön hissinin yeterince hassas olmadığına karar vererek uğraşmaktan vazgeçti. Derken kaba eller koltukaltlarına dalarak doğrulttular Raf'ı. Yine rahat değildi ama en azından minibüsün kenarına yaslanarak oturuyordu şimdi.

"Ko?" dedi.

"Korkma," dedi Ko.

"Ne demek korkma?"

"Korkma sen," dedi yine Ko.

"Lacebark hesabına mı çalışıyorsun sen?"

Yanıt gelmedi.

On dakika –yahut beş ya da on beş– sonra Raf, minibüsün bir yere yanaştığını hissetti. Ko'nun yardımıyla minibüsten inerken köpek havlaması duydu. Şaşırdı çünkü havlama açıkta oldukları anlamına geliyordu ve gözetledikleri Lacebark depolarının ikisinde de kayan kapılar vardı ve minibüsler, içindekiler çıkarılmadan önce mutlaka depolara girmiş, açıkta durmamışlardı. Ko sabırsızlıkla sırtından iteledi; birkaç adım gittikten sonra eşik gibi bir yerde tökezledi. Minibüsün uzaklaştığını duydu.

"Basamak var," dedi Ko ve elini omzuna koyarak Raf'ı yönlendirdi. Raf ürke tökezleye üç kat çıkmayı başardı. İlk katın sahanlığında aldığı kızarmış salam kokusu yüzünden bugün ikinci defa steril bir Lacebark tesisine girdiğini ve yine birkaç katlı bir binaya sokulduğunu düşünmüştü. Yalnız gacırdayan tahta basamaklara bakılırsa düzmece değil, sahici bir binaydı geldiği.

Ko bir kapıyı tıklatıp Burma dilinde bir şeyler söyledi. Kapı açıldı ve Raf içeri itildi. Ko sonunda torbayı çekip çıkardı kafasından.

Raf'ın ilk gördüğü, elini tekerlekli sandalyede oturan bir deri bir kemik Burmalı bir adamın omzuna koymuş dikilen Cherish oldu. Ko bileğindeki plastik kelepçeyi kerpetenle kesip çıkarırken etrafına bakındı. İki yahut üç odalı, toplu konuttan ziyade dönüştürülmüş eski bir binanın parçası bir apartman dairesinin salonundaydı. İki ağır sürmeli kilidin kapanma sesini duyduğu anda Mit FM stüdyosu aklına geldi ve

benzetmenin uygunluğunu gördü: Londra'da arada bir rastlanan türden, içindeki tüm organik ve inorganik kütlelerin ve hatta yerel uzay dokusunun kendisinin çok geçmeden kendilerini kıyılmış lahana turşusuna dönmüş bulacağı; gaddarca zahmetli, acil ve çelişkili ihtiyaçlara cevap veren saklama kaplarından biriydi burası. Pencereleri, seloteyple yapıştırılmış çöp torbalarıyla kapalıydı ve köşedeki katlanır koltuğun yanına karton kutular istiflenmişti. Duvarda kocaman bir Londra haritası, ormanın tekindeki dev, piramitsi bir tapınağın solmuş bir afişi ve Lacebark'ın yeni yıllık insan hakları bağışını duyuran bir dergi sayfası vardı. Kapının yanından dairenin diğer ucuna dek uzanan, üstünde lastik eldivenler, kaşıklar, alüminyum folyolar, ufak plastik poşetler, birkaç ufak laktoz tenekesi ve bir hassas elektronik tartı bulunan masanın amacıysa Raf daha önce benzerlerini gördüğü için barizdi.

"Ne oluyor yahu?" dedi Raf. Minibüsteyken daha dikkatli düşünseydi aracın motorunun sessiz olmadığını daha önce fark edecekti elbette.

"Lacebark ne çevirdiğimizi anlamadan seni lokantadan almamız gerekiyordu," dedi Cherish. "Ama buraya geliş yolunu da görmemeliydin. Ko'nun İngilizcesi iyi değil ve çuvalı kafana takmaya ikna edecek vakti yoktu. Yapması gerekeni yaptı işte..."

Tekerlekli sandalyedeki adam Burma dilinde bir şeyler mırıldandı. Öyle ölgün görünüyordu ki Raf neredeyse gözlerini kaçırmak istedi. Fırlak elmacıkkemikleriyle çökük göz çukurları yüzüne fazla büyüktü; ağzının etrafında parıldayan lezyonlar vardı; cildi yer yer grimsi, hatta neredeyse saydamdı; iyi pişmemiş karides gibi. Bunlara rağmen bakışlarında ve omuzlarının duruşunda gerçek kuvveti dışa vuran bir şeyler vardı.

"Ayrıca sahiden Lacebark'ın eline geçseydin başına neler geleceğini görmenin de zararı yok," dedi Cherish. Konuyu değiştiriyordu anlaşılan. "Pek çok dostumuzun başına geldi. Hepimiz şimdiye kadarki şansımıza şükretmeyi öğrenmeliyiz. Ha, bu arada, birkaç gün lokantaya uğrama... Lacebark *mohinga*'ya bu kadar bayıldığına inanmayacaktır."

Raf plastik kelepçelerin acıttığı bileklerini ovalamaya başladığı anda aynı hareketi filmlerde ne sık gördüğünü hatırlayarak utanıp vazgeçti. "Onlar hesabına çalışıyorsun sanmıştım ben."

"Öyle. Normal işim o." Koltuğu işaret etti. "Otur. Anlatacak çok şey var." Tek parça, fermuarlı, siyah bir elbise giymişti; hiçbir yeri belli değildi ve giysi gereğinden fazla işlevseldi ama Raf, Cherish'i ilk defa tişört ve kot pantolondan farklı bir kıyafette görüyordu; başına gelenlerden dolayı bunca gerilmese bu zıtlık bakışlarını doğrudan kıvrımlarına mıhlardı.

"Bu kim?" dedi.

"Raf, tanıştırayım: ağabeyim Zaya." Tekerlekli iskemledeki adam başıyla selam verdi. "Bu arada, konuştuklarımızı anlıyor. İngilizcesi iyidir. Ama bu ara çok hasta... Ağrı kesici almamasına rağmen zihnini berrak tutmak için epey çaba harcaması gerekiyor. İngilizce konuşmak çok yorucu; haliyle söylediklerini ben çevireceğim." Burma dilinde bir şeyler söyledi ve ardından Zaya, sekiz sene sonra ilk kez karşılaşmalarının hikâyesini anlatmaya başladı.

Muson mevsiminde otelde kalmak, diye başladı Zaya, yarı sağır, yarı kör olmak gibiydi: tesisin etrafını cengel sarmıştı; sıcak pus havayı bulandırıyor, yağmur hiç dinmeyecek gibi yağıyordu. Haliyle hiçbir şey, ta burnunuzun dibine gelene dek bulanık dikkatinizi çekemiyordu. Zaya bu duruma pek aldırmıyordu çünkü insanı uyanıklık hayalinden

kurtarıyordu. Aralık ayında uyumaya çalışırken her öküzburnu kuşunun gaklayışını ayrı dinler, hangisinin orman tarafından gelecek saldırıyı haber verdiğini kestirebileceğinizi zannederdiniz ama haziranda üssünüzü elli askerin sardığını ve durumu ilk ateş açılana kadar fark edemeyebileceğinizi kabullenmeyi öğreniyordunuz.

İşte bu durum, o gün gelen kamyonu neredeyse yamacın tepesine varana dek duyamaması anlamına gelmişti. Lobiden verandaya alelacele koşmuş ve eskice, gri bir Toyota'nın sırtına fazladan yük bindirilmiş katır misali titreyerek stop edişini izlemişti. Kham'ın Cherish'i almaya gittiği Mae Sot, Tayland sınırının ötesinde, sadece altmış kilometre doğudaydı ama kontrol noktalarına denk gelmemek için çamurlu tepelerden izlenecek beş ila altı saatlik yol herkesi serseme çevirirdi. Durduğu yerden, bulanık camın ardında, yolcu koltuğunda birinin oturup oturmadığını görememişti ve Cherish'in Kham'la gelmeyi reddetmesi yahut Mae Sot'a geldiğini duyduklarından bu yana geçen üç gün içinde geri dönmesini gerektirecek başka bir şey olmuş olma ihtimalinin farkındaydı. Derken yolcu tarafındaki kapı açılmıştı ve arabadan üvey kız kardeşi inivermişti.

Zaya'yı görür görmez fal taşı misali açılmıştı Cherish'in gözleri.

Boyunu, ne kadar büyüdüğünü ve turist kıyafetlerini sindirmeye çalışmıştı Zaya. Kalbi gümbürderken karşısındaki kızı neredeyse yarı yarıya tanımadığını, sadakatinin ne yönde olduğu bilinmeyen bir Amerikalı olduğunu, banka hesabında Lacebark parası, bir yerlerinde gizli bir GPS izleyicisi olabileceğini hatırlamaya zorlamıştı kendisini. Ama birbirlerine sarıldıklarında bir süreliğine unutmuştu hepsini. Cherish'in hıçkırıkları kesilene kadar bekleyip, "Gel, yağmurda

kalmayalım," demiş ve Cherish'i kolundan tutarak verandaya alıp dikine akan ırmaktan çıkarmıştı. Kham ise kamyonetin üstüne tırmanmış, branda örtüyordu.

Cherish sırt çantasını yere bırakıp yüzünü gözünü silmiş, ceketini çıkarıp suyunu sıkmıştı. "Neredeyiz? Burası neresi?"

İlk bakışta eski İngiliz valilerinden birinin terk edilmiş malikânesi zannedilebilecek binanın batı kanadının olmamasının nedeni Japonların bombardımanı değil, hiç inşa edilmemesiymiş. Seksenli yıllarda bir Endonezya şirketi buralara gelip koloni tarzı bir otel yapmaya başlamışmış. Kawkareik'ten itibaren yol açmayı planlayan Burma hükümetinden epey destek görmüşler. Tepenin diğer yanında muazzam güzellikte bir şelale varmış ve anlaşıldığı kadarıyla şirket, bu sayede kurak mevsimde Tayland'dan turist çekmeyi hedefliyormuş. Ama Turizm ve Otelcilik Bakanlığı söz verdiği yatırımı yapmayınca Endonezyalılar işten çekilmişler.

Burma hükümeti, yabancı şirketlerle ne zaman ortak bir projeye girişse bürokratik zahmetlere katlanamayıp işi yarısında bırakarak paraları çarçur etmeyi huy edinmişti. Tesisin tamamlanmış birkaç odasında bolca küf, fare yuvası vardı ve tavanlar illa aktığından içlerinde yatmak, cengelde yatmaktan taş çatlasa bir gıdım iyiydi ve Zaya ile yedi yoldaşı otelde falan değil, otel dekorlu bir kampta kalıyordu. Aptallık ve israfa adanmış bu anıtın arka tarafındaysa inşaatçıların giderken yanlarına alma zahmeti göstermedikleri plastik ıvır zıvırla dolu, leş kokan bir çöplük vardı ve Zaya, tamamlanmamış bir merdivenin altında, yirmi yıllık muson rutubetinde sayfaları iyice eriyip yeşillenmiş bir sürü Tayland menşeli porno dergisi bulmuştu.

"Burada olman bir bakıma heyecan verici," demişti Zaya. "Bunca yıl sonra nihayet Amerikalı bir turist geliyor buraya.

Ha, bu arada, dediklerimi anlayabiliyor musun?" Dan ve Burma dillerini karışık konuşuyordu Zaya.

"Anlıyorum," demişti Cherish. "Annemle genelde böyle konuşuyoruz." Hâlâ sular süzülüyormuş üstünden. "Sen iyi misin Zaya?"

"İyi görünmüyor muyum?"

"Dayımın madenden döndüğü günkü hali gibisin."

"Cherish... AIDS'e yakalandım ben."

Cherish bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ne zaman?" demişti.

"2004'te. Sen gittikten birkaç sene sonra. Yakın zamana kadar belli olmuyordu..."

Cherish'e, Sam ve Chao'yla, Lacebark'ın üç dizel jeneratörüne bomba koymaya gittikleri geceyi anlatmıştı daha sonra. Karanlıkta tasfiye fırınını, öğütücüyü, su kulesini, mekanik atölyesini, mutfakları, kliniği aşmışlardı çünkü vaktinde orada madencilik yaptıklarından her tarafı ezbere biliyorlardı. Öyle kolay girmişlerdi ki Zaya'nın korkuları dağılmış, kendini süper güçlere sahipmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Madenin içinde kalıp intikamcı hayalet misali dolanmak, tesisi vidasından çivisine peyderpey sökmek, ustabaşı yatakhanesine dalıp horuldayan ağızlara işemek gelmişti içinden. Derken tam tellerde açtıkları delikten çıkmak üzerelerken acil spotları yanıvermiş ve ateş başlamıştı.

Zaya bacağından vurulmuş, kolları diğer ikisinin omuzlarında, durup soluklanacakları bir yer bulana kadar bir kilometreden fazla kaçmışlardı. Bacağına turnike yapılırken Zaya neden hâlâ patlamaları duymadıklarını düşünmüştü. Bombalar patlamamıştı. İşi başaramamışlardı. Ardından bayılmıştı.

Uyandığında kendini bir kulübede yatıyor bulmuştu. Bacağındaki turnikeyi çözeni tanımıştı: Gandayaw'daki kekeme

doktordu. Doktorun bir bez üzerine dizdiği araç gerecine bakmıştı; çoğu ya paslı ya kan lekeliydi. Tekrar bayılmadan önce son hatırladığı, doktorun ağzından içeri giren sinekti ya, sonradan hayal gördüğü kanısına varmıştı.

"Ondan sonra bir yıl kadar hiçbir şey fark etmedim. Zayıflamaya başladıktan bir süre sonra kuşkulanmaya başladım. Beni ameliyat eden hekim, Gandayaw'da bir sürü fahişeye de bakıyordu. Sam ile Chao herhalde adamı apar topar, aletlerini doğru dürüst temizleyemeden getirmişlerdi." Nekahet döneminde Karl Marx'ın çalışmalarından hazırlanmış, sırtı seloteyple tutturulmuş bir derleme kitabı okumuştu. Zaya, Marx'ın maddi şeylerin insanlar üzerinde, insanların maddi şeyler üzerindekine oranla çok daha büyük gücü olduğu yollu görüşlerinin, atalarının kabile ruhlu, ekin ruhlu, su ruhlu animist anlayışından çok uzakta durmadığını fark etmişti. Yarası, virüs ilerleyişinin tüm kanıtlarını silmek istemişçesine kurnazmış gibi iz dahi bırakmadan iyileşmişti.

"Test yaptırmadın mı hiç?" demişti Cherish.

"Yok."

"Emin değilsin yani?"

"Eminim. Çıplak halimi görsen sen de emin olurdun."

"İlacı yok mu artık bunun? Los Angeles'ta tanıdığım yaşlıca iki adam var, hasta dahi görünmüyorlar."

"Buraya gelirken yolda dispanser falan gördün mü?" demişti Zaya. "Görmedin. Gittikçe beterleşecek. Cengelde yaşıyorum ben. Hava bile hasta burada. Cengelde AIDS'le yaşamak, iki defa AIDS olmak gibi... Ama daha ölmeyeceğim. Ondan da eminim."

"Eve döndüğümde anneme söylememi istiyor musun?"

"Söyleme. Bunun için ona veya başka birine beni gördüğünü söylemen gerekir. Annem nasıl bu arada?"

"İyi. İşinden memnun. Çok kavga ediyoruz ama. Kasırgadan birkaç ay sonra eğlenmek için ne demeye Tayland'a geldiğimi anlamadı mesela. Nasıldı kasırga?"

"Nasıl mıydı?" Zaya o an kız kardeşini ilk defa potansiyel bir müttefik yahut casus değil, Burma'dan ayrıldığından beri hayata dair hiçbir şey görmemiş bir genç kadın olarak görmüştü. Tekneyle güneye yaptığı iki günlük yolculuk sırasında suda yüzen bir cesedin yollarını tıkamamasının en uygun yolunun koltukaltına zıpkını saplayıp yana çekmekten geçtiğini öğrenmişti mesela. Gerçi bazen çok geç fark ediyordu insan; yüzen ceset bir ikincisine ve ikisi birden kasırgada dayanabilmek için bir palmiye ağacına kendilerini bileklerinden bağlamış oluyor, biriyle uğraşırken diğeri pruvaya takılıyordu. "Kötüydü kardeşim," demişti. "Hâlâ da kötü."

"Gandayaw?"

"Gandayaw taşkınların en beterini yaşamayacak denli kuzeyde. Ama madende epey kargaşa çıktı tabii."

"E, ne yapıyorsun şimdi? Madene gidip bombalama falan mı? Öyleyse burada ne işin var? Gandayaw yüz elli kilometre uzakta değil mi?"

"Neredeyse altı yüz kilometre... Evet. Ama şimdilik burada, sınıra yakın olmamız gerekiyor."

Cherish sivrisineğe şaplağı biraz geç indirince kan kalmıştı bileğinde. "Niye? Zaya, onca zamandan sonra niye buraya getirttin beni? Neler oluyor? Rejime karşı mı savaşıyorsun?"

"Hayır," demişti Zaya. "Rejime karşı değil." Generallerin en fazla beş sene daha dayanacağı fikrindeydi. Nargis Kasırgası, Shan Eyalet Ordusu, Karen Eyalet Ordusu, Mandalay'daki Keşişler, Yangon'daki serseriler ve hiçbir jeopolitik beceriye sahip olmayan tiplerin Çin'i yıllar yılı Batı'ya karşı sürme çabalarının inanılmaz karışıklığı filan derken işler

hepten çığırından çıkmıştı. Zaya, bir despotun aşağılanma ve ölme tarihinin ya da olmazsa halefininkilerin, iktidarı ele geçirdiği anda belirlendiğine inanıyordu. Tiranlıklar diğer tüm canavarlar gibi yaşlanır, güçten düşer ve aksardı. Ama bir tiranı, bir tiranlığı öldürmek, bir fili öldürmekse, bir şirketi öldürmek, bilinç sahibi bir mantar kolonisini öldürmekti. Lacebark 1919'da, Kuzey Carolina'da kurulmuştu. Lacebark'tan yaşlı tek Asyalı hükümet, yıkıcı bir iktidar değişimi yaşamadan hayatta kalabilmiş Burma anayasal monarşisiydi. Göreceli bakılırsa seksen dokuzundaki Lacebark da henüz o kadar yaşlı değildi. Freeport mesela, doksan beşindeydi. United Fruit ise yüz sekiz. Chevron yüz on sekiz, De Beers yüz yirmi yaşındaydı. Şirketler, hükümetlerin aksine sürüyorlardı. Ölmüyorlardı; etkindiler ve kendilerini yeniliyorlardı. Zaya, Burma'da generallerin yerine kim gelirse gelsin –ister Aung San Suu Kyi, ister dirilen Maha Sammata– ceplerinin dolması uğruna Lacebark'ın maden imtiyazlarını elinde tutmasına izin vereceğinden emindi.

Lacebark'ın maden arayıcıları seksenli yılların ortasında Gandayaw'a ilk geldiklerinde muhtemelen yerli kabilelerin bölgede taş devrinden beri yaşadıklarını düşünmüşlerdi. Oysa Zaya ve Cherish'in ataları altı veya yedi nesil öncesinde vadide pirinçle uğraşıyor ve Mandalay'la ticaret yapıyordu. Hoş, Burma'da bir kral haddinden fazla pirinç haracı yahut ordusuna genç istemeye kalktığında tebaasının, kontrolünün uzanamayacağı dağ yahut ormanlara kaçıştığını izlemek zorunda kalırdı. Kaçanlar yazılı dillerini, zürriyetlerini, halk hikâyelerini geride bırakırlardı çünkü bu tür şeyler kişiyi, toplulukları iktidarlar nazarında anlaşılır kılardı ki bir istatistik tablosuna alınmak bile fazlasıyla teslimiyet demekti. Bu her şeyi geride bırakıp gidebilme iradesi

yüzünden hiçbir hükümet tümden kontrolü ele geçirememişti ve geçiremeyecekti.

Gandayaw ve komşu kasabaların sakinleri uzun vadede evlerine dönmüşlerdi. Defalarca kaçmış, defalarca dönmüşlerdi. Ama her defasında zamanı gelince. Lacebark geldiğinde de kral ve fatihler dönemindeki gibi kaçmaları gerekirdi aslında. Madenden gelecek birkaç dolara ruhlarını satamayacakları kadar uzaklara hem de. Zaya, o zamanlarda önderlik edebilecek yaşta olsaydı bunların hiçbirinin başlarına gelmeyeceği fikrindeydi. Ama işte, Amerikalıların getirdikleri, herkesi büyülemişti.

"Burma'nın Amerika'dan gerçekte aldığı en iyi şey ne biliyor musun?" demişti Zaya. "Manyok. Eker, istediğin sürece orada bırakırsın. Sonra fırsatını bulduğunda gelir, yersin. Dikkat çekmez. Yakılmaz. El koyma zahmetine değmez. Bakım gerektirmez. Ne çürür ne kurur. Hiçbir şeyin yetişmediği yerde yetişir. Özgür bir halk için dünyadaki en harika gıdadır. Ama biz artık özgür bir halk değiliz. Lacebark tayınına talim ediyoruz." Kalçasındaki döküntüleri kaşımıştı. "Manyok varsa elinde, kral gereğinden fazla istediğinde tepelere kaçmanın tek sorunu vardır. Pazara nasıl mal taşınır? Odun, bambu, patates yahut sığırı sırtlayıp ta vadiye indiremezsin. Sadece gün boyu sırtında taşıyabileceğin bir malın varsa kasabanı terk edebilirsin. Tepelerdeki kabileler öylelerini satmaya başladılar işte. Fildişleri, tavus tüyleri, sappan, yakut... Bir ara en iyisi karabiberdi. Birkaç yüz yıl önce ağacından kolayca toplanabilen karabiber, inanmazsın, altın ve gümüş haricinde her şeyden kıymetliydi. Satacak karabiberin ve yiyecek manyokun varsa sahiden özgürdün."

"Öyle bir deyiş mi var?"

"Tarihi hata aslında. Karabiberin pahalı olduğu dönemlerde Asya'da henüz manyok yoktu. Ama ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Galiba."

"Karnın aç mı?"

"Evet," demişti Cherish. "Ne var yemekte? Manyok mu? Ha? Bol karabiberli?"

Gülümsemişti Zaya. "Belki biraz... Ama daha ilk gecen bu. Kutlamak şart. Gel, gidip hava kararmadan lezzetli bir şeyler ayarlayalım."

"Ayarlayalım mı?"

"Tabii. Yağmurun şiddeti azaldı biraz."

Zaya içeri, Kham'a gittiklerini haber vermeye girmiş, bir pala, bir sapan ve bir torba dolusu paslı cıvata getirmişti. Sapanı Cherish'e uzatıp, "Nasıl kullanıldığını hatırlıyor musun?" demişti.

"Herhalde."

"İyi atardın eskiden."

Cherish ağaçlarda sapan talimi yaparken Zaya dikkat kesilmiş, suratının ardında yatan gerçeği görmeye çalışmıştı. O aşamadayken kızı diğerlerinden biriyle geri, Mae Sot'a yollayabilirdi çünkü sahiden Lacebark hesabına çalışıyor olsa bile fazla zarar vermesi mümkün değildi. Oteli yakında terk edeceklerdi ve Cherish'e henüz önemli bir şey anlatmamıştı. Ama birkaç cümle her şeyi değiştirebilirdi. Belli bir sınırı aşar ve diğer tarafta olduğunu fark ederse en azından Londra'daki planları sır olarak kaldığı sürece Cherish'i ortadan kaldırması gerekecekti. Cherish'in ihanet edebileceğine inanmıyordu aslında, düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Ama 2008'de Chao'nun taraf değiştirdiğini fark etmesi, gerekenden uzun

sürmüştü ve baskından canını zor kurtarmıştı. Tekrar aynı hataya düşmeyecekti. Ayrıca Cherish artık Amerikalıydı ve Zaya, her Amerikalının bir fiyatı olduğunu biliyordu.

Öte yandan Lacebark'ın Cherish'i yanına çekmeye çalışacak denli bilgi sahibi olmaması da akla yatkın görünüyordu. Babasının alelacele alıp götürdüğü dönemde şirketin kızcağızı gözlem altında tutmasını gerektirecek bariz herhangi bir neden yoktu. Bu durumda on sekizlik Los Angeles sakininin Zaya yahut Gandayaw'la ilişkilendirilmesi ihtimal dışıydı. Umudu bu yöndeydi. Karşısındaki kız yarı Burmalı veya yarı beyaz değil, tamı tamına ikisi birden görünüyordu.

Cherish elindeki sapana bakarak, "Epey paslanmışım," demişti.

Ormana dalarlarken, "Yolda muz sürgünlerinde idmana devam edebilirsin," demişti. Kamptakilerin ava çıktıklarında izledikleri patikadaydılar ya, bitki örtüsü öyle sıktı ki cengele alışık olmayanın patikayı görmesi mümkün değildi. Zaya artık kolu hemen ağrımaya başladığından fazla pala sallayamıyormuş.

"Ne arıyoruz?" demişti Cherish.

"Keklik veya bıldırcın. Sapanı hazır tut sen. Londra'ya gittin mi hiç?"

"Hayır."

"Eve döndüğünde anneme birkaç ay içinde oraya taşınacağını söylemen gerekecek."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Eylülde üniversiteye başlıyorum ben."

"Londra'ya taşınıp Lacebark'ta çalışmaya başlayacaksın. Burma dili konuşabilen becerikli bir Amerikan kızısın; ne şans ama diyeceklerdir. Ben de bir sene sonra geleceğim."

"Ne var ki Londra'da?"

"Karabiber," demişti Zaya. Koluna yapışan bir yavru sülüğü söküp ağaçlara savurmuştu.

"Nasıl yani?"

"Büyük iş, kardeşim. Senden de büyük, benden de. Gandayaw'dan hatta Burma'dan bile."

"Liseyi yeni bitirdim ben. Annemle Echo Park'ta oturuyorum. Ne istediğini anlamıyorum ama ben özgürlük savaşçısı falan değilim."

"Sen benim kardeşimsin, ne kadar güçlü olduğunu biliyorum."

"Ne, on yaşımdaki halimden mi?"

"Ayrılmanızdan önceki gece konuştuklarımızı unutmuş olamazsın. Ben kalıp mücadele edecektim. Sen büyüyünce gelip bana katılacaktın. Yemin etmiştik. Vakti geldi işte."

Derken yılanı görmüştü.

Yaklaşık bir buçuk metre boyunda, altıgen kahverengi lekeli, soluk sarı bir engerek, bir mango ağacının ardından çıkmıştı. Sanki hayvan etrafındaki çürümüş karmaşadan fiziksel olarak hafifçe ayrıymış gibi üzerinden süzüldüğü kuru yapraklar hışırdamıyordu bile. Zaya işaret edince Cherish korkuyla yutkunmuştu. "Tehlikeli mi bu?"

"Tehlikeli. Kafasından vurmán lazım."

"Ne?"

"Çabuk at kafasına!"

Ama Cherish titrek ellerle acele nişan alınca cıvata yılanın ardındaki eğreltiotuna isabet etmişti. Engerek öfkeyle tıslayarak üçgen kafasını kaldırmıştı.

"Bir daha!" Bu seferkinde cıvata yılanın sağ gözüne isabet etmiş, hayvanın kafası yere inmişti.

"Öldü mü?" demişti Cherish.

"Ölmedi elbette; bayıldı. Kuyruğundan tut."

"Palayı kullansana!"

"Tartışma vakti değil, tutuver hemen."

Cherish öne eğildi, ayağını yılandan uzak tutmaya özen göstererek yılana uzanmaya çalışıyordu ama Zaya bunun işe yaramadığını bildiğinden kızı öne itekledi. Cherish dişlerini sıkarak yılanın kuyruğunun ucuna uzandı.

"Hayır, hayır, daha ortaya yakın... İki elinle. Kafasını uzak tutmaya dikkat et."

Yağmurdan kayganlaşan yılan Cherish yerden kaldırır kaldırmaz kıvrılıp bükülmeye başlamıştı ve Cherish'in omuzlarını kasışını gören, kendinin iki misli biriyle güreştiğini zannederdi. Hoş, kocaman bir yılanı ilk defa tutan birinin, hayvanın garip dönme momenti karşısında ürkmemesi zordu zaten.

"Kafatası kırılana kadar ağaca savur!" demişti Zaya. Cherish tereddüt ettiğinde engerek can havliyle çıplak baldırına atılmıştı. "Durma sakın! Dinle beni: Lacebark burada olduğunu biliyor mu?"

"Lacebark mı?"

"Hız kazanmak için kaldırıp havada birkaç tur çevir bence. Lacebark yanaştı mı sana hiç? Para teklif ettiler mi?"

Cherish hareketi tam kavrayamamış, sakarca sallayıp duruyordu yılanı. "Lacebark kim olduğumu nereden bilecek yahu?"

"Doğru söyle!" Zaya, Cherish'in yüzüne, bir yılanın ağzını açıp gövdesinin tümüne baktığındaki gibi, ta içini görecek şekilde ilk defa baktığını bilerek bakmıştı.

"Doğru söylüyorum!" Zaya doğru söylediğini anlayıp rahatlamıştı. Bu arada Cherish kollarını iyice kaldırmış, yılanı, yağmur damlaları saçarak çevirmeye başlamıştı. Sonunda

hayvanın kafasını mango ağacına indirmiş, çıkan tok sesin ardından engereğin bedeni kaskatı kesilmişti.

"İyi. Bir daha."

Güveni artan Cherish bu sefer yılanı ağaca daha sert çalmıştı. Zaya hayvanın kafatasının ezildiğini görünce, "Tamam, bırakabilirsin," demişti. Yere düşen engerek son bir kez titremişti.

"Ölecektim ya! Neydi bu? Kobra mı?"

"Sıradan bir engerek. Isırığı acıtıp azıcık şişirir. Sekiz yaşındayken korkmazdın bunlardan."

"Tehlikeli demiştin, eşek!" Nefes nefeseydi Cherish.

"Kurbağaysan tehlikeli tabii." Zaya başta Cherish'e yılanın derisini de yüzdürmeyi düşünmüştü ama sonrasında yaptığının amacına ulaşmasına yettiğine karar vermişti. Yılanı bir kütüğün üstüne koyup palayla kafasını gövdesinden ayırmıştı. Kütüğe kan boşalmıştı.

"Niye yaptırdın bunu bana?" demişti Cherish. "Lacebark soruları niyeydi? Lades kemiği yutup boğul e mi?" Küfürleri, boksörlerin sağlı sollu yumrukları misali bir İngilizce bir Danu dilinde sıralamış, hemen ardından o gün ikinci kez ağlamaya başlamıştı. Yere çöküvermişti. Zaya, palasının ucuyla engereğin karnını yarmıştı. Yılanın derisi öyle sağlam ve elastikti ki yırtık prezervatif gibi ikiye ayrılmıştı ve iç organları da aynı düzgünlükte çıkınca geriye upuzun, pullarının izi kimi balıklarda da görüldüğü üzere üstüne çıkmış, etten bir boru kalmıştı. Zaya ancak engerekle işini bitirdikten sonra Cherish'in yanına gitmiş, yanına çömelip kolunu omzuna atmak istemiş ama kardeşi yana çekilmişti.

"Pis yılanlı ellerinle bana dokunma," demişti Cherish.

Zaya, kardeşinin daha sonraları yaptığıyla nasıl gururlanacağını biliyordu. "Hatırladığım gibisin kardeşim,"

demişti. "Bir hafta daha kalsan eminim ormana gelip seni ellerinde üçer yılanla ağaçlardan mango düşürmeye uğraşırken bulurum. Londra'ya gidecek ve mücadelemizi ben gelmeden kazanacaksın."

Cherish burnunu çekerek egzoz borusundan çıkarılmış gibi yatan yılan etine bakmıştı. "Bunu mu yiyeceğiz?"

"Tabii."

"Güzel midir?"

"Küçükken yılan yememiş miydik hiç?"

"Yememiştik."

"Tadı berbattır. Ama kalbe iyi gelir. Hadi, toplanıp dönelim."

21.04

Belki Cherish, ağabeyinin kendi aracılık etmezse konuşamayacak denli zayıflığından rahatsızlık duyduğundan, hikâyeyi tam Zaya'nın istediği gibi, başka birinin kendi adına yazıya döktüğü bir itirafnameymişçesine hiçbir yorum eklemeden anlatmıştı. Onlar konuşurken Ko yemeği hazırlamıştı: mutfaktaki ocak kullanılamadığından özür dileyerek yemek pişiremeyeceğini söylemiş ve masaya geçip kurutulmuş karides salatasına mango ve havuç doğramıştı.

"Lacebark operasyona başlamadan bir sene kadar önce geldim Londra'ya," dedi Cherish. "Derhal aldılar beni işe."

"Londra'ya ne amaçla geldiğini söyledin?"

"Los Angeles'ta dans edecek yer kalmadığını, meşhur partileri için Londra'ya geldiğimi söyledim. Los Angeles hakkında söylediğim doğruydu ayrıca. Zaya şubatta geldi. Pakistan'da az daha yakalanıyormuş."

"Demek o sendin!" dedi Raf. Islak kâğıt tabak kucağında, yerfıstığı kırıntıları dişlerinin arasındaydı. "Duymuştum hikâyeyi! Brezilyalıyı nasıl kandırdın?"

Cherish dinleyip tekrar tercümeye girişti: "Lacebark'ın silahlı goril tayfasının bizle ortak yönleri, patronlarıyla ortak yönlerinden fazla... Yeterince konuşursan görmelerini sağlayabiliyorsun. Aslında çoğu iyi tipler. Gerçi kelepçelerinden kurtulmasını sağlayan çiviyi veren Brezilyalı değilmiş. Brezilyalı koruma Zaya'ya hiç kulak asmamış."

Raf, bilse Martin'in ne diyeceğini düşündü. "Zaya şubata kadar burada değildiyse Lacebark'ın ne işi vardı Londra'da?"

"Zaya'nın madende beş yıla mal olan eylemlerinin intikamını almak, ikinci derece önem taşıyor. Lacebark'ın burada bulunmasının esas sebebi, Glow'u geri alabilmek." Bunları Cherish, Zaya'ya sormadan söylemişti.

"Geri derken?"

"Mühim miktarda Glow üretebilmek için organik prekürsör lazım. Ne demek olduğunu biliyorsun değil mi?"

Başıyla evetledi Raf.

"Prekürsörü bir çiçek... Danu dilinde adı *glo*. Biz Londra'ya getirene kadar dünyada sadece tek bir yerde bulunabiliyordu. Bahsettiğim yeri tahmin edebilirsin herhalde."

"İmtiyaz madeninin içi mi?"

"Evet. Ama artık güney Londra'nın her yerinde var. Geldiğimden beri her yana ekiyoruz."

Cherish'in anlattığına göre, Lacebark, Shan Ormanı'na 1989'da, *glo*'nun evrimine müdahale edemeyecek denli geç geldiğinden, insan elinden çıkma ortamlarda serpilmesini sağlayan genlerinin bulunması anca tesadüf olabilirdi. Çiçeklerin çoğu günün belli zamanlarında açılıp kapanır ve gerçek

gün ışığının yüksek renkli ısısını yeğlerdi. (Raf renk ısısını, yaptığı 3-boyutlandırma işlerinden biliyordu; inşaat firmaları da yüksek renkli ışık seviyordu.) Ama öte yandan suni ışığın dalga boyları *glo*'yu hem besliyor hem açmaya ikna ediyordu. Mesela toplu konutlardaki güvenlik aydınlatmaları gibi yirmi dört saat yanan ışık kaynaklarının yakınına ekildiğinde fotonastik ritimleri, sonunda sekiz ila dokuz saatte bir çiçek açmasına dek hızlanıyordu. Işık sürekliliği, anlaşıldığı kadarıyla, iklimsel sorunları karşılıyordu ve *glo*, karanlığa maruz kalmadığı sürece Burma cengellerinden çok daha soğuk ortamlarda mutlu mesut açıyordu. Hatta Stockwell taraflarında harap bir toplu konut bloğu vardı; daireleri pazarlamaya uğraşan emlakçı, bina güzel görünsün diye balkonlarına beton saksılarda çiçekler koydurmuştu ve çiçeklerin hepsi geçen yaz kuruyup gittikten sonra yerlerini *glo* alıvermişti. Linnaeus, Avrupalılar Çin'den ithalata onca para dökmesin diye çay ailesinden bitkileri kuzey iklimlerine alıştırmak için yıllarını harcamıştı ya, *glo*'yu bilip deneseydi gözü açık gitmezdi.

"Gandayaw'dan buraya başka ne getirdik dersin?" dedi Cherish lafının sonunda. "Dünyada *glo* bitkisinden Glow yapmayı bilen tek kişiyi."

"Başka bilen yok mu yani?"

"Yok."

"İyi de, Lacebark'a ne bunlardan? Bakır ve yakut çıkarmıyor mu firma?"

"Öyle ama artık iyi durumda değil. Yeni bir iş kolu peşindeler. 3M markasının açılımını biliyor musun? Minnesota Madencilik ve Manifaturacılık Şirketi... Alüminyum oksit madenciliği yapıyorlardı en başta. Şimdiyse yapışkan not kâğıdı, seloteyp, vs. satarak çok daha fazla para kazanıyorlar. Lacebark da aynı sebeple Glow üretip satmaya başlama

derdinde. Bitki başkasının elinde de bulunmasaydı Lacebark, Doğu Hindistan Şirketi'nin Çin afyonu üzerinde kurduğu gibi bir tekel kuracaktı. Dünya toptan ekstazi piyasasının değeri yılda yaklaşık yirmi milyar dolar. Battığı anlaşılmasın diye türlü Enron dalaveresi çeviren Lacebark'ın yıllık gelir raporlarına erişmek mümkün değil ama şu anda tahminen yedi milyar civarında ve hızla azaldığı kesin. Lacebark Glow'un tutulurluğunu ekstazinin yarısına kadar çıkarabilse madenciliği hepten bırakabilir. Sürekli kâra geçerler ve ne iflasın kıyısına geldikleri anlaşılır ne de içlerinden herhangi biri kodesi boylar."

"İyi ama Lacebark yasal bir şirket..."

"Mefedron ve etilbufedron üreten Çin laboratuvarları da yasal. İşler böyle yürüyor."

Isaac'in teorisine göre mefedron gibi uyuşturucular Afyon Savaşları'nın gecikmeli intikamlarıydı; Çinliler nihayet iki yüz yıl sonra İngilizlere kuvvetten düşürücü bir uyuşturucu satıyordu.

"Yalnız Lacebark Amerika'da denetim altında," dedi Raf. "Para aklamaya başlamaları gerekecektir."

"Şaka mı yapıyorsun? Onu çoktandır yapıyorlar zaten. Lacebark'ın maden imtiyazından kaldırdığı paranın büyük kısmı, vergiden sıyrılmak için Makau'daki bankalara yatırılıyor. Glow işi yürüseydi madeni kapamazlardı gene ama maden, para aklama işlemindeki adımlardan birine dönüşürdü. Lacebark ile biz Burmalı kabilelerin tek ortak yönü vergiden kaçmayı sevmek zaten."

"Lacebark sana Zaya ve kimyageri bulman için para ödüyor yani."

Zaya'nın sözlerini yine çevirdi Cherish: "Halkımızın pek fazla efsanesi yoktur ama çok önemsediğimiz, sekiz yüz yıllık

bir efsanemiz var. Vadilerde yaşadığımız çağlarda nüfus sayımı yapmaya heveslenen bir kral varmış. O zamana dek kimse nüfus sayımı yapmamışmış. Tahtından indirip kafasını kesmişler."

"Bütün efsane bu mu yani?"

"Öyle. Demek istediğim, biz adlarımızın listelenmesini pek sevmeyiz."

"Lacebark öyle mi yapıyor şimdi?"

"Evet. Glow'un güney Londra'daki Burmalılar arasında üretilip dağıtıldığını biliyorlar. O yüzden 'etki vektörlerimiz' dedikleri şeyin haritasını çıkarabilirlerse Glow'un kaynağına erişebilecekleri fikrindeler. Ben hesapta bu konuda yardım ediyorum şirkete. Tabii verdiğim bilgilerin çoğu uydurma. Şu sizin radyo istasyonunuzdaki dallamalarla tenis kortunda ne zaman görüşsem eski otel geliyor aklıma."

Sindirecek öyle fazla yeni bilgi vardı ki Raf, Isaac'in dokunaçlı diyetine başlasaymışım keşke yollu düşünüyordu. Birden Lacebark'ın eğitim tesisine gidişinden bahsetmediğini fark etti. "Anlattığın şeylerin bir kısmını içinden gördüm," dedi.

"Nasıl?"

Anlattığında Cherish ile Zaya, Bezant'ı yumruk yumruğa kapışmaya davet ettiğini söylemiş gibi şaşırdılar.

"Cesurmuşsun," dedi Zaya. İlk defa İngilizce konuşuyordu.

"E... Ürkütücüydü sahiden ama şimdi, ne gerek vardı diye düşünüyorum. Bulabildiğim dişe dokunur tek şey, Lacebark'ın bir kimyageri aradığı... Birkaç saat daha bekleseymişim siz zaten söyleyecekmişsiniz."

Zaya'yı dinleyen Cherish, "Lacebark'a çekilecek bir 'siktir' olacak her şey yapmaya değerdir. Kimsenin canına mal olmadığı sürece."

"E, ne olacak şimdi?"

"Bu ay sonunda Lacebark taktik değiştirecek."

"Ha, doğru. Konuştuğumuz Lacebark elemanı, haziranın ilk günü için büyük bir şey planladıklarını söylemişti."

"Bildiğimiz kadarıyla Lacebark Londra'ya geldiğinden beri sekiz veya dokuz kişiyi kaçırdı, sorguladı ve öldürdü... Arkadaşın Theo dahil... Gerçekten üzgünüm Raf." Raf'ın yüzündeki ifadeyi görmüştü Cherish. "Ama sonuç alamayacaklar ve Bezant sabırsızlaşıyor. Ay sonuna kadar istediklerini elde edemezlerse çok daha sertleşecekler. Kentin her yerinde eşzamanlı baskınlar yapacaklar. Bir gecede bir sürü insan ölecek."

Raf, "Ama burası Londra," dedi ya, pek inanarak söyleyemedi.

"Ha, burası güzel İspanyol meyhaneleri olan bir birinci dünya kenti diye kötü şeyler olmaz mı diyorsun? Bezant'ın emrindeki askerlerin hiçbiri Londra'yı bilmez. Onların nazarında Londra sadece başka bir yabancı savaş alanı... Yangon veya Mogadişu'dan farkı yok. Umurlarında bile olmaz. Biz de öyle yapmak zorundayız. Devletsiz iki halkın bir devlet sınırları içindeki savaşı bu..." Zaya bir şeyler söyledi. "Bizim için yeni değil bunlar. On altıncı yüzyılda Bayinnaung, imparatorluğunu ancak daha iyi silahlara sahip Portekizli paralı askerler tutarak koruyabilmişti."

Raf, yaşadığı uyku bozukluğu yüzünden kendini hep biraz devletsiz görmüştü. Arizona eyaleti yaz saati uygulamasına katılırdı ama içindeki Navajo bölgesinde uygulama yapılmazdı. Öte yandan Navajo bölgesi içinde yer alan Hopi bölgesinde uygulama vardı ve iki özerklik birbirini sıfırlıyordu. Ama şimdiye dek Lacebark İmtiyaz Madeni haricinde gündelik saat kavramını hepten terk edecek cesarete sahip

bölge çıkmamıştı. Yahut belki de Raf'ın dünyadan bağımsızlığını ilan ettiğini söylemek doğru değildi; belki de esas üst-kiyazmatik çekirdeği Raf'ı terk etmişti. Eski moda, noktalanmış çizgili beyin diyagramları Raf'a bildi bileli haritaları hatırlatmıştı ve üst-kiyazmatik çekirdeği belki de hükümetine boyun eğmeyi reddeden mikroskobik bir Gandayaw'dı. İlk defa bu işe bu kadar çok bulaşmasının ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettikten, Theo'yu kurtarma umudunu hemen hemen tamamen yitirdikten, hatta arzuladığı kızın düşman hesabına çalıştığını düşündükten sonra bile, sebeplerinden biri, acaba kendini bu işe, diğer herkesin Londra'sından kopuk bu hayalet savaşına uygun görmesi mi diye merak etti.

"Nasıl durduracaksınız peki Lacebark'ı?" dedi.

Cherish ağabeyine baktı. "Bu noktada... hiçbir fikrimiz yok. Neredeyse teslim bayrağını çekecek haldeyiz. Ki asla yapmayacağız tabii."

"Polisi arayıp şu antreponun aslında dev bir kendir tarlası olduğuna dair isimsiz ihbarda bulunsak?"

"İşe yaramaz. İşe yarasa bile içeride kaç tane Burmalı var, gördün. Figüranları kastediyorum. Onlara zarar getirecek bir şey yapamayız."

"E ama onlar Lacebark hesabına çalışıyor?"

"Aileni kasırgada kaybediyor, Tayland sınırındaki bir mülteci kampında altı ay kalıyor, bir şekilde Londra'ya kapağı atıyorsun ve biri çıkıyor, deponun tekinde dolanıp durman için gece vardiyasında hademelikten kazanacağının üç katı para teklif ediyor... Ne yaparsın? Lacebark hesabına çalışıyor diye suçlayamayız o insanları. Bu savaşın içinde değiller henüz. Yakalanıp sınır dışı edilmelerini hiç istemeyiz."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı peki?"

"Yakında sana göre bir işimiz çıkabilir. O zamana dek sadece ne işler döndüğünü anlamanı istedik." Kalktı Cherish. "Bir de tanışmanı istediğim biri var."

Raf koridorda Cherish'i izlerken havada sanki bir anlığına bir dalgalanma oldu ve kendini, gördüklerinin gerçekliğini merak ederek çevresine bakınır buldu. Ko minibüsten indirdiğinde köpek havlaması duymuş ve ensesinde bir esinti hissetmişti ama her ikisi de bir ses kaydı ve bir vantilatörle yaratılabilecek efektlerdi. Antrepoya getirilmiş olabilirdi; Cherish, Lacebark'ın sadık bir çalışanı, Zaya tutulmuş bir aktör ve pencereleri örten çöp torbaları da çelik konstrüksiyonları gizliyor olabilirdi. Antrepo iki katlıydı ve evet, kafasında kapkara torbayla üç kat çıkarılmıştı ama birden "zemin katın", yerin iki kat altında veya bir çeşit, algılanması zor bir yürüyüş bandına bindirilmiş bile olabileceği düşüncesiyle gerginleşti. Duvarlardaki guatr misali şişkin hamur yapıştırıcılara ve kâğıt abajurun çeperinde güneşlenen arı ölülerine, banknotun üzerindeki kırışıklar misali Lacebark'ın sahtelerini üretmeye gücünün yetmeyeceği gerçeklik ayrıntılarına iyice dikkatle bakmaya başladı.

Mutfağa girdiler. "Raf, bu Win," dedi Cherish ve Raf, yeterince sarsılmamış gibi, bu sahneyi daha önce yaşadığını fark etti. Burmalı yine evyenin başında duruyordu ve mutfak tezgâhının üstü yine laboratuvar malzemeleriyle doluydu. Yalnız bu seferki malzemeler galiba sahiciydi ve Burmalı, galiba kimyadan anlıyordu. Lacebark'ın taklitte iyi iş çıkardığı açıktı. Mutfağın yarattığı his neredeyse aynıydı. Ama gördüğü malzemeler daha döküntü ve uyumsuzdu. Ayrıca açıklanamayan koku ile Burmalıyla göz göze geldiğindeki ses-ötesi gerilim ortalıkta yoktu.

"Win, *glo*'dan Glow üretme yöntemini daha Gandayaw'dayken geliştirmişti," dedi Cherish. "Bugüne dek alınmış bütün Glow'ları yapan Win'dir. Pek İngilizce konuşamıyor."

Bu durumda Win, Lotophage'deki Kokarca olamazdı. Raf, Kokarca konusunu hiç açmadığına memnundu çünkü bu işlerle muhtemelen hiçbir bağlantısı bulunmayan kimliği belirsiz bir internet kullanıcısı için bunca heyecanlandığından aptal durumuna düşmüş olacaktı. Ocağın hemen yanında kablosu prizden çıkarılıp AC adaptörüne sarmalanmış, ekranı karanlık bir dizüstü bilgisayar vardı gerçi. Raf selamlarcasına elini kaldırınca Win karşılık verdi. Raf birden pervazdaki buhurdanlığı gördü ve tepeden tırnağa ürperdi: buhurdanlık, iki pembe etiketli konserve kutusu yerine mor etiketli iki kutudan imal edilmiş olması haricinde Lacebark'ın temel senaryo yerleştirmesinde gördüğünün aynısıydı. Cherish'e söyledi.

"E?" dedi Cherish.

"Adamların mutfakta uyuşturucu laboratuvarının aşağı yukarı neye benzeyebileceğini kestirebileceklerini kabul ederim ama burayı görmeden bu ayrıntıları nasıl yapabilmişler? Gözetim altında olduğunuz anlamına gelmez mi bu?"

"Öyle olsaydı çok önceden enselerlerdi bizi." Burmalıya bir şey söyledi, beriki karşılık verdi. "Win, Gandayaw'dayken bu buhurdanlıklardan çok yapmış," dedi Cherish. "Burada icat etmemiş yani."

Raf, Cherish'in neden endişelenmediğini anlayamıyordu. "Evet de, aynı marka bunlar."

"Tamamen tesadüf Raf. Sakin ol."

Raf, Isaac'in mutfak tezgâhında içilmiş su bardağı bulamadığı için Cherish'in mutlaka Lacebark tarafından kaçırılmış olması gerektiği iddiasına verdiği tepkiyi hatırlayınca sordu.

"Buzdolabında portakal suyu vardı," dedi Cherish. "Doğrudan kutudan dikleyip yerine bırakmıştım."

"Ha." Isaac haklıydı – bu aptalca bir "ipucu"ydu. Buhurdanlık konusunda da o kadar emin değildi artık. Buradan çıkarılacak ders, meyve suyunun her zaman biraz hilekâr olduğuydu.

Cherish başını yana eğdi. "Niye hüsrana uğramış gibi duruyorsun? Ağzımdan mikrop kapacağını falan mı düşünüyorsun?"

Lacebark simülasyonunun gerçeğe aykırı özelliklerinden biri, "kimyagerlerinin" her üç saatlik günün en az iki saatini "çalışarak" geçirdiği mekânı kişiselleştirmesine yönelik işaretlerin bulunmayışıydı. Oysa burada, mesela buzdolabının üstünde gülümseyen, gömleksiz bir adamın iki fotoğrafı vardı. Fotoğraflar en ucuzundan kullan-at fotoğraf makinelerinden alınan çıktılardan daha solgun ve grenliydi ama kişisel, mahrem yanları barizdi. Fotoğraflardan birinde adamın dudakları kırmızı keçeli kalemle boyanmıştı.

"Hey," dedi Raf. "Bir yerlerden tanıyorum bu adamı ben." Der demez de hatırladı: antreponun karşısındaki Sırp kahvesinin garsonuydu bu. Anlamlı gelmedi Raf'a.

"Win'in sevgilisi Yesnik o," dedi Cherish.

"Sevgilisi mi?"

"Antrepoyu gözetim altında tutmak istiyorduk ama yapacak tonla iş vardı ve ayrıca etrafta görünmek de tehlikeliydi. Yerimize bu işi yapması için Yesnik'e para vermeye başladık. Birkaç kere gördüklerini bildirmeye uğradı ve Win'le ilk baş başa bıraktığımızda... Konuşabilecekleri ortak bir dilleri yok; haliyle nasıl oldu bilmiyorum ama eh, Win'e aferin demek lazım. Yesnik şeker çocuk değil mi? Tamam, 'sevgili' belki abartılı ama birbirlerinden cidden hoşlanıyorlar bence."

"Lacebark'ın tepenize binmesini istemiyorsanız neden Win'i Londra dışına kaçırmıyorsunuz? Lacebark'a kaçtığım bir şekilde duyurursunuz, sıfırdan aramaya başlamak zorunda kalırlar."

"Öyle. Bizim de uzun vadede planımız bu zaten. Ama şu anda buradan çıkarmamız çok tehlikeli. Lacebark'ın her yanda gözü var. Gözlerini kırptırmanın yolunu bulana kadar... Neyse, sen gitmeden önce halletmemiz gereken bir mesele daha var."

Yine Cherish'in peşine düştü, koridordan sola dönerek bir banyoya girdiler. Klozetin karşısındaki pencere bile çöp torbasıyla örtülmüştü. Emayesi bir gölün dibinden çıkarılmışçasına lekeli küvetteki kaymayı önleme amaçlı eski kauçuk banyo paspası, bir metrelik bir işkembe misali ıslak yatıyordu. "On dakikamız falan var," dedi Cherish. "Ko'nun seni geri götürmesi gerekiyor."

Raf saatine baktı: 21.51. Neredeyse iki saattir buradaydı. "Ne için on dakika?"

Cherish dudaklarını diliyle ıslatarak Raf'ı duvara itti.

"Şimdi mi?" Bu tür şeyler normalde sadece Isaac'in başına gelirdi.

"Bu dairede biriyle yatan kişi neden sadece Win olsun?"

"Kafama torba geçirip ellerimi kelepçeletip getirttin beni buraya," dedi Raf.

"Öyle de döneceksin. Yerimizi bilmemen lazım şimdilik..."

"Geçen hafta köle fantezisini sevmem demiştin." Cherish gülerek Raf'ı ensesinden tutup kendine çekti. Üst dudağındaki mango tadı coşkunun ta kendisiydi. Raf, öpücükler arasında, "Birkaç gün boyunca cidden Lacebark hesabına çalıştığını zannettim," dedi. "Düşmandan yanasın sandım."

"Hakkımda bilmediğin şeyler hâlâ var." Pantolonunun düğmelerini ustaca açmaya girişti.

"Dur... Bana söz ver..."

"Ne sözü?"

Önüne baktı Raf. "Onu sapanla vurup ağaca çarpmayacağına..."

"Şaka da bir yere kadar... İki dakika sus."

Cherish'in sol eli Raf'ın don lastiğinden aşağı kayıp erkekliğini avuçlarken sağ eli susturmak için kapamakla kalmayıp üç parmağı dişçi aletleri misali ağzına daldı ve Raf'ı hem fiziksel hem entelektüel açıdan konuşmaktan men etti. Cherish, Raf'ın mesajı aldığına kanaat getirince çömelip erkekliğini, tüm sinir uçlarını denizcilerin işaret fişeklerinden daha parlak yakana dek ağzına aldı. Tekrar doğrulduğunda Raf kızı çevirip dudaklarını boynuna yapıştırırken eteğini kaldırıp elini keşfe yolladı. Çok geçmeden Cherish ayrılıp pencerenin alçak pervazına gitti, boş şampuan şişelerini yere atıp bacaklarını iki yana açarak pervaza oturdu. Raf cüzdanından çıkardığı prezervatifi taktıktan sonra Cherish'in külotuna uzanırken Cherish sabırsızlıkla kafa sallayınca külotun ağını yana çekti; bu da ardından yaşananları biraz tuhaflaştırdı ama imkânsızlaştırmadı. Bu noktaya kadar kontrol Cherish'in elindeydi; haliyle Raf, içine girerken hiç tepki vermemesini bekliyordu ama aksine, Cherish derin bir inleme kopardı ve birbirlerinin gözlerine, insanların seksin ilk saniyelerinde baktığı şekilde, başka kimsenin o ana dek kuşkulanmadığı muazzam önemli ve şaşırtıcı bir keşifte bulunmuş gibi baktılar. Raf gidip gelmeye başlayınca Cherish dudaklarını ısırarak kafasını çöp torbasıyla örtülü cama dayadı. Raf aynı anda pencereyi örten çöp torbasının köşesinde,

seloteybin sökülmesiyle baş göstermiş ufak, üçgen açıklığın sağladığı daracık manzarayı gördü.

Bilinci derhal süzülerek biri erimiş, diğeri donmuş iki kısma ayrıldı. Aşağıda Cherish'in sarılışı ve batan tırnakları, yukarıdaysa görmemesi gerekeni gördüğü ve gördüğünden bahsedip bahsetmemesi gerektiği sorusu vardı şimdi. Şansına, durum Cherish adına hata sayılmazdı çünkü baktığı açıdan, sorguya çekilse Lacebark'ı buraya yönlendirebileceği herhangi bir sokak tabelası veya pub görünmüyordu. Dikizleyebildiği sadece bir çöp kutusu, bir ağaç ve bir noodle büfesi tentesiydi. En azından antreponun içinde olmadığını öğrenmişti gerçi.

Derken Cherish ayak bileklerini bacaklarının arkasına kilitlediğinde gördüğünün bir noodle büfesi olmadığını kavradı. Gördüğü bir "noodel" büfesiydi: Noodels City markası, güney Londra'nın bilinen en bariz yazım hatasıydı. İki endoskopik *chow mein*'li parlak kırmızı tabelasını otobüsle Camberwell Green'den her geçişinde görürdü. Buysa nerede bulunduğunu aşağı yukarı bildiği anlamına geliyordu; daireyi bulması gerekse Noodels City'nin önünde dikilip pencereleri örtülü bir üçüncü kat araması yetecekti. Keşfetmemesi gerekeni hiç zahmete girmeden keşfetmişti Raf ve derhal keşfetmeseydi çok daha iyi olacağı hissine kapıldı. Cherish mırıldanarak hızlanmasını söyledi. Kırmızı neon, ışığın hem bir parçacık hem de bir dalga olduğunu kanıtlayan deneydeki iki ince açıklık arasına düşen lazer ışınının girişim örüntüsü misali kollarındaki ürpermiş tüylerin üstünde dalgalanırken Raf içinden, son birkaç dakika kör olmuş olmayı diliyordu.

12. GÜN

11.22

Raf, hendeğe atılan ceset misali gece kendini yatağa bırakmadan önce parmaklarında Kokarca'ya bir mesaj daha yazacak mecal bulabilmişti: "Glow'u yapan kimyager değilsin, biliyorum. Kimsin peki?" Döngüsü artık sabaha taşıyordu; uyandığında uyurken yağmur yağdığını anladı ya, yağmuru kaçırdığı değil, önce antrepoda ve ardından Zaya'nın hikâyesinde ve bir de ayrıntılarını hatırlayamadığı çılgın bir düşte seyrettiği, üç gerçek dışı yağmurun tek gerçek yağmurda pıhtılaştığı hissine kapıldı.

Bilgisayarının başına geçti. Kokarca'nın, "Ben olmadığımı nereden bilebiliyorsun?" yanıtı on yedi dakika önce gelmişti. Hâlâ çevrimiçi olabilirdi.

"Kimyagerle dün tanıştım çünkü. İngilizce bilmiyor, sen biliyorsun," yanıtını yazdı.

Yanıtına yanıt, beklediği gibi birkaç dakika içinde geldi. "Ha, sen şu şaşkın beyaz oğlan mıydın? Yirmilerinde, mavi gözlü? Gördüğün gibi, İngilizcem iyidir aslında ama sana etrafı gezdirirken fazla sohbet fırsatı tanımadı tabii."

Raf öyle şaşaladı ki sonraki sorusunu hiç düşünmedi: "Cherish'leyken mutfakta gördüğüm sen miydin yani?"

Son yanıt tokat gibiydi: "İsim verme, salak!"

Raf yanıt yollamaya çalıştı ama Lotophage mesaj sistemi izin vermiyordu.

Kokarca, Raf'ı bloklamıştı.

Karşı taraftakini gözünüzde canlandıramadığınız anonim bir sohbete girdiğinizde internetin tuhaf akustiği diğer kişinin

sesinin çok yakınlarda bir yerden geldiği hissi yarattığından; kesildiğinde, pervazınıza konmuş kuşların hepsi bir anda susuvermişçesine ölçüsüz ürker ve sevdiğiniz elinizden alınmış hissiyle dolarsınız. Raf yeni bir hesap açıp yanıtlanma umuduyla Kokarca/Win'e mesaj yollayabilirdi. Ama önünde kocaman bir bilmece vardı: Cherish neden Win'in İngilizce bildiğini bilmesini istememişti? Sebebi ne olursa olsun Win yalana uymaya hazırdı herhalde çünkü söylendiğinde itiraz etmemişti. Utangaçlıktan konuşmamasının söz konusu olmayacağı varsayılırsa Raf'ın aklına gelen en uygun açıklama Cherish'in Win'i, gizli bilgileri herhangi bir yabancıyla sıradan bir sohbette sahanda yumurta sarısı misali sızdırabilecek ölçüde düşük çeneli görmesiydi. Win'in internette fayda sağlayacak herhangi bir neden olmaksızın gösteriş yapıp durmasına bakılırsa Cherish haklı olabilirdi. Cherish, muhtemelen Win'in Lotophage'e yazdığından habersizdi; yoksa şimdiye çoktan engellemiş olurdu. Raf aptallık edip Cherish'in adını zikrettiği anda sohbete giyotini indirdiğine göre Win de o kadar dikkatsiz değildi.

Biraz da kafa dağıtmak ümidiyle Rose'u vakti geçmiş yürüyüşe çıkarmaya hazırlanırken Mit FM'de, Isaac'in Walworth'taki boş Lacebark deposunda cuma günü düzenleyeceği *rave*'in reklamı yayınlanmaya başladı. Duyuruda, adres tarifi için cuma günü aranabilecek bir cep numarası dokuz defa tekrarlanıyordu. Isaac'e mesaj çekti: "Mit'e reklam veriyor musun hâlâ?" Raf sırf dinlediği için bile vicdan azabı çekiyordu ya, hoşuna giden türde müzik yayını yapan başka istasyon da yoktu. Isaac'ten yanıt geldi: "Dickson alacağımdan kesecek. Esas yeterince kalabalık toplayamazsam Lacebark kazandı demektir!'

13. GÜN

12.33

Fourpetal dün geceki *Evening Standard* baskısından yırtılmış bir haberi uzattı. Haberin başlığının büyük kısmı yırtıldığı gazetede kaldığından Raf doğrudan ilk paragraftan okumaya başladı.

> Rock'çı Matty Wilton, bugün verdiği aşırı gürültülü partilere yönelik şikâyetler yüzünden hâkim karşısına çıkacak.
>
> Calmatives'in, yakın geçmişte kokain bulundurmaktan çarptırıldığı cezası ertelenen yirmi dört yaşındaki solisti, gürültü sınırı emrini çiğnemek suçlamasıyla Southwark Sulh Mahkemesi karşısına çıkacak. Söz konusu emir Wilton'a geçtiğimiz martta, komşularının polise yaptıkları şikâyetler üzerine tevdi edilmiş ancak raporlara göre Wilton partilerine son vermemişti.
>
> Semt sakinlerinden Latimer Nollic, muhabirimize şunları söyledi: "İki küçük kızımız var, müziğin gümbürtüsünden uyuyamıyorlar. Bazen haftada dört-beş gece parti verdiği oluyor."
>
> Aralarında TV sunucusu Tabitha Derby ve model Lizzy Kyerematenng'in de bulunduğu konukların sabahın erken saatlerinde çıkışlarını gösteren fotoğraflarının çekildiği güney Londra'nın Camberwell semtindeki evin, Wilton'ın ebeveynine ait olduğu sanılıyor.

Haberin üstündeki fotoğrafta "Matty Wilton'ın Parti Evi" yazısı, Fourpetal'in parmak izleriyle lekelenmiş mavi

gökyüzü ve hasır şapka ile güneş gözlüğü takmış Matty Wilton vardı.

"E, ne şimdi bu?" dedi Raf. Yine McDonald's'taydılar. Gizli bir aşk yaşıyorlarmış ve burası gözde buluşma noktalarıymış gibi gelmeye başlamıştı Raf'a.

"Latimer Nollic, Lacebark'ın operasyon şefi. Karısı İngiliz; o yüzden yılın yarısını Londra'da, yarısını Kuzey Carolina'da geçiriyorlar. Bir defasında bir konferansta konuşurken görmüştüm adamı."

"Aynı adam olduğu ne malum?"

"Londra'da kaç tane Latimer Nollic vardır sence?"

"Tamam ama Lacebark gibi bir firmanın operasyon şefi yılda ne kadar kazanır?"

"Primler, hisseler ve emeklilik katkılarıyla iki ila üç milyon arası."

"Ve gidip Camberwell'de oturuyor öyle mi?" dedi Raf. "Noodels City'ye altı-yedi yüz metre uzakta?"

"Camberwell Grove'un güney ucundaki Georgia tarzı malikâneleri görmedin mi hiç? Camberwell'in kalanına hiç benzemez o taraf. Dediğin doğru gerçi. Belki karısının o taraflarla gönül bağı falan vardır. Oraya gidip bu popçunun ebeveyninin evini saptarsak Nollic'in komşu evlerden hangisinde oturduğunu da bulabiliriz."

"O ne işimize yarayacak peki?"

"Nollic'e Lacebark dışında, etrafı güvenlikle çevrili değilken erişme şansı bulmamıza. Gideriz, işte koşmaya falan çıktığında yakasına yapışıp çalılara çeker ve Lacebark askerlerini güney Londra'dan çekene kadar rehin tutarız."

"Ciddi misin sen?"

İnsan sevmeyişi Fourpetal'i kaçak durumunda kimseye güvenmeden yaşamaya çoğu insandan daha iyi hazırlamıştı

herhalde ya, Raf, bu halinin adamın akıl sağlığına iyi gelmediği kanaatindeydi. Fourpetal, tanıştıklarından bu yana geçen on gün içinde bile, yakasındaki ketçap lekesi çok daha derinlerdeki bir kanamanın ilk emaresiymişçesine iyice buruşup yıpranmıştı adeta. Bu noktada Fourpetal'in en yakın dostu olduğu fikri ürkütüyordu Raf'ı.

"Gayet ciddiyim. İşlerin yakında iyice beterleşeceğini ve özgürlük savaşçısı arkadaşlarının ne yapacaklarını bilmediklerini kendin söyledin. Eyleme geçmemiz lazım. Hem zaten adam kaçırma günün modası sayılıyor; bugüne kadar kimseyi kaçırmadığım için utanacağım neredeyse. Okulda kız parmaklamamış son öğrenci olmaya benziyor."

"Olmaz. Bence iyi bir fikir değil."

"Valla sen gelsen de gelmesen de gidip Nollic'in evini bulacağım. Hem Harenberg, Nollic'in astıdır. Pankhead e-postasında bahsetmişti. Nollic tüm bunların ardındaki esas adam çıkabilir. En azından yüzünü görmek istemez misin yani?"

Raf pipetiyle bardağındaki buzları güdüyordu. Gece, kafasında torbayla evine götürülmeden önce Ko'ya, bu işlere nasıl bulaştığını sormuştu. "Lacebark, Gandayaw'da arkadaşlar öldürdü benim," demişti Ko.

"Ya şimdi?" demişti Raf. "Ne yapılacak?"

Omuz silkmişti Ko. "Öldürme yok artık." Makul görünmüştü. Nollic'i görmek de kimsenin hayatını kurtarmazdı. Ama Raf, meraklandığını itiraf etmek durumundaydı.

18.25

Fourpetal, Camberwell Grove konusunda haklı çıkmıştı: Camberwell'in kalan kısmıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Sokağı korurcasına örten çınarlar ve kaldırımdan

epey geri yerleşmiş müstakil evlerle burada herhangi bir itlik yahut tantanaya izin verildiğini düşünmek imkânsızdı. Bu durumsa Raf'ın kentin kimi şık semtlerinde dikkatini çeken çelişkiye örnekti: sokak ne denli sakin, ne denli kuytudaysa; mimarlar, yolun her iki yanında kalan alanları, karmaşık ve akışkan dinamikleri ancak dikkatli ve özenli önceden planlamayla disipline alınacak türden insan, büyükbaş hayvan, sürüsüne bereket çelik bilye, zencefil şurubu ya da başka türde bir sel baskını her gün en az iki defa gerçekleşecekmişçesine bol ayrıntılı ve hoş orantılı demir kapılarla, çitlerle, ağaçlarla, çalılıklarla, yol babalarıyla ve alçak taş duvarlarla donatma eğilimi gösteriyorlardı.

"Bu evlerin ardındaki bahçeleri John Coakley Lettsome yapmış," dedi Fourpetal. "İçinde bulunduğu şartlara gayet uygun bir hareket."

"Kim ki o?" dedi Raf.

"Bugün yaşadıklarımızda rol alan birçok karakter gibi bir nadir bitki ve deneysel ot koleksiyoncusuydu. Buralara, Camberwell henüz ciddi kirpi derdinden mustarip, suyu kuyudan çekilen bir köyken 1780'lerde yerleşmişti."

Raf omuz silkti. Londra'da bir zamanlar yaşanmış ilginç yahut büyülü olayları araştıranların, Londra'da yaşamayı hak etmediklerine inanıyordu. Latimer Nollic'in villasına bakan bahçenin ardındaki pembe bir çocuk oyun evinin ardına gizlenmişlerdi. Yakalanırlarsa saplantılı Calmatives hayranları olduklarını öne süreceklerdi. Nollic'in evini öğrenmişlerdi çünkü Fourpetal, adamı yarım saat önce Matty Wilton'ın sözde günah evinin sağındaki villaya gelen bir dört çekerden çıkıp eve girerken tanımıştı. Sonrasında Raf zaman geçirmek için Fourpetal'e önceki gün antrepo ve Camberwell

Green'deki dairede yaşadıklarına dair birkaç ayrıntı daha anlatmıştı. Özünü McDonald's'ta oturduklarında anlatmıştı aslında ama ayrıntılarına girmek için sabırsızlandığı tonla husus vardı.

"Lacebark'taki kadın 'yerleştirme' mi dedi yani?" dedi Fourpetal. "İnandırıcı sayılmayacak kimyagerli daire için?"

"Evet."

"Komik. Normalde aristokratların biyografilerindeki metresler mobilyalı bir yere 'yerleştirilirler.' 'Sevgilisini Dorcehster'a yerleştirmişti.' 'Kadını Marais'deki şık bir daireye yerleştirmişti.' İnsan değil eşyaymış gibi. Hoş, her iki bağlamda da tutarlı denebilir belki."

"*Lakunalar*'da ne vaziyettesin?"

"Savaşın terzilik gibi tümüyle verevine kesitlik, çözülemeyen çelişkiler ve endo-politika olduğunu öğrendim."

"Ne demek onlar?"

Fourpetal iç çekti. "E, şey... Cambridge'de Kant okumuş, çoğunu anlamıştım. Ama bundan hiçbir halt anlayamadım. Bu da, Villepinte denen elemanın Kant'tan çok daha akıllı olduğunu gösteriyordur herhalde."

Nollic'in evinin kapısı açılınca iyice sindiler. Yedi yaşlarında bir kız, peşinde neredeyse tıpatıp aynı ikinci bir kızla çıktı. Artlarından bir pomeranian cinsi bir köpek ve nihayet kayışın diğer ucunda, gelirken gördükleri takım elbisesinin yerine keten pantolon ve bol, kareli bir gömlek giymiş Nollic göründü. Hepsi bir arada, pahalı sağlık sigortası reklamı gibi görünüyorlardı. Az ötelerinden geçerlerken kızlardan biri, "Baba, cumartesi bizi tırmanma duvarına götürecek misin?" dedi.

"Hayır, Alicja götürecek sizi. Ama annenle pazar günkü *soccer* maçınıza geleceğiz."

"Futbol yani."

"*Soccer.*"

"Futbol."

"*Soccer.*"

Uzaklaşıyorlardı. "Haydi," dedi Fourpetal.

Raf adamın yanında çocuklarıyla köpeğinin olduğunu söyledi. "Peşine düşülecek zaman değil bence."

"Ya ne yapacağız?"

Peşlerine düştüler. Tepedeki, semtle pek uyumsuz toplu konut bloğunun, kenarlarından omlet sarısı yosunlar sarkan sipsivri bir çatısı ve oluklarının arasına yuvalanmış uydu antenleri vardı. Nollic ile kızları binanın önündeki oyun alanına daldığında, diğer tarafındaki büyük süpermarkete gittiklerini anladılar. Raf'la Fourpetal, süpermarketin otoparkında biraz oyalandıktan sonra içine girdiler.

"Tüm bunların parti hapı gibi zırva bir şey üzerine döndüğüne inanmak zor," dedi Fourpetal. "Kokaine azıcık saygım vardır ama hapları hep film yönetmenlerinin, enflasyonun para dolu çantaları devre dışı bırakmasından sonra değerli nesne uydurmak için yarattıklarını düşünmüştüm."

"Köpeği içeri sokmasına niye izin veriyorlar? Rose'u hiçbir dükkâna sokamıyorum ben."

"Böyle tipler istediklerini elde eder. Emekçi sınıfın doğuştan gelen hürmet gösterme huyunu iyi anlarlar."

Zaya'nın hikâyesini hatırlayan Raf, başlangıçta "intikamcı hayaletler" misali dikkat çekmeden dolanabileceklerini ummuştu ama daha birkaç adım atmadan süpermarket çalışanlarından biri yeni çikolatalı keklerinden tattırmak için ısrarla üzerine gelince farklı bir yaklaşım sergilemeleri gerektiğini kavradı. Plastik sepetlerden birini aldı.

"Ne var akşama?" dedi Fourpetal.

Ko'nun tarifi en azından şimdi işe yarayabilirdi. "Soğan, sarımsak, zencefil alalım. E... hah, hindistancevizi sütü. Öyle şeyler işte." Raf bu tip süpermarketlerde, Asyalı olmayanlara Asya mamulleri sunan Asya mamulleri reyonunda tatlı kırmızıbiber sosu ve lavaş ekmeklerinin yanına konan hindistancevizi sütünün; Karayiplilere Karayip mamulleri sunan Karayip mamulleri reyonunda aki ve börülcenin yanına konan hindistancevizi sütünden en az iki kat pahalı olmasının, nezih semtlerin ot satıcılarının da onaylayacağı üzere, aynı ürünü farklı etnik gruplara, ödeme eğilimlerine göre farklı fiyatlarla satarak para kazanılabileceğini kanıtladığını fark etmişti.

"Eşcinsel çift miyiz şimdi?"

"Ev arkadaşıyız."

Kaş çattı Fourpetal. "Senle ben? Yok artık! Nasıl arkadaş olmuşuz peki?"

"Orasını bilemiyorum artık."

Nollic'i unlu mamuller reyonunda buldular ve bir süre uzaktan seyrettiler. Köpeği kolunun altına sıkıştırmıştı; alışveriş sepetini kızları taşıyordu. Kek türü bir şeyler yapacaklardı herhalde. Raf, Lacebark'ın yaptıklarını düşündü: Bela çıkaranlar madenin içinde idam edilmiş, Gandayaw'daki sendikacıların karıları işkenceden geçirilmiş, Zaya'nın tüm arkadaşları –bir de kendi arkadaşı– kaçırılmış ve buralarda, belki birkaç kilometre uzaklarında bir yerlerde sorgulanıp öldürülmüştü. Tüm bu vahşeti Bezant'ın üzerinde birinin emretmiş ya da en azından onaylamış olması gerekiyordu ve Raf'ın el-ayak yerine toynak-pençe görme beklentisi yoktu; karşısına normal görünüşlü, takım elbiseli birinin çıkacağını biliyordu. Ama esas adamın Nollic olduğuna inanamıyordu

bir türlü. Belki kafasını karıştıran, kızlarına gösterdiği sevgi dolu tavırdan çok kolunda taşıdığı saçma sapan köpeğe gösterdiği saplantılı bağlılıktı.

Yılda birkaç yüz milyon dolarlık rüşvetle askeri bir diktatörlüğün ayakta kalmasına yardım, Nollic'in vicdanını fazla sızlatmazdı herhalde. Muhtemelen aynı durum, maden atıkları yüzünden kapkara akan nehirler için de geçerliydi. Ama onlarca cinayet başkaydı. Raf'ın Martin'i dinlerken öğrendiği buydu: evet, Zaya'nın da dediği gibi, bu adamların her birinin fiyatı vardı ama aynı zamanda her birinin bir sınırı da vardı; onları bir gün emniyet kemeri misali bağlayana dek varlığının farkında olmasalar da. Hem bu, illa ahlaklı olmaları anlamına da gelmezdi. Sadece aynaya baktıklarında kendilerini iyi insan olarak görmek istedikleri anlamına gelirdi.

Raf birden atıldı. "Ne yapıyorsun be?" dedi Fourpetal arkasından.

Kesmeşekerlerin yanından geçerken, "Latimer Nollic?" diye seslendi.

Nollic döndü: "Evet?"

"Lacebark'ta çalışıyorsunuz."

"Öyle... Nerede tanışmıştık?"

Fourpetal yetişip Raf'ı kolundan çekiştirdi ama beriki aldırmadı. "Londra'da hesabınıza çalışan Bezant adlı biri var. Biliyorsunuz değil mi? Duydunuz mu bu şahsı?"

Nollic iç çekti. "Gazeteci misiniz? Bakın beyler, lütfen. Çocuklarım yanımda. Böyle olmaz bu işler." Saçları koyu griydi. Yanık tenli yahut kaslı değildi ama insanda, derisinin altına ince bir platin tabakası eklenmişçesine sıra dışı ve dirençli hissi yaratan türden müreffeh bir yapıya sahipti.

"Gazeteci değiliz. Firmanız hesabına çalışan kimseler arkadaşımı öldürdüler."

"Belgesel falan mı çekiyorsunuz?"

Raf derin bir nefes aldı. Başarabilirdi. "Londra'da olan biteni biliyor olmalısınız. Engelleyecek, son verecek konumda olduğunuza da eminim. Glow istediğinizi biliyorum. Ama inanın, daha yakınına bile gelemediniz. Anlıyor musunuz? Diğer taraf sizi boşuna koşturup duruyor. Planladığınızı yaparsanız, tamam, çok daha fazla adam öldürürsünüz. Ama inanın hepsi o kadarla kalır. Durdurun. Belki sizi, aradığınız insanlarla temasa geçirebilirim. Hatta belki oturup pazarlık yaparsınız. Belki sonunda bir şeyler kazanırsınız."

"Ha, anladım şimdi... Eylemcisiniz siz. Myanmar için eylem yapanlardansınız. Arkadaşlar, altı ayda bir insan hakları durumu raporu yayınlıyoruz biz."

"Evet," dedi Fourpetal. "Eskiden ben yazıyordum onları."

Nollic soru dolu bakışlarını Fourpetal'e çevirdi. "Myanmar'a gittim ben," dedi. "Tamam, durum iyi değil ama gün geçtikçe düzeliyor. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ama burası bunları konuşacak yer değil."

"Gandayaw'a gittiniz mi hiç?" dedi Raf.

"Evet, elbette. 2001'de ve daha önce de bir defa... 1990'daydı galiba."

Nollic'in sözleri Raf'ın kafasında ufak bir çarkı döndürdü. Küçük köpeğin dili, acil durumda çekilmesi gereken bir kordon gibi sarkıyordu. Derken Fourpetal aniden, "Geri alın beni," dedi.

"Pardon?" dedi Nollic.

"Beni işe geri alın. Konuya dair Lacebark'taki herkesten çok daha fazla şey biliyorum. Hepsini anlatırım."

Raf inanamayarak baktı Fourpetal'e. "Ne bok yiyorsun sen?" dedi.

Kızlardan biri ayıp söze kıkırdadı.

"Bildiklerim sayesinde hepsini yarın enseleyebilirsiniz," dedi Fourpetal. Başıma bir şey gelmeyeceğine söz verin yeter. Lütfen. Anlaşalım."

Raf, Fourpetal'in kararını, lafları ağzından çıkarken verdiğini tahmin etti. Alelacele gün boyu anlattıklarını taramaya girişti. Fourpetal, Cherish'in Lacebark'ı aldattığını biliyordu. Zaya'nın kaldığı yerin nasıl bulunabileceğini de biliyordu. Ko'nun Zaya hesabına çalıştığını, Win'in Sırp kahvesindeki oğlanla yatıp kalktığını ve Raf'ın eğitim tesisine sızdığını da... Konuşursa vaktinde topuklayamayan herkes Lacebark'ın depolarından birinde can verirdi.

Nollic'in yüz ifadesi değişti; bakışlarındaki usturalar neden bahsedildiğini anlamıyor numarası çekmekten sıkıldığı uyarısını yaptı. "Bakın Mr..."

"Mark Fourpetal. Nisanda Kuzey Carolina'daki konferansa katılmıştım. Konuşmanızı alkışlamıştım."

"Bay Fourpetal... Söylediklerinizi anlasaydım hatta bu şartlar altında sizle 'anlaşma yapmayı' düşünseydim bile siz ve arkadaşınızla herhangi bir anlaşma yapmama gerek olmazdı. Söylediklerinizin zerre ilgimi çekmiyor. Lacebark çalışanlarına güvenim tam ve bu mali çeyrekteki tüm hedeflerimize ulaşacağımıza eminim." Söylediklerinin tercümesi gayet açıktı. Savaşı biz kazanacağız, diyordu adam.

Raf yanıldığını fark etti. Nollic'in bir sınırı varsa bile daha yakınına dahi gelmemişti. Kolunda minik bir köpek taşıyan birinin korkutucu olmaması gerekiyordu belki ama Nollic, büyük ölçüde özgüveni yüzünden korkutucuydu. Stratejik hesaplarının ardında yatan marazi gerçekliğin özel hayatına dalıvermesinden sarsılmış görünmüyordu. Kendine hiçbir şeyin uzanamayacağından bu kadar emindi: Raf ile Fourpetal, bahçesine dalmış tilkiler kadar bile tehdit değildi nazarında.

"Bana ihtiyacınız var," dedi Fourpetal. "Bildiklerimi bir duysanız... Size lazımım ben."

"Hayır, Bay Fourpetal, değilsiniz. Anlatabildim mi?"

Raf, Fourpetal'in yüzüne yerleşiveren ölü balık ifadesini hemen tanıdı çünkü daha önce Isaac'in dairesinde görmüştü. Haliyle faydasız on altılık notayı çalınmadan önce gördü: Fourpetal gene kaçmaya kalkışacaktı.

Ama maalesef bu sefer çelme takabilecek bir Hiromi yoktu. Raf, Nollic'i unlu mamulleriyle baş başa ve alışveriş sepetini yere bırakarak yanlış yöne, çıkışın aksine kaçan ve dışarı çıkmak istiyorsa bir başka reyondan gerisingeri dönmek zorunda kalacak olan Fourpetal'in peşine düştü. İkilinin tekerlekli alışveriş arabaları ve sarı ıslak zemin tabelaları arasında yaptığı slalomu bol kovalamaca, eski bir ikinci sınıf müzikalden çıkma, koreografisi berbat bir dansı andırıyordu. Çok geçmeden Raf iyice öfkelendi ve içinden bir hindistancevizi sütü kutusunu kapıp Fourpetal'in kafasına sallamak geldi ya, başka birine isabet ettirme ihtimali yüzünden bu fikirden vazgeçti. Gene de tepkileri genelde hızlıydı; haliyle pabuç tabanı gıcırtılı kovalamaca süpermarketin ön tarafındaki meyve-sebze kısmına ulaştığında Fourpetal'e omzundan tutacak kadar yaklaşmayı başardı.

Ama aynı anda kolunu tuttu biri. "Beyefendi!" Turuncuya çalan saçları jöleli, tıknaz bir güvenlik görevlisi dikilivermişti karşısına. "Ceplerinizi boşaltır mısınız lütfen?" Raf, otomatik kapılara ulaşan Fourpetal'i işaret etti. "O ne olacak? Onu da durdursanıza!"

"İstiyorsanız büroya geçebiliriz beyefendi."

Güvenlik görevlisine herhangi bir şey çalmadığını alelacele kanıtladı ve "süpermarket içinde koşulmaması gerektiği" uyarısıyla serbest kaldı. Halojen lambalarının akşam

alacasının son altın huzmelerini söktüğü kalabalık otoparka koştuysa da Fourpetal çoktan sırra kadem basmıştı.

20.19

Zemin kattaki dişçi muayenehanesinin vitrinliğe terfi etmiş camında iki adet aşırı büyümüş saksı bitkisi ile ilaçlama sonrasındaki ölü kemirgenler misali gelişigüzel dizilmiş on-on iki takma damak vardı. Camda Camberwell Green'in trafik lambaları ve otobüslerin hat tabelalarının ışıkları yansıyordu. Raf, dişçinin sol tarafındaki apartman girişine yönelip Zaya'nın oturduğuna hükmettiği üçüncü kat ziline bastı.

Noodels City tabelasını penceredeki ufak aralıktan gördüğünü Cherish'e neden daha önce söylemediğini açıklamayı iple çekmiyordu elbette. Ne bahane sunacaktı hem? Sekse ara vermek istemedim mi? Olmazdı. Kabahat bende olmasa bile bana kızacağını düşünmüştüm mü diyecekti? O da olmazdı. Ne derse desin, Cherish kızar ve herhalde bir daha onu çıplak göremezdi. Dolayısıyla daha derindeki gerçeği, onca açıklamaya rağmen hâlâ kendisinden önemli bir hususu sakladığına dair kuşkusunu ortaya atabilirdi. Kaldı ki ertesi gün Kokarca/Win'in kusursuz İngilizcesini keşfedişi de kuşkusunu güçlendirmişti. Bu yüzden, ister stratejik ister sadece çocukça denebilecek nedenlerle, kendisinin de Cherish'ten bir şeyler gizlemesi gerekiyormuş gibi geliyordu Raf'a.

Nahoş bir konuşma olacaktı. Ama seçeneği yoktu. Fourpetal'in o denli aşağılayıcı bir reddedilişin üzerine Lacebark'la ikinci defa anlaşmaya kalkışacak ölçüde salak çıkmayacağı fikrindeydi. Ama yakayı ele verebilecek ölçüde pervasızlık edebileceği başka bir sürü alan vardı. Bugün,

daha ilk ve tek müttefikini kaybetmeden önce bile gündüz vakti bir yetişkini kaçırmaktan söz etmişti; yarın eline bir su tabancası alıp Lacebark'a tek kişilik komando baskını düzenlemeye kalkışabilirdi. Fourpetal'in acil tehlike arz etmesinin kabahati bir bakıma Raf'ındı. Nollic'in dipsiz hâkimiyet kuyusuna iteklemese Fourpetal yıkıcı kumarına hiç girişmeyebilirdi. Ayrıca Fourpetal'in Burmalı Yeraltı Hareketi'ne dair tonla şey bilmesi de Raf'ın hatasıydı. Cherish ve Zaya'yı uyarmak zorundaydı.

Ama çaldığı zile karşılık gelmiyordu.

Raf, zilin daireye bağlı olduğundan emin değildi ve kapının önünde, kapüşonu kafasında, daireye dikkat çekecek denli uzun durmaya niyeti yoktu. Zillerin yanındaki elle yazılmış isimleri arkalarından gelen zayıf bir ışık aydınlatıyordu. En azından içeri girebilmek umuduyla ikinci katın ziline bastı ama herhangi bir yaylanma hissi vermeyişine bakılırsa düğme herhalde bozuktu. Birinci katınkini denedi ve çok geçmeden dahili hoparlörden bir kadın sesi, "Kim o?" dedi.

"Üçüncü kata pizza getirmiştim. Açmıyorlar otomatiği." Göğün sekizde yedisini kaplayan bulutlar yüzünden günbatımı, kapkaranlık bir odanın kapısı açıldığında koridordaki ışığın içeri dolması misali iyice parlak görünüyordu.

"Yabancıları içeri alamam." İrlanda aksanlıydı kadın.

Raf'ın gözü, kapının üst pervazına yapıştırılmış, ufak bir *waffle*'a benzeyen bir cisme takıldı ve Cherish'in, Danu toplumunda hayaletlerin sadece dik açıları anlayabildiği ve altıgenlerde kafalarının karıştığına yönelik inanç yüzünden dayısının tılsım niyetine bal peteği taşıdığını anlattığını hatırladı. Zaya tahmininden daha batıl inançlıydı anlaşılan. Öte yandan Cherish'in görevlerinden biri, Lacebark'a ImPressure•

şebekesinin faydalanamayacağı bilgiler sunmak, karelerden anlayan bir sisteme altıgenler vermekti.

Eve dönerken ne yapabileceğini düşündü Raf. Cherish'in cep numarasını bilmiyordu ve Burma lokantasına gitmemesi özellikle tembihlenmişti. Ama oturup Cherish'in aramasını bekleyemezdi. Zaya'nın şebekesiyle temas kurmak için geriye kalan tek yol Lotophage'di. Bu geceye kadar ikinci bir hesap açmak –Kokarca/Win onu da bloklayabileceği ve hatta forum yöneticilerinden Raf'ın IP adresini yasaklamalarını talep edebileceği için– zahmete değer görünmemişti gözüne. Ama durum, Win'in göz ardı edemeyeceği kadar acildi. Öte yandan, Win'in uyarıyı aktarması durumunda Cherish, ikisinin kendisinden habersiz iletişim kurduklarını öğrenecekti. Win istemeyebilirdi bunu. Aldırmayabilirdi de elbette.

Bilgisayarın başına geçince Win'in, kısa süre içinde mesajlarına bakıp bakmayacağını kestirebilmek için Kokarca'nın son yazdıklarını taradı ve gün boyunca Lotophage'e girmediğini görünce cesareti kırıldı. En son bir gece önce 18.11'de iki kullanıcıyla prameksipol ve aminopropilin olası etkileşimleri üzerine tartışmaya girmiş ve 23.00 sularında ayrılmıştı. Raf ne yapacağını bilemeyince bu kararı bir yana bırakıp Fourpetal'i nasıl bulabileceği sorununa yöneldi. Fourpetal'in fazla parasının olmadığını biliyordu. Haliyle güney Londra'daki ucuz otellerden yahut pansiyonlardan birinde kalıyor olmalıydı. McDonald's ilkesine bağlıysa Premier Inn'i seçebilirdi çünkü InterContinental Oteller Grubu'nun yaklaşık dört buçuk milyar dolarlık piyasa değeri Lacebark'tan çok daha az ve McDonald's'tan çok ama çok daha azdı ama gene de Whitbread veya Travleodge'dan fazlaydı. Sorunsa hem Greenwich hem Southwark'ta birer Premier Inn bulunması ve Raf'ın ikisini birden gözetleyemeyecek olmasıydı. Otel

sayfalarım gezinirken Lotophage'de okuduğu bir şeydeki terslik aklına takıldı.

Kokarca salı günü 21.38, 21.45 ve 21.56'da kısa ve ciddiyetsiz forum mesajları atmıştı. Win'in dizüstü bilgisayarını mutfakta gördüğünde saatlerdir kullanılmamışçasına ekranı karanlık, kablosuysa adaptöre sarılıydı. Hemen ardından banyoda saatine bakmıştı. 21.51'di.

Herhangi bir şeyi kanıtlamıyordu bunlar aslında. Win'in, Lotophage'e yazdığını Cherish'in bilmesini istemeyeceğini tahmin ediyordu zaten. Bu durumda Cherish'in geldiğini duyar duymaz dizüstünü alelacele toparlamış, gittiğindeyse hemen açmış olması teoride mümkündü.

Kokarca'nın Lotophage'e yazdığı mesajların tarihlerini saptayıp hazırladığı çizelgeyi açtı. Bu sefer gözleriyle taramak yerine listeyi, iki sene önce kendi uyku/uyanıklık döngüsü için hazırladığı programa yükleyebileceği bir formata geçirdi. Program, X eksenini on beşer dakikalık doksan altı izdüşümü noktasına ayrılmış yirmi dört saat, Y ekseniniyse nokta başına toplam mesaj sayısı alarak her giriş zamanını en yakınındaki on beşinci dakikaya yuvarlamaya başladı. Başta anlamlı bir şey göremedi Raf. Mesajların sıklık dağılımı, yatak odasındaki beyaz gürültü makinesinin müziği kadar gelişigüzel gibiydi. İngiliz yaz saati yahut başka bir saat dilimine dair hiçbir ipucu yoktu.

Kokarca'nın da uyku-uyanıklık ritim bozukluğu çektiğine yönelik salakça düşüncesini çürütecek, daha karmaşık hesaplara dalmaya karar verdi. Ama öncesinde grafiğin neye dönüşeceğini görmek için ekranda Y eksenini üç kat uzatıp zaman aralıklarını peyderpey kısmaya koyuldu ve aralıklar sıfıra düşmeden şablon ortaya çıktı. Bir anlığına taçyaprakların açışını, bacakların iki yana ayrılışını, pencereyi örten çöp

torbasının sıyrılışını hissetti ve bu tür saptamalardan binlercesini saniyesinde yapabildikleri halde bu tür bir keşif heyecanını asla tadamayan ImPressure• algoritmalarına acıdı.

Karşısında tamı tamına yüz seksen dakikalık aralıklara sahip, ters duran bir testere ağzı vardı. Kokarca'nın en olası mesaj yazma saatleri 12.15, 15.15, 18.15, en olmayacaklarsa 15.00, 18.00, 21.00 diye gidiyordu ve arada 165 dakikalık hafif inişler vardı. Raf'ın bulabildiği en uygun açıklama şuydu: her üç saatte bir, hiç sektirmeden olan bir şey Kokarca'yı ekran başına geçiriyordu. Yokluğunda diğer kullanıcıların sayıp döktüğü zırvaları yaklaşık on dakikada okuyor, ardından mesajlarını yazmaya koyuluyor ve izleyen üç saat içinde bir noktada bilgisayarından ayrılıyordu. Bu düzen her üç saatte bir hatta çoğunda tekrarlanmıyordu ve Kokarca bazen 15.00, 18.00 ve 21.00'de de mesaj yazıyordu ama şablon, tesadüfen oluşamayacak denli belirgindi.

Kokarca karanlıkta uyumayı seven ama üç saatte bir ışıklar yandığı için uyanan biriydi sanki.

02.46

Raf haklıysa ve Belasco, Lacebark'ın eğitim tesisine tilkilerin bilerek sokulduğu konusunda yalan söylüyorsa belki de tilkiler, sırf Lacebark dışarı atamadığı için oradaydılar. Dolayısıyla tilkiler antreponun içine yuva yapmış olamazlardı çünkü öyle bir durumda inlerini bulur, yavrularım boğazlardı ki öylesi, Bezant'ın durgun geçen cuma günlerinde en sevdiği vakit geçirme yollarından biri olurdu muhtemelen. Tilkiler yakınlarda bir yerlerde yuvalanmış ve mücahitlerin dağ geçitleri misali, Lacebark'ın henüz keşfedemediği bir giriş kullanıyor olmalıydılar. Tabii bu durumda, tilkileri antrepoya neyin

çektiği sorusu akla geliyordu. Belki tekrar içine girdiğinde keşfedebilirdi Raf.

Antreponun üç yanı, üstü dikenli tel ve kameralarla bezeli yüksek çitle çevriliydi. Dördüncü yanıysa tren köprüsüne bakıyordu. Evden çıkmadan önce Google haritalarına baktığından, komşu antreponun güneybatı yönünde tren köprüsüne dik açı yaptığını ama öteki antrepo köprü ve komşusuyla tam düzende bulunmadığı için arada yamru yumru bir açıklık kaldığını biliyordu. Sadece iki metre genişliğindeki açıklık, uydu fotoğrafında kahverengili-yeşilli bulanık bir çizgiydi; haliyle kendi gözüyle görmeden bir işe yarayıp yaramayacağını kestiremeyecekti.

Sırp kahvesinin yan tarafındaki tuhaf ölçüde temiz ve kokusuz ara sokaktan baktığında antreponun çitinin, komşusunun kuzeydoğu duvarına bitişik gittiğini görünce aralarından geçemeyeceğini kavradı. Bir süre, bir şekilde demiryoluna tırmanıp raylardan yürüdükten sonra aşağı inebileceğini düşündü ama kesin işi batıracağı fikriyle vazgeçti. Isaac duvar resimleri yaptığı dönemde buna benzer sürüsüne bereket macera yaşamıştı gerçi. (Söz konusu hobi, Isaac'in sprey boyalarıyla birlikte çürük tahtalar yüzünden bir kebap lokantasının foseptiğine düşmesiyle aniden son bulmuştu.) Girebilecek bir yer bulma umuduyla antreponun etrafını dolanmaktan başka çaresi yok gibiydi. Kapüşonunun iplerini gererek bağladı, gecenin dilinde yarısı erimiş gümüş hapa baktı ve bulutun tekinin araya girip ay ışığını azıcık boğmasını iyiye işaret saydı. Gene de bir sürü takma damağın karnını ısırmaya uğraştığım hissediyordu.

Görmeyi umduğu şeyi antreponun arka tarafına doğru gördü. Bir tilki, tren köprüsünün tuğla duvarına doğru ilerliyordu. Ama hayvan, bilinçli gözlemcinin sakar nefesini

duyduğu anda uyanılan bir rüya misali ortadan kayboldu ve Raf, adımlarını sıklaştıramadan kendini gölgelerde yine yapayalnız buluverdi. En azından doğru yönde ilerlediğini anlamıştı. Sağındaki paslı metal kapı, tren köprüsüyle antrepo arasında, uydu fotoğrafında görmediği upuzun ve dar bir avluya açılıyordu. Antreponun çitinin aksine kapıdaki parmaklıklar tilkilerin geçebileceği aralıklara sahipti ve yüksekliği, Raf'ın aşabileceği kadardı. Tırmanması resmen haneye tecavüze girecekti ya, avluya bakan antreponun terk edilmiş olduğunu zannettiğini söyleyebilirdi. Pencerelerin hepsinde camlar, kullanılmış aspirin paketi misali kırık ve çatlaktı; kapıda, girişin TEYMUR GÜVENLİK SİSTEMLERİ tarafından korunduğu yazıyordu gerçi ama altındaki numaranın 020 yerine 0171'le başlaması en az on yıl eski olduğunu gösteriyordu.

Kapıyı tutan kalın zincir gevşekti; ayağını kaldırıp basarak tırmandı. Bacaklarını diğer tarafa atması kolay değildi ve az daha kapının sivri kazıklarından birini mabadına batırıyordu ama sonunda diğer tarafa atlamayı başardı. Avlunun diğer ucunda Lacebark'ınkilerin aynısından beyaz bir minibüs vardı. Motor yanınca buraya çekilmişti herhalde. Açık kaputun altındaki kapkara bağırsaklarda erimiş boya lekeleri vardı. Bu arada gökte bulutlar toplantıya gelmişlerdi; yağmur başladı. Gidecek başka yer olmadığından Raf minibüsün tavanına tırmandı ve avlunun sonundaki duvarla yukarıdaki tren köprüsü arasında kalan boşluğa baktı.

Duvarın ötesinde gene uzun, amaçsız, iyice sevimsiz görünüşlü bir avlu daha vardı. Duvara yaslanmış, göğüs yüksekliğine erişmiş çer çöp yığınında araba lastikleri, mukavvalar, straforlar, boya tenekeleri, çöp torbaları, telefon rehberleri, kırık tahta paletler ve şaşırtıcı ölçüde kapsamlı bir halı numuneleri kitapçıkları kütüphanesi vardı.

Bir de bir tilkinin çer çöpün arasında parıldayan alev rengi kuyruğu...

Duvardan atladı ve burnuna dolan bayatlamış yağmur suyu, çamurlaşmış yapıştırıcı ve belki birkaç fare ölüsünün kokuları arasında dökün tüleri çekip atarak tünel bulmaya girişti. Tilkinin nereye gittiğini birkaç dakika çıkaramadı ama nihayet buldu: tuğla duvarda, zamanında belki sıhhi tesisatın, belki havalandırma düzeneğinin bir parçasının geçtiği ufak bir delik vardı. Başka zaman olsa, delikten geçebileceğine dair bahse girmek isteyen kimsenin teklifini kabul etmezdi.

Yere uzandı, omuzlarını becerebildiğince vücuduna çekip deliğe daldı. Kafası diğer tarafta bir şeye çarptı. Karanlık yer dikine geniş, yatay olaraksa dar bir alandı. Bir başka deyişle deliğe yatay girip diklemesine çıkmak zorundaydı. Feci zorlu bir bacadan gerisingeri çıkmaya uğraşan Noel Baba gibi hissetti kendini; bedeninin boydan boya boyun ve belle bezeli olmasını diliyordu.

Ağır ağır, yılan misali bin bir zahmetle süründükten sonra nihayet ayağa kalkabildi. Soğuk aralık, herhangi bir yana dönebilmek için oldukça dardı. Temkinli olmak adına el fenerini yakamadığından hiçbir şey göremiyordu. El yordamıyla soluna doğru yengeç usulü ilerlemeye başladı. Bir tiyatro oyununun ortasında, sahne arkasına sıkışıp kalmış gibiydi.

Az sonra parmakları dış duvar tarafında bir merdiven buldu. Çelik basamaklı taşınabilir bir merdiven değildi ama: tuğla duvara düzenli aralıklarla tahta basamaklar çakılmıştı. Ama sonuçta merdiven dediğin bir yere çıkmalıydı. Tırmanmaya başladı.

Dört metre kadar tırmandığında elleri tırmanma ritmine alışmıştı ve Raf, vazgeçip gerisingeri inmeden önce daha ne kadar tırmanması gerektiğini düşünüyordu. Derken,

yeterince kafası karışmamış gibi, bir yerlerden müzik sesi geldi. Bir sonraki basamak, uzandığı yerde çıkmadı ve dengesini kaybederek geri devrildi.

Ardındaki duvar, her nasılsa karşı koymadı ve gözlerine ışık doldu.

Kokarca tepesinde duruyordu. "Selam," dedi.

Raf bir buzdolabında yatıyordu. Daha doğrusu az evvel duvardaki deliğe ilk girişindeki gibi, yarısı buzdolabında, yarısı dışındaydı. Belden aşağısı hâlâ diğer yanda, boşlukta sallanıyordu. Arkası açık buzdolabının mutfakla duvarın ardındaki boşluk arasında geçit görevi gördüğünü kavradı. Aksesuvar ve sahne tasarımı açısından diğer her şey Belasco'nun temel senaryo yerleşiminde gösterdiği gibi olsa da o seferinde sahneyi bu açıdan görmemişti tabii. Evyenin üstündeki ufak pencereden sızan ışık, gündüzü işaret eden yüksek ısı-renkliydi. Tek fark tilkilerdi.

Kimi yerde, kimi mutfak masasında ve birkaçı koridorda, bir düzineden fazla tilki vardı içeride. Tilkilerin çeşitliliği bu kadar fazlası bir arada görülünce anlaşılıyordu. Mesela biri, Rose ya da başka bir bull teriyerle çiftleştirme ürünüymüşçesine tıknaz ve sert görünüşlüydü. Bir başkası gayet jimnastikçi, örümceksiydi. Bir diğerinin geniş ağzı, yassılaştırılmış elmas biçimli kafasına tam uyuyordu. Raf bakışları, kokuları ve renkleri karşısında kalakalmıştı. Tilkilerse varlığıyla hiç ilgilenmiyormuş gibiydiler.

Baştan aşağı ıslanan Raf sürünerek buzdolabından çıkıp doğruldu. "Güvende miyim burada?" dedi.

"Şimdilik," dedi Kokarca. "Sabaha kadar başka simülasyon olmaz herhalde. Gerçek sabahı kastediyorum."

Son karşılaşmalarında fazla dikkat etmediği Kokarca'yı dikkatle süzdü bu sefer. Yaklaşık bir altmış boylarında,

Burmalılara has esmerlikteydi. Zarif, hüzünlü yüz hatları, tavırlarına zıttı. "Lotophage'de 'Kokarca'sın ama gerçek adın ne?" dedi.

"Win."

"Lacebark biliyor mu kim olduğunu?"

Güldü Win. "Gerizekâlı mısın? Tabii ki bilmiyorlar! Kimyager olduğumdan haberleri yok. Kimyager rolü oynasın diye tuttukları bir aktör sanıyorlar beni. Yoksa niye her yerde beni arasınlar?" Ağır Burma aksanına arada karışan belirgin Amerikan telaffuzları, konuşmasına bir kes-yapıştır havası katıyordu ve İngilizceyi sokaktan ve forumlardan özenle öğrenmiş kimselere has bir söz dizimi kullanıyordu.

"Zaya'nın dairesindeki kim peki?"

"Yapacak başka işi olmayan dingilin teki."

Raf, grafiğine baktığı anda anlamaya başlamıştı hepsini. Cherish'in gerçek mutfağında, sahte gerçek kuzumantarı misali sahte bir kimyager varken Lacebark'ın sahte mutfağında, sahici sahte kuzumantarı misali gerçek bir kimyager bulunduğundan bihaberdi. Buradaki buhurdanlığı Win yapmıştı ama Camberwell Green'dekinin varlık sebebi, Cherish'in elindeki sahte Win'in daha gerçekçi görüneceğini düşünmesiydi. Lacebark'ın kendi başına asla akıl edemeyeceği böylesi bir ayrıntıyı yaratmakla, iki modeli bunca yaklaştırmakla kendi uydurma hikâyesini ölümüne sıkıştıracağı aklına gelmemişti belki. (Zaten Cherish'in elinde gerçek kimyager ve Lacebark'ta sahtesi bulunsaydı Lacebark, Win'i şahsen tanımadığı ve alışkanlıkları konusunda ancak tahmin yürütebileceğinden iki mutfak birbirine benzemezdi. Win'i, çalışma alanı ve alışkanlıklarını bilecek denli yakından tanıdığı için, sadece sahtekârlığı yapan Cherish'se iki mutfak birbirine benzeyebilirdi.)

"Lacebark simülasyonlarını yaptığında yahut konuk gezdirildiğinde tilkilere ne oluyor?" dedi Raf.

"Birinin geldiğini duyar duymaz tüyüyorlar."

"Bu sefer tüymediler ama."

"Senden tehdit gelmeyeceğini biliyorlar."

"Nereden biliyorlar onu?"

"Önceden izlemişlerdir seni belki."

Raf otobüste, basket sahasında ve videoda gördüğü tilkileri düşündü. "Yani..." Duraksadı. "Akıllanıyorlar mı diyorsun?"

"Konuşmaya başlamalarını beklemiyorum ama eh, evet. *Glo* sayesinde. Sosyalleşiyorlar. Uzamsal bellekleri kuvvetleniyor bir de. Bana ışığı, kokuyu kullandıkları şekilde kullanıyorlarmış gibi geliyor. Kafalarında üç boyutlu haritalar yaratıyorlar."

"*Glo*... Bitkiyi mi kastediyorsun?"

"Hı hı. Bayılıyorlar yemeye. Zaten buraya ben *glo* veriyorum diye geliyorlar. Glow'un nasıl yapıldığım anlıyorsun değil mi? Uyuşturucuyu söylüyorum."

"Yok."

"Tilkiler prekürsör maddeyi bitkideki alkaloidler sayesinde bedenlerinde üretiyorlar. Ekskresyon sonrası onları arıtıyorum."

Raf'ın aklına Isaac'in kendiliğinden oluşan roket yakıtı geldi. "Ne? Glow tilki sidiğinden mi çıkıyor yani?"

"Kakasından da, evet... Şaşırma o kadar. Sibiryalı şamanların çayır mantarıyla kafa bulmaya nasıl başladıklarını sanıyorsun? O mantarları öyle koparıp yiyemezsin. Zehirlidirler. Bir ren geyiğinin gelip yemesini bekler, sonra çişini içersin." Kokarca, Raf'ın oturabilmesi için iskemledeki yanakları bol

tüylü tilkiyi kışkışladı. "Bir halt bilmediğin açık. Baştan başlasam daha iyi galiba."

Dediğine göre, 2007'nin bunaltıcı, boğucu bir akşamında Gandayaw'daki bir bara Muay Thai maçı seyretmeye gitmeseydi Glow hiç var olmayacakmış. İzlediği maçta dövüşçülerden biri, diğerinin peltesini çıkarıyormuş ve televizyonun görüntüsü, uydu anteni Bangkok'ta atılan yumrukların acısını çekiyormuşçasına bozulup duruyormuş. Barda kendinden başka sadece gömleği terden sırılsıklam, yakışıklı bir beyaz ile Win'in Gandayaw'a gelişinden o akşama geçen bir küsur ay içinde birkaç defa rastladığı üç sarhoş Burmalı genç varmış. Win bir şişe bira alıp televizyonun karşısına oturduktan on dakika kadar sonra arkasından gelen öfkeli konuşmaları duymuş. Üç genç, galiba beyaz adama bir karton sigara satmaya uğraşıyormuş ama İngilizceleri öyle berbatmış ki tüm satış taktikleri "Si-ga! Si-ga!" demekten ibaretmiş. Beyaz adamsa sigara istediklerini zannediyor ve ellerindeki kartonun farkında olup olmadıklarını soruyormuş. "E, elinizde bir karton dolusu var ya?" diyormuş. "On paket var içinde onun." Ama gençler adamın kasten anlamazdan geldiğini sanmışlar ve içlerinden biri bıçak çekmiş.

Bunun üzerine Win kalkıp yanlarına gitmiş. "Karton satmaya çalışmak onlar. Beş dolar vermek, rahat bırakmak sizi." İngilizcesi şimdiki kadar iyi değilmiş o zamanlar.

Beyaz adam, "Ha," diyerek gülmüş. "Hayda... E, peki." Üzerinde bol para taşıdığı anlaşılmasın diye cüzdanı aşağıda tutarak iyice dikkat çeken turist misali bir beşlik çıkarıp vermiş. Gençler sırıtarak gitmişler.

Beyaz, Win'e bakarak, "Sağ ol," demiş. "Sen de para... ya da içecek bir şey ister miydin?"

Bir saniye bakıştıktan sonra Win, barmenden, kırmızı Johnnie Walker ve kola istemiş. O barda ısmarlanabilecek en pahalı içkiymiş. Beyaz adam kartonu baş aşağı tutup silkelemiş, paketler masaya dökülmüş. "Dört paket var burada," diyerek gülmüş.

Win, daha sonrasında beyaz adamın odasına giderse adamın yine para teklif edeceğini anlamış ama kabul edip etmeyeceğinden emin değilmiş. Gangster dediğin parayla alınıp satılamayacağından seks karşılığında parayı reddetmenin mi yoksa gangster dediğin her daim payını kestiğinden parayı almanın mı daha gangsterce olduğuna bir türlü karar verememiş. Ama o akşam önemi yokmuş çünkü herifle yatmayı gerçekten istemiş. Hseng haricinde biriyle yatmayalı epey zaman geçmiş ve Hseng'le seks, burnunun dibine dayanmış yağlı bir tabanca namlusundan üzerine on bin ayrı, aşırı sıcak ve domuz kıymalı çörekten yapılma mermi sıkılması gibiymiş.

"Lacebark sen?" demiş Win.

"Evet. Cakarta'dan dün geldim. Kuzey Carolina'da oturuyorum aslında." Kül tablasında, titreşime alınmış cep telefonu misali debelenen, yarı ölü bir eşekarısı varmış. Beyaz adam, böyle bir muhabbetin içinde bulunmanın şaşkınlığıyla adabımuaşeret kurallarını unutmuş gibi uzun bir suskunluğun ardından, "Buralardan mısın?" demiş.

"Yok. Mong La ben."

"Ha. Hiç duymamıştım orayı."

Mong La, Çin sınırında bir kasabaymış. Birleşik Wa Eyalet Ordusu burada afyondan öyle muazzam kâr etmişti ki ellerinde kalan fazla malla bir Uyuşturucuyla Savaş Müzesi kurmuş. Teyzesi Win'i on beşindeyken Hseng'in ufak yaba fabrikasına sokmuş. Parası az, mesaisi feci uzunmuş ve

dumanlar baş ağrısına yol açıyormuş ama en azından uyuşturucu ve paraya bunca yaklaşmak, gangsterliğe yakışıyormuş. Ayrıca kimyadan da büyülenmiş: katalitik tepkimelerin mantıklı büyüsü ve kokulu grameri, prekürsörün, otuz bir varoluş düzleminden geçen ruh misali yeni biçimlere yükselmesi, mutlak saflığın asimptotik arayışı. Elektronik terazi kefesinin nihai ağırlığı göstermeden önceki tereddüdüne, kristalleşmiş ürünün buharlaştırıcıdan çıkarılmasını izleyen ilk birkaç saniyedeki kutupsal titreyişine bile bayılmış.

Patronu Hseng, oğlan meraklısı, aşırı şişko ve feci çilli bir Çinliymiş. Win'i haftada bir veya iki defa arka ofise alır, kapıyı kilitler ve sahte markalı kemerini çözermiş. Ama Hseng'in, Win'in daha sonra keşfedeceği üzere, erkeklerde nadir rastlanan bir sorunu varmış: direnişle karşılaşınca sertliğini koruyamıyormuş. Bir kâse çorba parasına karşılık emdirmeye hazırmış ama Win karşı koymaya kalktığı anda erkekliği sönüveriyormuş. Bu durum Win'e pazarlık gücü kazandırmış. Çok geçmeden Hseng'in kimyagerinden ders alma ve haftada birkaç saatini köşedeki internet kafede Lotophage gibi siteleri gezebilmeye harcama izni talep etmiş.

İki yıl içinde fabrikayı Hseng adına yönetmeye başlamış ve üretimde müthiş verimlilik sağlamış.

Bir süreliğine her şey yolunda gitmiş. Hseng maaşını dört kat artırmış hatta utana sıkıla bir de hip hop'ını her yere götürebilmesi için bir CD-çalar hediye etmiş. Tüm amfetaminlerde bulunan altıgen benzen halkasına dayanan elişi bir kolye takmaya başlamış. Derken yağmur mevsiminin sonlarına doğru bir gece Hseng, teyzesinin evine gelip Win'i uyandırmasını, fabrikaya gelmesi gerektiğini söylemiş. Win uyku mahmuru, çıkmış. Biraz gittikten sonra bir banyan ağacının

ıslak gölgesinde durmuşlar ve Hseng, Birleşik Wa Eyalet Ordusu'ndan bir albayın kendisini öldürüp işine el koymayı planladığını anlatmış.

"Mong La'dan ayrılmamız lazım. Yüz elli kilometre batıdaki Gandayaw kasabasında oturan bir kuzenim var. Bize yardım eder. Daha büyük bir fabrika kurarız. İşin tümünü sen yürütürsün."

"Niye gideyim?" demiş Win. "Teyzemden başka akrabam kalmadı benim."

Bozulmuş Hseng. "Benle gelmelisin. Seni de öldürecekler. Kancalarla deşecekler."

Win, Hseng'in yalan söylediğini sonradan anlamış. Söz konusu albay muhtemelen Win'e daha iyi bir iş verecekmiş. Ayrıca Hseng'in albayı kışkırtacak bir aptallık yaptığı kesinmiş çünkü ikinci sınıf fabrikası asla tek başına cinayete değmezmiş. Ama Win o sıralarda tüm bunları kestirebilecek deneyime sahip değilmiş; o yüzden gidip çantasını toplamış, teyzesine üstünkörü veda edip Hseng'le batı yoluna düşmüş. Ama Gandayaw'a vardıklarında, uyuşturucu müptelası ve satıcısı kaynamasına rağmen kasabada uyuşturucu fabrikasına yer olmadığını görmüşler. Tatmadaw ile Lacebark'ın güvenlik güçlerinin arasında öyle gerginlik varmış ki birinin açılacak fabrikayı hoş görmesi, diğerinin derhal kapatmasına yetermiş. Üstüne, Hseng'in efsanevi kuzeninin bir sene önce Tayland'a taşındığı ortaya çıkmış. Bunun üzerine Hseng kumarhane açmaya karar vermiş. Mong La'dan getirdiği paranın büyük kısmıyla çıkan bir yangından sonra kapanmış eski bir genelevi, bakara ve yirmi bir masaları kurma niyetiyle satın almış. (Bir de ha bire içine kabukları disko topları misali ufak aynalarla bezeli kaplumbağalarla dolu bir akvaryum yapmaktan bahsedip durmuş.) Ama Hseng'in kasabada bağlantıları yokmuş ve

ötesi, Çinlilere pek güvenilmiyormuş. Haliyle malzeme ve işçilik ücretlerini peşin ödemek zorunda kalmış ve Gandayaw'da peşin ödemenin, bir manastıra bağış yapmaktan farkı yokmuş: peşin ödeyenin, hayattayken parasının doğrudan hayrını görebilmesi çok uzak ihtimalmiş. Bir ay sonrasında genelev, satın aldığındakinden beter hale düşmüş.

Derken bir sabah Hseng, Win'in tamirat işlerine katılmasını buyurmuş. Win öğleye kadar duvarlara bilerek öyle zarar vermiş ki Hseng öğle molasında fikir değiştirip binaya yaklaşmasını yasaklamış. O da kurutma fırınının, döner hap basıcısının özlemiyle Gandayaw'da aylak dolaşmaya başlamış.

Beyaz adamın adı Craig'miş. Lacebark'ta "iç idare danışmanıymış". Uzmanlık alanı, "süreç verimliliği optimizasyonu"ymuş ve Gandayaw'a, madencilerin üretkenliğini artırmanın yollarını bulmak üzere üç aylığına yollanmış. Win'e anlattığına bakılırsa çağdaş verimlilik danışmanlığı tamamen nörolojik bir bilimmiş: "uyanıklık", "girişkenlik" ve "moral" gibi eski, muğlak terimler, sadece beynin ampirik bir dille daha kesin tanımlanabilen belli durumlarını kastediyorlarmış. Win, dopamin ve norepinefrin üzerine sorular sormaya başlayınca Craig bunca şeyi nereden bilebildiğini sormuş.

"Mong La'dayken yaba hapı üreten bir fabrikayı yönetiyordum," demiş Win.

"Yaba ne?"

"Metamfetaminle kafein karışımı."

"Ciddi mi?" demişti Craig. "Uyuşturucu işinde miydin?" Saçları koyu kahverengiymiş ama bir-iki gündür jilet yüzü görmemiş sakalında aklar ve kızıllar varmış.

Win başıyla evetleyip elini kalbine götürmüş. "Hayatımın işi," diyerek birkaç rap dizesi sıralayıvermiş: "Kavgadan

kaçmaz kimyacı / payreks profesörüdür savaşta / öldürür millet ortağını / birkaç milyon dolar uğruna."

"Tayland'daki ucuz işçi atölyelerine iş yaptın mı hiç? Amfetamini süttozu misali götürüyorlar. Verimlilik açısından fena gibi gelebilir sana. Ama birkaç inceleme yürüttük ve uzun vadede, ufak çaplı, tekrara dayanan, oturarak yapılan işlerde faydasını gördük. Ağır kapsamlı kaynak çıkarmada pek işe yaramıyor tabii... Hay... Kusura bakma, iş muhabbetine girmemeliydim."

Üç kadehin ardından gittikleri otel odasında Win, pornolar haricinde gördüğü en büyük penisle karşılaşmış. Sonrasında bitkin ve hülyalı uzanırken Craig kalkıp valizini karıştırmaya başlamış. Pencereler açık olmasına rağmen hava, bedensel birleşimlerinden sineklikten dışarı çıkamayacak bir molekül yapılanması doğmuşçasına puslu ve keskin kokuluymuş.

Craig bir torba dolusu kahve çekirdeği çıkarmış valizinden. "Bundan içtin mi hiç? Misk kahvesi. Cakarta'dan aldım. Miskler kahve meyvelerini yiyor, midelerinde yumuşatıyor ve dışkılıyorlar. Sonra kavrulmuş çekirdeklerden kahve yapılıyor işte. Tadı nefis. Kiraz gibi. Bunu Endonezyalılar on sekizinci yüzyılda keşfetmiş çünkü Hollandalılar, çiftliklerinden kahve çekirdekleri almalarına izin vermiyorlarmış ama misk dışkılarını toplamalarına da engel olamıyorlarmış." Pahalı görünen simsiyah bir aygıtla uğraşmaya başlamış. "Şirkete yollattım bunu. Kahve delisiyim ben ve bir otelde kendi değirmenim olmadan üç ay kalmam mümkün değil. Biliyor musun, Amerika'da senin gibi insanlar met yapımında kullandığından otellerde kahve demliği bulamazsın. En iyi otellerde bile böyleymiş diye duydum. Vereyim mi bir fincan?"

"Yok," demiş Win.

Craig özür dilercesine dudak büzmüş. "Yatağa gelmek istiyorum ama Kuzey Carolina'da öğle saatleri şimdi. Tonla e-posta gelmiştir. Saat farkını hiç duymamış gibidir bizim millet."

Sonrasında geneleve dönmüş Win. Craig para teklif etmemiş ve o da etmemesine memnun kalmış. Binanın arka tarafındaki mavi duvarlı oda karanlıkmış ama içeri girdiğinde Hseng'in uyumadığını görmüş. "Neredeydin?" demiş Çinli.

Yanına, sünger şilteye uzanmış Win. "Barın tekinde video falan seyrediyordum."

"Kokun tuhaf biraz."

Win, otelden çıkmadan önce güzelce, bol sabunla duş almak yerine apış arasını yıkaması gerektiğini fark etmiş hemen. Haftalardır ilk defa bu denli temizmiş; Hseng'in gözünden kaçmamış. "Gelmeden önce derede yüzdüm biraz."

Ardından hemen avucuna tükürüp Hseng'in bacaklarının arasında yatan tombalak şalgama uzanmış. Sürpriz bir mastürbasyonla hem kuşkularını hem de canı halen yandığı için tatmin edemeyeceği daha kapsamlı talepleri ortadan kaldırabileceğini düşünmüş.

Hseng genelevde pek bir şey beceremmemeyi sürdürürken Win iki gecede bir Craig'le barda buluşmaya başlamış. Craig'le birlikteyken yaşadığı hazlar bir yana, hoş bir sırra sahip olmanın bile kendi içinde keyifli olduğunu fark etmiş: büyürken insan tüm sırlarının hazin yahut ayıp olduğuna öyle alışırdı ki sırların, tıpkı alkil-halidler gibi özünde zehirli olduklarını varsayardı ve Win, öyle olmadıklarını anlıyordu şimdi. Bir gece, iki saat boyunca Muay Tay dövüşçüleri misali ter döktükten sonra Craig hep yaptığı gibi dizüstü

bilgisayarının başına oturmuş ama kahve hazırlamak yerine çantasından içi beyaz taçyaprakları andıran şeylerle dolu küçük bir plastik torba çıkarmış.

"O ne?" demiş Win.

"Ormanda yetişen bir çiçek... Madende görüştüğüm Myanmarlıların çoğu bizim çok-aşamalı uyku programımızı sevmediklerini ama bunu yemenin işlerini biraz kolaylaştırdığını söyledi. Dün ben de denedim. İşe yarıyor. Adderall değil tabii ama mesela bir raporu tek gecede çıkartacaksan kahveden daha etkili. En müthiş tarafıysa sonrasında zorlanmadan uyuyabilmeye izin vermesi. Birkaç test yaptırdıktan sonra resmen verebiliriz işçilere." Poşeti yatağa atıvermiş. "Denemek ister misin? Çiğneyip suyla yutuyorsun." Çiçeğin etkisi, Craig'in dediği gibi hafifmiş ama Win, içinde daha fazlasının, gizli bir parıltının, dile getirilmemiş bir fikrin yattığını hissetmiş. His, taçyapraklarını yemesini izleyen ilk altmış dakika boyunca kafasını her çevirişinde, ensesini her kaşıyışında, bilincinin en küçük çatlaklarında, dalgınlığında yahut odaklanmasının bulanıklığındaymış. Win'in Hseng'in fabrikasındaki diğer kimyagerlerden tek farkı kimyayı kolayca kapabilmesi değilmiş; hiçbirinde bulunmayan, gözlerini çevirip kendi içine bakabilmesine benzer bir sezgisi de varmış. Ayrıca Mong La'dayken bir feniletilaminin henüz ortaya çıkmamış potansiyelini görebilecek denli farklı türde yaba içmiş.

"Bunu size daha müthiş kılabilirim," demiş Craig'e.

"Nasıl?"

"Bazı alet edevat ve kimyasallarla bunu, işçilerinize verebileceğiniz daha sağlam bir ilaca dönüştürebilirim."

Aslında *glo*'nun daha kuvvetli bir formülünden beklediği, Lacebark madenlerinde istenen sıkıcı ve güvenilir odaklanma

ve uyanıklık ilacından çok daha fazlasıymış. Win, *glo*'dan, sezdiği yasa tanımaz, ışıltılı cevherin çıkacağı fikrindeymiş.

"Sana alet edevat ve kimyasalları nereden bulacağım peki?" demiş Craig.

"Kahve değirmenini bulduğun gibi," demiş Win.

"Ha. Doğru." Craig, Lacebark'ın tedarik bölümüne bir sipariş yollayıp bir nedenle madene lazım olduğunu söylemenin o kadar da zor olmayacağını itiraf etmiş. Kimliği yahut halen firmada çalışıp çalışmadığına dair fikir birliği bulunmayan bir Lacebark yöneticisinin altı sene önce şirket parasıyla Burmalı metresi ve çocuğuna Los Angeles'ta bir sahil evi tutmasına dair espriler hâlâ yapılıyormuş. İstedikleri nihayet geldiğinde Win hepsini alıp genelevin çalışmayan tuvaletlerinden birine yerleştirmiş, Hseng'eyse can sıkıntısından çöplüklerden malzeme topladığını söylemiş. Elindeki tüm altın takıları satmak zorunda kalmış olan Hseng, açıklamasını her zamanki kuşku dolu sessizliğiyle kabullenmiş. Craig madenden her hafta *glo* getirmeye başlamış. Win denemelerinde ilkin *glo*'dan, afyondan morfin yahut koka yaprağından kokain elde edilmesine benzer bir şey çıkarmaya çalışmış. Ama oksitlenme, parçalanmalı süzülme, asit temelli çıkarma ya da diğer belgelenmiş yöntemlerle başarıya ulaşamamış. Çiçeğin alkaloidlerinde kaçıcı, neredeyse züppece bir şey varmış. Sanki olgunlaşan molekülün kabuğu, içindeki et berbat edilemeden soyulamıyormuş.

Derken bir gün tuvalet-laboratuvarına geldiğinde *glo* poşetlerini paramparça bulmuş. Hemen Hseng'i suçlamış çünkü Hseng'in artık iyice şüphelendiğini biliyormuş ve bu rezalet, tam Hseng'e yakışır türden acıklı, kaba bir kıskançlık ifadesiymiş. Ama Hseng ısrarla hiçbir şey bilmediğini söylemiş.

Aynısı iki defa daha olunca Win hepten şaşırmış. Ama sonunda failleri suçüstü yakalamayı başarmış.

İçeri girdiğinde taç yaprakları yemekle meşgul iki tilkiyle karşılaşmış Win. Hayatında ilk defa canlı tilki görüyormuş. Bir tanesi hiç telaşlanmadan arka bacaklarını büküp yapmaya zahmet edebileceği tek yorummuş gibi yere pisleyivermiş. Ardından fırlayıp kaçmışlar.

Tuvalette üç yeni koku kalmış: dışkı, evet ve bekleneceği üzere tilki miski; ama bir de üçüncü, *glo* taçyaprakları çiğnedikten sonra aldığını andıran bir koku daha varmış. Craig'in misk kahvesi aklına gelince lastik eldivenlerini takıp dışkıyı yerden almış, yeni bir deneye girişmiş.

İki hafta sonra Craig'in otel odasına iki yüz elli miligram tozla gitmiş. İçkilerini bitirdikten sonra öpüşmüşler ve Craig odada göz gezdirmiş. "Bunca zaman burada kaldığıma inanamıyorum. Charlotte'taki çirkin dairemi özleyeceğim aklıma gelmezdi hiç." Win, Craig'in bir kâğıt parçasına bir şeyler yazıp duvara yapıştırdığını fark edince kalkıp okumaya gitmiş: "Bu gülüş hemen aklıma pembe teni, az önce okşayıp geçtiği parfümlü yüzeyleri ve o yüzeylerden alıp taşıdığı, sardunyaların kokusu misali keskin, şehevi ve ifşacı birkaç, neredeyse dokunulabilir ve gizlice kışkırtıcı zerreciği getirdi." Dönüp Craig'e bakmış. "Ha, Proust'tan sevdiğim bir cümle sadece," demiş Craig. "Üniversitede Fransız edebiyatı dersi aldığımı söylememiş miydim?"

İnternette kimyager Alexander Shulgin'in, Zectran adlı böcek ilacını keşfetmesine karşılık işvereni Dow Chemical'ın MDMA ve meskalin gibi uyuşturucularla yaptığı deneylere ödenek çıkardığı 1960'larda tuttuğu notların PDF'leri vardı. Shulgin bu deneylerinde "görsel çarpılma", "zihinsel

eşgüdüm", "zihinsel tavır" ve benzerleri üzerine, kimine elle çizilmiş diyagramlar da eklediği bol zahmetli gözlemler yapmıştı. (Karmaşıklığına rağmen Win kimyayı, Shulgin'in diğer göndermelerinden çok daha rahat anlayabiliyormuş. Mesela bir yerde, "Minyatür bir coşkuydu," diye yazmış Shulgin, "Caz piyanisti Bud Powell'ın bir bestesini tarif edeceğim tarzda minyatürdü.")

Win, Shulgin'in yöntemlerini hatta sinir bozucu ölçüde hassas zaman ölçümlerini bile –neden insan bir şeyin tamı tamına ne zaman olduğuna aldırırdı?– taklit etmeyi planlamış ve Craig'i not tutmaya ikna etmiş. Ama sabah kontrol ettiklerinde Craig'in sadece birkaç satır yazdığını görmüşler:

00.30 Şimdilik bir şey yok.
00.50 Tamam, artık epey gıdıklıyor. New York'ta bir defasında çektiğim ekstaziyi hatırlatıyor.
01.10 Yok, ekstaziden çok daha iyi bu.

Ardından:

IŞIKLAR!

Win'se hiçbir şey yazmamış.

"Sana dün gece aşırı duygusal laflar ettim mi?" demiş Craig.

Banyo aynasının üstündeki floresan ışığı açıp kapamadıklarında veya yolun karşısındaki kırmızı neonu seyretmediklerinde çoğunlukla kıvrana kıvrana, orgazm ihtimali kilometrelerce uzakta asılı duran kaygan seks yapmışlardı.

"Ne konuda?" demiş Win.

Craig gülümseyip bakışlarını başka yöne çevirmiş.

Win öğleye doğru döndüğünde genelevde kimsecikleri bulamamış. İlk defa şafakta dönmemiş; Hseng'in fark edip etmediğini merak etmiş. Vücudunun her yerinde, durmasını söylemesini gerektirecek herhangi bir acı duymadan Craig'e sürtünmekten kalma sızılarla laboratuvarında çalışamayacak denli yorgunmuş; ta ikindiye dek kalmalarını sağlayacak ölçüde minik ısırıklarla haşhaşlı kek yiyerek yatağa uzanmış. Hseng akşam alacasında dönmeyince başına bir şey geldiğini düşünmüş ve terliklerini giyerek çıkmış. Mavi, altın sarısı ve pembe, terzi raflarındaki ipekler misali ufka yığılmış. Craig'le tanıştığı barın önünde sigara satmak isteyen aynı üç oğlanı görmüş.

"Çinli şişko sevgilini mi arıyorsun?" demiş içlerinden biri. Hır çıkarmaya niyetsiz Win başıyla evetlemiş. "Çöplüğe bak."

Çöplüğe gittikten sonra diz çöküp bir süre iki kara kedinin Hseng'in parmak uçlarını didikleyişini seyretmiş. Çürümüş karton ve yanık plastikten ufak bir heyelan, bir kısmını örttüğünden ceset, bir minibüsten atılmamış da erozyon yüzünden ortaya çıkmış gibi görünüyormuş. Sırtındaki üç kurşun çıkış deliği fazla kanlı değilmiş; mermiler Hseng'in yağ katmanları arasında bitkin düşmüşler.

Hseng bir borcun üstüne yatmaya kalkışmıştı belki; ya da belki kuzeninin eski düşmanlarından biri Gandayaw'a gelmişti; her iki durumda da gayet gangsterce bir ölüm söz konusuydu. Win'in kuşkuları, olayın öğleden sonra Lacebark otelinin önünde gerçekleştiğini öğrenene kadar bu yöndeymiş. Hseng'in cesedini görmek sadece hafif bir sızı yaratmış gerçi ama duyduklarından fena kaygılanmış. Hemen söylenen yere koşmuş ama sıra dışı herhangi bir şey göremeyince işportacı kadınlardan birine sormuş. Kadın olayı görmüş,

heyecanla anlatmış. Bir Amerikalı otelden çıkarken şişko bir Çinli ara sokaktan fırlayıp elindeki bir samuray kılıcını adamın karnına saplayıvermiş. Ardından kenarda sigara tüttüren güvenlik görevlisi, AK-47'siyle Çinliyi taramış. Win, Amerikalının cesedini sorunca kadın, plastik örtüyle sarmalanıp otele sokulduğunu söylemiş. Sonra tekerlekli işporta tezgâhını sürüp gitmiş, Win'se öylece dikilip otele bakarak sevgilisinin odasını kestirmeye çalışmış.

14. GÜN

04.54

Tilkilerin çoğu, hikâyenin sonunu dinlemek istemiyormuş gibi çekip gitmişti. "Gandayaw'da ne kadar kaldın?" dedi Raf.

"Glow yapmaya devam ettim. Madende çalışanlara çiçek getirmeleri için para ödemem gerekti. Cengelde insan gibi davranan tilkilere dair bir sürü hikâye anlattılar. Craig'e çok üzülmüştüm herhalde ama... 'Bakmaksızın kaç manitanın geberdiğine / cukkayı almak iyi gene' değil mi?" Win'in kuyruğunu dik tuttuğunu gösterişi Raf'a pek inandırıcı gelmiyordu. "Sonra bir gece Zaya'nın adamlarından Sam geldi, kendini tanıttı ve Lacebark'ın beni aradığını, Gandayaw'dan tüymem gerektiğini söyledi."

"Lacebark senin kim olduğunu nereden öğrenmiş?"

Zaya'nın tahminine göre Lacebark, Craig'in masasında "ekstaziden daha iyi" bir şeye dair bir not bulmuş ve Lacebark'ta çalışan Amerikalıların yurtdışında ölmeleri halinde sigorta işlemleri gereği yapılan uygulama kapsamında Kuzey Carolina'ya kan numunesi göndermiş ve numunede amfetamin sınıfından bilinmedik bir madde bulunmuştu. Bu durumda Craig'in uyuşturucu kullandığı hemen anlaşılmıştı. Craig'i öldüren şahıs da zaten bir sene önce Tatmadawa tarafından, koruma ücretini geciktirdiği için kasabadan kovulan tek gözlü bir Çinli eroin satıcısının kuzeniydi. Bir de Craig, daha önce yazdığı raporlardan birinde madendeki işçilerin kullandığı ve uyarıcı özelliklere sahip, nadir bir çiçekten bahsetmiş ve daha sonra, o sırada dikkat çekmeyen

ama bulunanlar ışığında bir uyuşturucu laboratuvarına alındığı anlaşılan birtakım malzemeler sipariş etmişti. Otuz yedi yaşındaki bekâr ve yedi yüz dolarlık programlanabilir kahve makinesi sahibi iç idare danışmanlarının Gandayaw'da ufak çaplı uyuşturucu trafiği gibi abes ve sonunun kötü biteceği belli bir işe kalkıştığını gösterecek yeterli delil vardı. Soruşturmanın devamında otel çalışanları, Çinli eroin satıcısının katil kuzeninin yanında çalıştığı bilinen Burmalı bir gencin, Craig'i sıklıkla odasında ziyaret ettiğini söylemişlerdi.

Bir başka deyişle Lacebark'ın, Craig'in kanında bulunan maddeyi yapabilen tek kişi olduğunu fark etmezden çok önce Win'i, şirket güvenliği nedeniyle aramaya başlamış olması mümkündü. Ötesi, bunların hiçbiri, Lacebark'ın dikkatini neden Glow'a böylesine aciliyetle çevirdiğini açıklamaya yeterli değildi. Birkaç açık fikirli ve girişimci genç yönetici sıra dışı yepyeni bir uyuşturucunun günün birinde zaten iyi gitmeyen bakır ve yakut madeninden daha değerli olabileceği ihtimalini düşünse bile el yazması bir not, kan numunesi ve ormandaki bir çiçeğe dair dedikoduların şirketin tavrındaki değişimi açıklamaya yetmeyeceği ortadaydı. Tümü suyunun suyu seviyesinde şeylerdi ki Zaya da zaten o yüzden Craig'in ayrıca bir de günlük tuttuğunu düşünmüştü.

"Gandayaw'dan sonra Sam beni ormandaki bir kampa götürdü," diye sürdürdü anlatmayı Win. "Che Guevera'nın *Bolivya Günlükleri*'ni okumuş muydun? Feci gangsterdir demiştim ama okuduğum en sıkıcı kitap çıkmıştı. 'Bugün yağmur bastırınca kampı taşımamız gerekti.' Aynen böyleydi. Bir de bana kızartma yarasa yedirdiler! Zaya beni Burma'dan çıkarmak istiyordu ama Lacebark her yerdeydi. Sonra Nargis geldi işte. Her yan mahvolmuşken beni, bir prezervatif dolusu *glo* tohumuyla kaçırmayı başardılar."

Raf çayını yudumladı. "Niye Londra peki?"

"Tilkiler yüzünden," dedi Win. "Burada her yan tilki kaynıyor. Bir de insanlar epey hap kullanıyor. İşi yürütmemiz için ikisi de lazım. Bu durumda fazla şehir seçeneği kalmıyor."

"İlla tilki mi olmalı? Başka hayvanla olmuyor mu?"

"Bilmiyorum. Berlin'de şehrin ortasında yabandomuzları varmış. Oradakiler de hapçı. İşe yarayabilirdi belki. Ama riske girmek istemedik."

Raf esnemesini bastırarak, "Peki, Lacebark eğitim tesisine nasıl girdin?" dedi. Çiçek saati karahindibayı gösteriyordu; bu geceki yatma saatinin iki saat sonrasıydı artık. Dışarıda, güney Londra'nın sahte kesitine karanlık çökmüştü; sözde güneş gece lambası dünyanın çevresinde yeni bir üç saatlik dönüşe başlıyor, Win'in anılarında akıp giden haftalar, Raf'ın mutfağa girdiği anda başlayan kısa zaman aralığına yepyeni bir süreölçer ekleyerek üst üste biniyordu. Isaac bir seferinde zamana dair iki rakip teoriden bahsetmişti: A teorisine göre kipler gerçekti ve şimdi, geleceği geri dönülmez şekilde geçmişe dönüştüren bir kıyma makinesiydi; B teorisine göreyse tüm farklı anların sayfalar misali bir kitaba bağlı, sabit ve ardışık hatta belki ardışık bile olmayan kipleri, bir öznel yanılsamadan ibaretti. Lacebark bu eğitim tesisinde uzamın üç boyutundan birinin yerine bir zaman boyutu koyarak B teorisini gerçek kılabilirdi. Tek bir dikine yüzey, dergilerdeki tüm hareketi kare kare çekilip tek fotoğrafta toplanmış golf vuruşları ya da tenis servis atışları misali sonsuzluğa uzatılır, böylece yürürken ilerlemek yerine şafaktan alacakaranlığa kayardınız; tek bir kişinin aynı noktada, farklı anlarda bulunuşunu temsil için bir figüran ordusu tutulurdu.

"Neden tüm hayvanların kör noktası vardır biliyorsun değil mi?" dedi Win. "Çünkü optik sinirlerin retinaya

bağlandığı yerdeki aralık, foto-reseptör hücrelerin sığamayacağı tek yerdir. Burası işte bu. Tüm Londra'yı gözlem altında tutuyorlar. Burası hariç."

"Ama her tarafta kameralar var."

"O kameralar ayrı, kapalı bir sisteme bağlı. Görüntülere yüz tanımlama algoritmaları uygulanmıyor."

"Kör noktada saklanıyorsun yani."

"Öyle. Kurduklarından beri buradayım. Figüranların yarısı aslında Zaya'nın adamları. *Glo* getiriyorlar, tilkilere yediriyorum. Tilkiler küvetime dışkılıyor. Prekürsörü çıkarıp kaba kimyasını hazırlıyorum. Sonunda elime saf Glow'un bir adım öncesi geçiyor. Figüranlara veriyorum, Zaya'ya götürüyorlar. İşlemi adamları bitiriyor. Başka bir yerde yapsaydım Lacebark izimi aylar önce bulurdu ama adamlarda hayal gücü sıfır. Zaya'nın şebekesinin merkezinin... Has... Neydi şu laf?" –parmak şaklattı– "Hah, kendi şebekelerinin merkeziyle *uzamdaş* olduğu akıllarına gelmiyor. Figüranların evciklerinden tesise gidip gelişleri, buradayken aralarında konuşmaları... Komik tarafı, Lacebark hepsini ImPressure• haritalama işleminden çıkarıyor çünkü elde ettikleri verilerde yapay çarpıtmalar olmasın istiyorlar. Ama biz o çarpıtmalarda yaşıyoruz. 'Telefon evin içinden edilmiş!'* Görmüş müydün o filmi? Neyse, yardım almadan yapamazdık tabii. Glow'dan kazandığımız paranın çoğunu 'pub'm üstünde bulunan kontrol odasındaki elemanlara ödüyoruz. İşlerin bizim lehimize yürümesini sağlıyorlar."

"Lacebark kendi eğitim tesisinin kontrolünü kaybettiğinin farkında bile değil, öyle mi?"

"Fark etmeye başlıyorlar. Neler döndüğünü henüz anlamıyorlar ama bir şeyler döndüğünden kuşkulanmaya

* 1979 yapımı *Telefondaki Yabancı* filminden önemli bir replik. *(ç.n.)*

başladılar. Kimse itiraf etmiyor gerçi. Kimse kovulmak istemiyor. O yüzden yetişmekte ağır kalıyorlar. Her gün simülasyon yapıyorlar biliyor musun? İçeri dalıp kafama çuvalı geçirerek bir minibüse sürüklüyorlar beni. Şimdiye yüz kere falan enselenmişimdir. Haberleri yok. Anladığında Bezant'ın yüzünü görebilsem keşke."

Raf, Lacebark'a her şeyin bir kapalı oda cinayeti gibi geliyor olması gerektiğini düşündü. Kapalı oda, güney Londra'ydı. "E, ne yapıyorsun peki? Kör noktadan ayrılsan gerçekten enselenirsin."

Sırıttı Win. "Ayrılıyorum elbette. Herkes gibi benim de sevişmeye ihtiyacım var."

"Nasıl?"

"Benim Yesnik'i görmeye gidiyorum. Kolay iş. Geldiğin yoldan çıkıyorum. Kameraların ne taraflara baktığını da biliyorum ayrıca." Ne zaman avludaki çer çöpün arasından geçse aklına Hseng'in çöplükteki cesedinin geldiğini itiraf etti.

"Cherish'in haberi var mı bunlardan?"

"Yesnik'le ilişkimizi biliyor. Ama onu görmeye gittiğimi, buradan çıktığımı bilmiyor. Belasco ve diğer çalışanlara kahve, baklava falan getirdiğinde birbirimize otuz bir çektiğimizi sanıyor."

"Buraya alıyorlar mı onu?"

"Hı hı. Herkes gibi çenesini tutması karşılığında para ödüyorlar."

Raf, Camberwell'deki dairede, buzdolabında gördüğü fotoğrafları düşündü. Kullan-at fotoğraf makinesiyle çekilmiş görünmekle birlikte pekâlâ bir eşcinsel sitesinden çıkma web kamerası görüntüleri olabileceklerini fark etti. "Tesisten çıkış olduğunu neden Cherish'e söylemedin?"

"Seçeneklerimi açık tutmam lazım. Şöyle bir durum var: Yesnik'in amcası gangster. Sahici gangster yani."

Win'in dediğine bakılırsa Yesnik'in amcası, bir defasında bir kukla tiyatrosunun tuvaletinde üzerine atlayan üç tipi, kırık bir floresan lambasıyla harcaması sayesinde Sırp mafyasında epey namlıydı. Plana göre, Win nihayet tesisi temelli terk ettiğinde ülkeden kaçarak Sırbistan'ın Maydanpek kentine gidecek –o taraflardaki ormanlar tilki kaynıyordu– ve yılda yüzlerce kilo üretim yapacak bir *glo* plantasyonu ve fabrikası kuracaklardı. Yesnik'in amcası, hayatında ekstaziden doğru dürüst para kazanmadığından başta kuşkucu davranmıştı ama artık yavaştan şartlarını öne sürmeye başlamıştı. Yeğeninin eşcinselliğinden elbette habersizdi; Win'i, Yesnik'in iş ortağı sanıyordu.

Gene Matruşka bebekleri, diye düşündü Raf. Ama bu sefer her bebek içinde saklandığı bebekten bir sır saklıyordu: antrepo kente, laboratuvar antrepoya ve kimyager, laboratuvara sadakatsizdi. Arizona eyaletindeki Navajo bölgesindeki Hopi bölgesinde tek kişilik nüfusa sahip bir bölge daha vardı adeta.

"Cherish ve Zaya'ya ihanet mi edeceksin?" dedi.

Omuz silkti Win. "Parlak Yol zımbırtısı umurumda değil. Zengin olup hayatımın kalanını kocaman bir evde Yesnik'le geçirmek istiyorum ben. 'Laboratuvarımın şanı / saracak her yanı.'"

"Hayatının kalanını mı? Ciddi misin?"

"Tabii."

Birilerinin babasıymış hissiyle, "Yani... seviyor musun onu?" dedi Raf.

Win, "Rap müzikten tiksinen bir kancığı sever miyim sanıyorsun?" dedi ya, vurgusunda evet vardı.

Raf kahvede kâğıt oynayan ihtiyarları düşündü. Win mafyadan, hele de Sırp mafyasından adil bir anlaşma bekliyorsa kesinlikle kendini kandırıyordu. Erkek arkadaşından bahsederken kimyagerin sesi gerçek bir sevda tonuna bürünüyordu ama Raf kendi kaçınılmaz ayrılıklarının hiçbiri yağmurlu bir günde, bir Balkan suç çiftliğinde gerçekleşmediği için ziyadesiyle memnundu.

"Win... Zaya olmasa hayatta olmazdın," dedi. "Lacebark seni Gandayaw'dayken yakalar ve Glow yapımını anlatana kadar işkence ederdi. Cherish ile Zaya, mücadeleyi sürdürmek için sana muhtaç. Borçlusun onlara." Söylediklerinin işe yaramadığını Win'in suratından anlıyordu. Win'in hikâyesini dinlediğinden beri kafasında, esasen sonraya da bırakabileceği bir soru doğmuştu. "Lacebark *glo*'yu madendeki çokaşamalı uyku programını düzenlemede kullanmak istiyorsa çiçeğin senin gündelik düzenini de etkiliyor olması gerekir değil mi? Değiştirmeni mi kolaylaştırıyor."

"Eh... Belki."

"Yani... Sence bir türevi..." Ta en baştan açıklaması gerekiyordu. "Bak, benim bir rahatsızlığım..." Birden koridordan gelen ayak seslerini duydu. Döndü.

Eşikte bir Lacebark askeri dikiliyordu.

Duyu-yoksunlaştırma çadırının karanlığından mamul bir golem misali, tam takım gizli operasyon donanımlıydı. Belinde tabancası vardı ve kabarcıklı plastik ambalajları patlatırcasına dizkapaklarını parçalayabilirmiş gibi duruyordu. Raf'ın içine dolan ilk dürtü buzdolabından kaçmaktı ya, öyle yaparsa Win'in antrepodan kaçış yolunu ortaya çıkaracağını ve muhtemelen arada ikisinin birden can vereceğini biliyordu. Dehşet yüklü bir haykırışın yankısı, uzuvlarına yollayabileceği her türlü emri boğuyordu.

Asker dimdik bakıyordu. "Ne işin var lan burada?" dedi birden. "Mesai programında her zamanki gibi tek yüksek önemli etnik hedef yazıyor. Beyaz olmayacaktı."

Asker, Raf'ı figüranlardan sanmıştı. Ama Raf ne karşılık verebileceğini bilmiyordu. Kalbinin her vuruşu fabrikalardaki hap kalıplarının inip kalkışı gibiydi. Asker geldi, Raf'ın çay kupasını aldı ve ılık sıvıyı kucağına boca etti. "İngilizcen yok mu senin? Polonyalılardan mısın? Simülasyon başladığında buralarda dolanırsan yemin ederim Bezant şok tabancasını gırtlağına dayar. Anladın mı?"

Raf, donuna hareketlenen çişi hissederek başıyla anladığını belirtti. Asker ters bir bakış daha attıktan sonra dönüp koridora çıkarak uzaklaştı.

00.49

Dışarıdan bakıldığında içeride yapılan "darbe" anlaşılmıyordu. Depo, Isaac'in geçen hafta gösterdiği gibi görünüyordu. Ama Lacebark'ın geride bıraktığı iki milyon litrelik boş alan yepyeni bir marş söylüyordu şimdi. Arka tarafta gelenlerin üstünü, hastanelerdeki kan poşetleri misali pörtlek gözlerinin altı torbalı, tıknaz bir fedai arıyordu; Raf adamı Isaac'i eski *rave*'lerinden tanıdığından ayaküstü lafladılar. Gelen herkesin, sokaklarda yön bulmalarına yardım edecek bas tınılarını duyamadıkları için mekânı bulmakta zorlandıklarına dair şikâyetlere bakılırsa ses yalıtımı Isaac'in bekleyebileceğinden daha fazla sorun çıkarmıştı. Ayrıca kuyruktakiler her zamankinden daha huzursuz görünüyordu çünkü beklerken hevesi diri tutan, müziğin hissedilen ritmiydi. Çelik kapı Raf'a eski çizgi filmleri hatırlattı: aralandığı anda mutlak sessizlikten muazzam gürültüye geçiliyor ve kapanır kapanmaz sessizlik

geri geliyordu. Dokuz papeli bayılıp içeri girdiği anda yük deposunda suni yağmuru seyrettiğindeki gibi gözlerine yaşlar doldu ya, bu sefer yüzüne bir sırıtış da yerleşti.

Becermişti Isaac. Raf'ın karşısında, Mit FM'de her gün dinlenebilecek müzik haricinde, hayatında hiç deneyimleyemeyeceği türden bir yasa dışı doksanlar *rave*'i vardı. Bilindiği kadarıyla parlak kılıfa dönmüş Londra yüzeyinde hiç boşluk kalmamıştı ama işte, Lacebark birkaç yerine delik açmıştı ve yüzlerce kişi açılan deliklerden birine doluşuvermişti. Kapıdaki fedai çok geçmeden "kapasiteye" ulaşacaklarını söylemişti. Kapasiteyse Isaac'in gözünde dans etmenin eğlenceden sıkıntıya geçtiği sınırdaki insan sayısıydı. Raf, alt-bas hoparlörlerin kaburgalarını Rose'a has kaba dilleriyle yaladığını hisseder hissetmez bu geceden sonra bir daha asla çamaşırhaneye gidemeyeceğini anladı. Kafasını tek rahatsız edense bu depoda son bas tonlar çalındığında sorguya alınan birinin çözülmesinin amaçlanmış olmasıydı. Ama zehrin her frekanstan anca böyle kovalanarak mekânın kutsanabileceğine karar verdi.

Birasını almaya giderken el ele tutuşmuş, terli bir çifte sürünerek geçti ve önceki hafta kurutucuda gördüğü kızla oğlanı tanıdı. Yanakları al, görüntüleri meleksiydi; gözbebekleri mitralyöz namluları misali büyümüştü; içinden bu gecenin hayatlarının en müthiş gecesi gibi gelip gelmediğini sormak, öyle geliyorsa haklı olduklarını söylemek geldi. Derken biri koluna dokundu. Tanıdıktı bu dokunuş.

"Bayağı güzel olmuş," dedi Cherish kulağının dibinden.

Raf, Cherish'in ne gelişini ne de gidişini fark edebildiğini düşündü. Ortaya çıkıveriyordu. Batman gibi. Günün birinde bir pub'a gelişini, geldiğinde çantasının askısına dolanmış kulaklıklarını çözüşünü görmek istiyordu. Sevgilisiymiş gibi derhal öptü Cherish'i. "Evet," dedi. Ardından neden keyfine

bakmaması gerektiğini hatırladı. "Fourpetal hakkında konuşmamız lazım."

Koluna girdi Cherish. "Dert etme. Gözümüz üzerinde."

"Yerini biliyor musun?"

Başıyla evetledi Cherish.

"Salaklık edip sorguya sokamaz mı kendini diyorsun?"

"Raf, sakin ol. Sorun yok diyorum sana."

Cherish'in rahatlığında azıcık kaypakça bir şey vardı sanki. Fourpetal'i sadece gözlemenin yetmeyeceği kesindi. Gözetlemek, Lacebark'ın Fourpetal'i ele geçirmesini engellemezdi. Cherish'in herifi yakalatıp bir yere tıktırması gerekirdi. Raf'la *rave*'e gelmek gibi bir önceliği olmamalıydı bu gece. Tabii Fourpetal'in artık tehdit teşkil etmediğinden emin değilse.

Yoksa Fourpetal çoktan nalları dikmişti de Cherish mi bilmesini istemiyordu? Zaya sonuçta bir askerdi ve operasyonu mahvedebilecek birini öldürmekte tereddüt etmeyebilirdi. Tabii Zaya halledemezdi öldürme işini. Ama Ko yapabilirdi. Ya da Cherish. Raf, fayda sağlayabilecek bir cinayet işleyip işleyemeyeceğini merak ederek baktı kızın yüzüne. Pek makul gelmedi. Ama belki Cherish çok hoş ve kendi hayal gücü kısıtlı olduğundan böyle hissediyordu. O da bir askerdi sonuçta. Fourpetal'in sahiden öldürüldüğünü öğrense bunun doğruluğu, yanlışlığı konusunda ne hissedeceğini bilmiyordu Raf. Fourpetal'in mahvedebileceği insanları yüzüncü defa düşündü. Cherish, Zaya, Ko, Win, Yesnik ve kendisi...

Ama haklıydı Cherish. Sakin olmalıydı. Lacebark, Londra'nın tümünü fethetse ve tüm guguk kuşlarını tüm yuvalardan kaçırsa dahi, önündeki birkaç saat için önemi yoktu. "Isaac'e selam vermem lazım."

Kalabalığın arasından müzik donanımının kurulduğu alçak platforma ilerlediler. Isaac kontrolü başka bir DJ'le

paylaşıyordu. Raf'ı görünce el salladı ve hemen platformdan atladı. "Kardeş!" dedi. "Gelmişsin!"

"Geldim tabii."

Cherish'e baktı Isaac. "O mu bu?"

"O," dedi Cherish.

Isaac, Raf'a dönerek "aferin" anlamına gelen ve Cherish'i dahi kıkırdatan bir dizi mimik ve el hareketi sıraladı.

"Setin ne zaman başlıyor?" dedi Raf.

"Üçte. Diğer DJ gelirse. Gelmezse yirmi dakikaya başlarım."

"Harplı parçayı çal mutlaka."

"Barky nihayet harbi Glow bulmayı becermiş," dedi Isaac. "Vereyim mi? Biliyorum,"–Cherish'e baktı– "menşeini bilince böylesi tuhaf kaçıyor ama..."

Raf paniğe kapıldı. Isaac elinde bir sodyum tiopental şırıngası tutsa aynı şeydi. Cherish'in yanında kafayı tütsülerse oksitosinin dünyada sırlarını ortaya dökmekten daha harikası yokmuş hissi vereceğini biliyordu. Cherish ne gerçek Win'i eğitim tesisinde ziyaret ettiğini ne de Win'le Sırp mafyası konusunu biliyordu. Win, Cherish'e ihanete hazır olsa bile Raf'a, onca sırrını açmışken Win'e ihanet etmeye hakkı yokmuş gibi geliyordu.

"İçmeyeceğim bu gece," dedi.

"Niye?" dedi Cherish.

Zor duruma düşmüştü çünkü Glow'un neye benzediğini belli nedenlerden dolayı bizzat görmek istiyordu. Ayrıca uyuşturucu ikisini birden etki altına aldığında, hem kızın yüzüne konduracağı coşku goncası yüzünden nesnel açıdan hem Raf'ın gözüne yerleştireceği coşku merceği yüzünden öznel açıdan Cherish'in daha da şahane görüneceğini, etkisi geçene dek birbirlerinde bulacakları aşkın iki ayna arasında

kalan ufak evrenler misali gümüşsü ve açıklanamaz olacağını biliyordu. Böyle bir *rave*, Glow'u hak ederdi. Ama içemezdi işte.

Doğaçlama yapıyor ve Isaac'e duyurmamaya çalışarak, "Daha sonra yattığımızda boşalabilmek istiyorum," dedi.

Cherish'in gülümsemesinin ardında bir rahatlama kıvılcımı gördüğünden emindi ve muhtemelen kızın da aynı endişeyi taşıdığını fark etti. Cherish'in de saklayacak sırrı çoktu. O kadarından emindi Raf.

"Peki," dedi Cherish. "Sen içmeyeceksen ben de içmeyeceğim herhalde."

"Artık sizin uyuşturucu aşk mı yani?" dedi Isaac. "İyi. Bana daha çok kalır."

"Bir-iki kadeh daha atalım; sonra dans etmek istiyorum," dedi Cherish. Raf, Isaac'e sarıldı. "Görüşürüz sonra."

15. GÜN

05.26

Dükkânda fazla dikkat etmediğinden Cherish'in "piknik" için hepi topu iki kutu bira, bir şişe acı sos ve bir torba limon aldığını görünce şaşırdı. *Rave*'den olağandışı ılık ve aydınlık şafağa çıktıklarında Cherish artık bir süre kapalı yere girmek istemediğini söylemişti ve Raf, ne kadar bir an önce eve dönüp kızı soymak arzusundaysa da ona hak vermişti. Deponun arka avlusu, tuvalet sırasında sabredemeyip dışarı çıkarak çöp kutularının ardına işeyenler yüzünden feci koktuğundan, sokağa ulaştıklarında ferahlamışlardı. Eve sallana tökezleye yaklaşık yarım saatlik yürüyüş mesafesindeki ıssız tenis kortunun duvarına oturmuşlardı. Sabahın bu saatinde ağaçların arasından sızan güneş ışınları kort ve çevresine mezarlıktan ziyade bahçe hissi katıyordu. Linnaeus'un Çiçek Saati'ne uygun bir yerdi. Cherish çantasından içinde leylak renkli sekiz pastil bulunan bir kutu çıkardı, Raf'a uzattı. "Bir tanesini diline yerleştir. Bırak erisin."

"Bu gece hap almayacağız sanıyordum." *Rave*'den kalma kulak çınlaması, kulağında kalmış bulanık bir sıvı gibiydi.

"Al sen bir tane."

Pastilde meyve tadı vardı. "Ne bu? Çocuklar için tatlandırılmış temazepam mı?"

Cherish anahtarlığındaki konserve açacağıyla bir limonu dörde böldü. Parçalardan birini uzattı. "Tamam. Bunu ısır şimdi."

"Limon bu."

"Güven bana."

Raf kaygıyla dişledi limonu. Ağzında yaşadığı, sıcak beklerken parmak batırılan suyun soğuk çıkmasını andırır bir anlık çelişkiden sonra limonun muazzam lezzetli olduğunu fark etti.

"Ne verdin bana?" Pastil ambalajının arkasını çevirdiğinde şu yazıyla karşılaştı: "Tadın esasen tatlı cisimde olmadığı açıktır çünkü insan ateşlendiğinde yahut damağı bir başka nedenle rahatsızlandığında cisim aynı kalırken tat, acıya dönmektedir – Goerge Berkeley."

"Mucize duttan yapılıyorlar," dedi Cherish. "*Synsepalum dulcificum* adlı, Batı Afrika menşeli bir bitki var; dildeki tatlı tat alma reseptörlerini şeker yerine asitlere tepki verecek şekilde değiştiren bir gliko-protein içeriyor. Ko vermişti. Ne zamandır denemek istiyordum." Bira kutularını açtı. "Şimdi bunu dene." Raf bir yudum aldı. "Çikolatalı *milkshake*!" Acı sos ise şerbetti adeta. Cherish hepsini Raf'tan sonra tattı. Madenin bir yerlerinde belki de herkesin bu kadar güzel görünmesini sağlayacak bir göz damlası üretiminde kullanılabilecek bir başka bitki vardı. Cherish uzanıp upuzun bir öpücük verince Raf'ın eli derhal tişörtten içeri daldı. "Diğer tattıklarım kadar tatlısın," dedi Raf öpücüğün sonunda.

"Dilimi kapladıkları için," dedi Cherish. "Mucize dutun salyaya müdahalesi yok bence. Olsa kendi ağzının tadını alırdın. Peki, şimdi dişçideymişsin gibi ağzını çalkala birayla."

"Niye?"

"Üstüme çıktığında ağzında acı sos tadı kalsın istemiyorum çünkü." Eteğini sıyırmaya girişince Raf tedirgin bakışlarla etrafı süzdü. "Lacebark tayfasıyla defalarca geldim buraya. Hiç kimseye rastlamadım," dedi Cherish.

Raf, içinden Cherish'in hiç Lacebark lafı açmamış olmasını diledi çünkü aklına hemen Fourpetal konusunda duyduğu

kaygılar gelivermişti. Aslanın ağzında gayet kibirle ama bir o kadar savunmasız duran Win'i düşündü. Derken aklına Fourpetal yakalanıp sorgulansa bile Win'in güvende kalacağı geldi. Fourpetal sadece sahte Win'den haberdardı. Londra'daki bütün paralı Lacebark askerleri daireye saldırırdı ama gerçek kimyager yine Lacebark'ın kör noktasında kalırdı. Cherish'e sormak istediği soru geldi aklına.

"Geçen hafta niye benim evin oradaydın? Lacebark'ın adamlarıyla minibüsteydin. Ama o sırada bu işlerle hiçbir ilgim yoktu benim. Lacebark neden gözlüyordu beni öyleyse?"

"Ben istedim diye."

"Niye ama?"

"Çok yakışıklıydın; birkaç kare fotoğrafın olsun istedim elimde."

"Valla mı?"

"Değil tabii." Cherish'in çift taraflı ajan olarak yapması gerekenlerden biri, Lacebark'ın dikkatini farklı yönlere çekmekti. Glow'la hiç ilgisi bulunmayan bir sürü insanı izlemelerini sağlamaya çabalıyordu. Ama izlenecekleri gelişigüzel seçemiyordu çünkü inanılırlığını koruyabilmek için Zaya'nın şebekesiyle bağlantılı olması akla yatkın tipler bulması gerekiyordu. Raf özünde, sırf sakalları aynı diye karakolda suçlu tespiti için yan yana dizilenlerden farklı değildi. Çamaşırhanede sahte Glow verdiği an Cherish adaylar arasına yazmıştı Raf'ı. Mit FM'de çalıştığı ortaya çıkınca Lacebark'ın ikna edilmesi için fazla uğraşmaya gerek kalmamıştı.

"Daireni arayıp birkaç gün gözetledikten sonra vazgeçtiler ama."

"Yattığımızı söyledin mi?"

Lacebark'ın cinsel eylemleri ImPressure• şebekelerinde haritalandırmasında özellikle irkiltici bir yan vardı. Fourpetal,

Lacebark'a Yesnik'in Win'le sohbeti aşan bir ilişki yaşadığını söylese adamlar hevesle not alırlardı (yanlış kişiyi düşünseler bile). Gerçek Win belki daha bir süre güvendeydi ama Lacebark, Yesnik üzerinden ensesine çökebilirdi. Raf, paralı askerler Cherish'e bir şey yapsalar ne hissedeceğini hayal etmeye çalıştı. Yesnik ortadan kalksa Win muhtemelen Sırplarla işbirliğinden cayardı. Hatta Lacebark'a iyice hiddetlenip hayatının kalanını Zaya ve "Parlak Yol zımbırtısı" dediği şeye adayabilirdi.

"Hepsini anlatmadım," dedi Cherish. "Kuşkulanmaman için öpüştüğümüzü söyledim sadece."

Raf o günü hatırladı ve elindeki mucize dutlu pastillere baktı. "Tadını beğenmediğimi düşündürecek bir şey mi söyledim? Çünkü..."

"Yo! Bu nasıl olacak, merak ediyorum sadece. Pantolonu indirip uzan."

Cherish dörtayak üzerinde Raf'ın üzerine çıktı ve birbirlerini yalamaya başladılar. Raf dilinin doğru noktaya ulaştığını, Cherish'in inip kalkan başının bir anlık duraklamasından anladı. Bir süre sonra Cherish ara vererek, "E, nasıl geliyor tadım?" diye sordu.

İkisi de nefes nefeseydi. "Gayet hoş ama limon kadar tatlı değil."

Cherish'in tırnağı penisinin ana damarından aşağı süzülünce titredi Raf. "Hüsran mı yani? Kurabiye parçalı dondurma tadı falan mı umuyordun?"

"Gibi." Isaac'in, reçeteli sakinleştiricileri salgılarını azaltmakla kalmayıp kokusuz ve tatsız kılan bir fotoğrafçı çırağıyla çıktığından bahsedişi aklına geldi. Kadınlara oral seks yapmaya bayılan Isaac, bunun, İskandinav sosyal refah sistemiyle sevişmeye benzediğini söylemişti. Raf'ın nazarında birinin haz

alma kapasitesinin bez ve gözeneklerinden sızdığını keşfetmenin inandırıcı bir yanı vardı. Cherish'in klitorisinin kendi kıvrılmış tat reseptörlerinde hissettiği tatlılığının, bir tür oral sanrı olduğu söylenebilir. Ama kızın tadı Raf'a hiç gelmediği kadar sahici geliyordu şimdi. Win'in *glo* taçyapraklarından çıkarmakta onca zorlandığı alkaloidlerdeki nazlı ışıltı özü gibi, bu mucize tabletlerden yeterince alanın, MDMA'nın bazen sahici hazzı ortaya çıkarışı misali, nesnelerde gizli gerçek tadı aldığına inanmaya başlaması işten bile değildi. Sonuçta tatlılık sadece bir tat değil, aynı zamanda tadın ayrılmaz parçası hazdı. Üstelik haz konusunda yanılmak da mümkün değildi; acı gibi, hissettiğini düşünüyorsan hissediyorsun demekti. Öte yandan, antifrizden daha tatlısı yoktu; bir yerlerde insanların kazara etilen glikol içmelerini önlemek adına içine, herhalde ağlanan yastıklardan süzülmüş gözyaşlarından ibaret "acılaştırıcı madde" denen bir şey konduğunu okumuştu.

"Benim tadım nasıl?" dedi.

"Henüz bilmiyorum," diyen Cherish, Raf'ın erkekliğini tekrar ağzına soktu. Raf'ın elleri Cherish'in vücudunda, etki vektörlerini haritalandırmak adına gezmeye başladı. Durduğu açıdan güneş, Cherish'in kalçasının yanından öyle parıldıyordu ki bozuk para yahut saat kadranı zannedilebilirdi. Boşaldığında ışığı periskop misali Cherish'in ağzına doldurduğu hissine kapıldı. Cherish birkaç kere tükürdükten sonra bira kutusuna uzandı.

"Nasıldı?" dedi Raf.

"Fena," dedi Cherish hırıltıyla. "Her zamankinden beterdi."

"Nasıl her zamankinden beter olabilir ki?"

"Bilmiyorum ama berbat fikirmiş. Oy, oy..." Gülmeye başladı.

Sığırcıklar dallarda sekiyordu. "Rose burada olsaydı keşke," dedi Raf.

"Sperme bayılıyor diye mi?"

"Hayır canım! Epeydir gezdirmedim... Bayılırdı buraya."

"İstiyorsan gidip çatıdan alabiliriz."

"Çatıda değil... Birkaç gündür evde tutuyorum. Mit'i Lacebark yönetiyorsa vericiyi korumaya niyetim yok. Ama evet, gidip alalım kızcağızı." Kalktı, piknikten arta kalan çer çöpü toplamaya koyuldu. Pantolonunu giymemişti; bacaklarında çakıl izleri vardı.

"Dairende mi?" dedi Cherish. Yüzündeki ifadenin ardında bir şeyler yer değiştirdi.

"Hı hı. Gitmişken azıcık kestiririz belki. Güneş varken burada uyuyabileceğimi sanmam."

"Gitmeyelim dairene."

"Niye?"

"Dedim ya... Kapalı yere girmek istemiyorum."

"E, kalmayız içeride. Sen beklersin dışarıda; ben çıkıp alırım Rose'u."

"Biraz daha kalalım burada," dedi Cherish. "Daha sonra gidip alırız." Başını dizine yaslayışı hiç doğal gelmedi Raf'a. İlişkilerde bedensel yakınlığın çift taraflı garip niteliklerinden biri de insana, karşısındaki kişiyi önemsiz ama tamamen simgesel denemeyecek şekillerde sıkboğaz ederken, bileğini çekiştirme yahut çocuk misali kucağına oturma bahanesi sağlamasıydı ve Cherish'in başını yaslayışı, Raf'a bunu hatırlatmıştı.

Neşeyle, "Olur," diyerek oturdu çünkü kuşkulanmasına rağmen düşünmek için zaman kazanmak istiyordu. Cherish, dairesine dönerse Raf'ın herhangi bir belaya mı bulaşacağını düşünüyordu? Lacebark'tan yana bir tehlike mi söz

konusuydu? Daha önce Lacebark'ın fazla uğraşmadan peşini bıraktığını söylemişti. Evet, Fourpetal'den işlere ne denli karıştığını öğrenmişlerse tekrar dikkatini üzerine çevirmiş olabilirlerdi. Ama Fourpetal öldüyse mümkün değildi böylesi. Cherish'in konuya dair rahatlığını düşündüğünde aklına Fourpetal'in nalları diktiğinden başka ihtimal gelmiyordu.

Tabii Cherish'in, Fourpetal'in bugün yakalanmasına aldırmamasını sağlayacak başka bir neden varsa iş değişirdi. Ama mutlaka aldırmalıydı çünkü Fourpetal yakalanırsa kendisinin, Zaya, Ko, Win, Yesnik ve Raf'ın hayatları tehlikeye girerdi.

Duraklayıp aklına gelenleri yine gözden geçirdi. Kendisi ve Cherish şu anda tehlikede değillerdi çünkü burada, tenis kortundaydılar. Win de değildi çünkü Lacebark gerçek Win'den değil, sahtesinden haberdar olmuş olabilirdi. Ayrıca Zaya ve Ko için de durum aynıydı; sahiden Fourpetal'i gözlem altında tutuyorlardıysa Lacebark'ın adamı yakaladığını illa fark ederlerdi.

Dikkatle bakıldığında gerçek tehdit sadece Yesnik, sahte Win ve Zaya'nın örgütünde görevli, zamanında uyarılamayacak diğer Burmalılar için geçerliydi. Fourpetal her şeyi anlatmış olsaydı Lacebark harekete geçmek için haziranı beklemezdi. Sabahına zafer ilan etme beklentisiyle Londra'nın her yanında baskınlar düzenlerdi. Ama çok önemli isimleri yakalayamaz; beyhude vakit harcamakla kalırlardı. Aynı anda Raf, Cherish'in Win'i kentten kaçırma planlarına dair söylediklerini hatırladı: "Ama şu anda buradan çıkarmamız çok tehlikeli. Lacebark'ın her yanda gözü var. Gözlerini kırptırmanın yolunu bulana kadar..."

Grafiğinde düzeltme yapıp Win'le ilgili gerçeği kavradığındaki gibi anlama dalgaları dört bir yanına, damarlarına

şırıngayla basılmışçasına dağıldı. Ama bu seferki karışımda bir miktar zehir vardı.

Zaya, Lacebark'ın Fourpetal'i yakalamasını istiyordu. Zaya baskınların yapılmasını istiyordu.

Gün sonunda Lacebark sadece Yesnik'i, sahte Win'i ve gözden çıkarılabilir bir avuç Burmalıyı yakalamış olacaktı ve Zaya istediğine kavuşacaktı. İstediğiyse Londra'yı terk etmeye hazır, kalbi kırık, öfkeli ve sadık bir kimyagerdi.

Bu planın işleme nedeniyse Fourpetal'in Lacebark'a bir sürü yanlış bilgi vermesiydi. Ama Fourpetal, hepsini Raf'tan öğrendiği için anlattığı her şeyi doğru sanacaktı. Öncesinde Raf da doğru sanmıştı çünkü Cherish, Camberwell'deki dairede öyle sanmasını sağlamıştı. Mutfağa girdiğinde Yesnik'in buzdolabının üzerindeki fotoğraflarını görmesi tesadüfen değildi. Yesnik'in Win'le ilişkisini öğrenmesi gerekliydi Raf'ın. Cherish'le banyoya girmesinde de aynı durum geçerliydi: ne penceredeki çöp torbasının kenarının açılması ne de Raf'ın pencereden dışarıyı görebileceği noktada iş tutmaları tesadüftü. Raf'ın, Fourpetal'e büyük ciddiyetle aktarabilmesi için dairenin yerinin gizliliğinin büyük önem taşıdığına inanması gerekiyordu. Ne safça davranmıştı!

Planın Cherish'ten değil, Zaya'dan çıkmış olması gerektiğine hükmetti. Lacebark'ın Fourpetal'i yakalamasını engellemek için nasıl hiçbir şey yapmayabileceğini görüyordu şimdi. Belki ahlaki bir mantığı vardı bu tavrının. Belki de dün gece bu yüzden Raf'la Glow içmek istememişti. Ama işlerine bildiği kadarıyla hiç bulaşmamış Yesnik'in, sırf Win'i yönlendirmek uğruna okka altına gitmesine razı gelmesi mümkün değildi. Hayır, Cherish resmin tamamını görmeden Zaya'nın emirlerini uyguluyor olmalıydı. Anlamlı tek açıklama buydu.

Cherish, "İçin mi geçiyor ne?" dediğinde hâlâ düşündüklerini söyleyip söylememeye karar verme derdindeydi.

"Biraz."

"Sende saat kaç şimdi?"

"Gece yarısı civarı."

"Çişim geldi benim."

Kalktı, bağcıklarını bağlama zahmetine girmeden ayakkabısını ayağına geçirip ağaçlara ilerledi. Telefonunu yerde bırakmıştı. Raf, mesajlarında veya arama kayıtlarında ipucu bulabilme umuduyla aldı ya, telefonda PIN kilidi vardı.

Yapabileceği bir şey daha geldi aklına. Ama hızlı düşünüp hemen karar vermesi gerekecekti ve ötesi, geri dönüşü yoktu.

Telefonun arka kapağını açtı, SIM kartı çıkarıp kırmadan, bükebildiğince ikiye büktü. Ardından yerine yerleştirdi ve beyinsiz kalmış telefonu aldığı yere bıraktı. Cherish döndüğünde pantolonunu giyiyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Sesinde endişeden eser yoktu. Raf, Cherish'in Belasco'dan çok daha iyi yalan söyleyebildiğini düşündü.

"Bakkala gidip su veya meyve suyu falan alayım diyordum. Baştan almalıymışız aslında."

"Geleyim senle."

"Yok, zahmet etme. İki dakikaya dönerim nasılsa."

Bu kadarla sıyrılabileceğini sanmıştı ama Cherish derhal anlamış, Raf'ın neyi tahmin ettiğini tahmin etmişti.

Gerçekler çalıların arasından sürüklenip çıkarılmış, derisi yüzülerek önlerine atılıvermişti sanki: Raf ayrıldığı anda Zaya'nın planını engelleyebilecek ne varsa yapmaya, Cherish'se Raf'ın yapabileceklerini engellemeye çabalayacaktı. Birbirlerine kazık atacaklardı; ilişkileri onarılamaz hale

gelecekti; biliyorlardı ve dile getirmek istemiyorlardı. Fikir değiştirme şansları bulunmadığından konuşarak bir şey kaybedemezlerdi. Ama Raf, Cherish bahsi açana kadar konuşmayacaktı. Cherish de Raf konuya girene dek çıt çıkarmayacaktı. Az evvel sevişirken uyguladıkları konumla aynı şekilde bir sessizlik açmazındaydılar; Lacebark'ın eğitim tesisindeki, rolleri uyduruk yazılmış figüranlar gibiydiler. Raf, Cherish'in gözlerine baktığında kalbinin yerinden fırlayacakmışçasına çarpmasına bozuldu.

"Peki," dedi Cherish. Raf, Cherish'in ağlamamak için kendini tuttuğunu anladı ki ağlamak, esnemek gibi bulaşıcıydı. Onu öpmek için bir adım attı ve başta, bu öpücük ufak bir işi halletmeye gitmeden önce görev icabı verilen o sıradan öpücüklerden daha tutkulu olursa, oynamaya kararlı oldukları oyunu bozacağı düşüncesiyle ikisi de kaskatıydı. Derken, yakın zaman önce sarmaş dolaş olmuş kişilerin birbirlerine yaptıklarından sonraki öpücüklerinin hafif bir artçı şok yaratmasının âdetten sayıldığını adeta aynı anda hatırlayıverdiler. Dudakları nihayet gönülsüz ayrıldığında ikisinin de gözleri, artık hiçbir şey saklayamayacak denli yaşlıydı.

Raf usulca, "Sana da bazen... anlarsın ya... her şeyin içinde bir boşluk varmış gibi geliyor mu?" dedi.

"Hayır," dedi Cherish. Çok önemliymişçesine kafa salladı. "Hayır, Raf. Boşluk insanlarda..."

Raf geri çekildi ve ufak, minik bir el hareketiyle veda etti. Belki de her ayrılık, şartlar ne denli tuhaf olursa olsun özünde aynıydı. Bütün oksitosin, yanında götürmeye kalkana kadar harikaydı ve sonrasında, veznedarın soyguncuların torbasına banka kapısındaki vericiyi geçtikten on dakika sonra patlayıverecek boyalı tomarı sıkıştırıvermesi misali acılaştırıcı

maddeye dönüşüyordu. "Görüşürüz birazdan," dedi. Cherish bakışlarını yere indirdi.

10.06

Isaac, Mit stüdyosunun karşısındaki çocuk parkına geldiğinde, gözbebeklerindeki farklılık haricinde ayık görünüyordu. Yardım edemeyecek denli kafayı bulmuş olabileceğinden endişelenen Raf rahatladı. Son gelişinden bu yana biri, eski tarz sakız makinelerinden birini çalılara atmıştı; makinenin boş cam kubbesi bir astronot kaskı misali gökyüzünü yansıtıyordu.

"*Rave* ne zaman bitti?" dedi Raf.

"Bitmedi. Partimden çıkardın beni. Ne oluyor?"

Raf hepsini anlattı.

"Ha, yani Cherish azıcık ikircikli göründü diye mi yazdın bunları?"

"Ciddiyim, Isaac. Eminim. Baskınlar başlamadan herkesi uyarmamız gerekiyor." Ama Ko ve diğerlerini nerede bulabileceklerini bilseler bile pazarlamacılar gibi kapı kapı dolaşıp uyaramazlardı. Zaya'nın kimi harcayacağını kimi kurtaracağını kestirmek mümkün değildi. Baskınları ne kadar verimli geçerse Lacebark'ın kasten düzenlenmiş bir sürek avına sürüklendiğini o kadar geç kavrayacağından yola çıkarak Zaya, sadece kendini, Win'i ve Cherish'i kurtarmayı seçebilirdi. Ayrıca Raf ile Isaac birkaç kişiyi vaktinde kurtarabilseler bile yetmeyecekti. İlk dalga baskınlarda ele geçenler sorguda çözüldüklerinde kimlerle temas kurduklarını anlatacaklardı ve tehlike, Lacebark'ın ImPressure• şebekesi üzerinden katlanarak artacaktı. Raf, Zaya'nın Londra'daki petek hücrelerinde kaç Burmalı göçmen bulunduğunu bilmiyordu; belki

düzinelerce vardı ve ikinci, üçüncü baskın dalgaları hepsinin işini bitirebilirdi.

"Ne yapacağız peki?"

Raf'ın esas istediği Lacebark'ın eğitim tesisine yüz tilkilik bir saldırı düzenlemekti. Ama öylesini Win halledebilse bile Raf yapamazdı. Karşıdaki binayı işaret etti. "Radyoya dalacağız."

"Burma programı sırasında mı?"

"Onu bekleyemeyiz. Ama Burma programını dinleyenlerin çoğu diğer programları da dinliyordur. Birkaçını uyarmayı başarsak herkese ulaştırırlar." Planı, stüdyoya girmek ve DJ'i ya kandırıp ya da Isaac'in yardımıyla etkisiz hale getirip mikrofonu ele geçirmekti.

"Ne diyeceğiz peki?"

Dickson ya da bu aralar stüdyoyu kim idare ediyorsa onun tarafından dışarı atılmadan önce fazla zamanları olmayacaktı. "'Burmalı anti-Lacebark hareketiyle yahut Glow üretimi ve dağıtımıyla herhangi bir ilginiz varsa kimsenin sizi bulamayacağı bir yere saklanın. Yoksa Lacebark sizi yakalayıp öldürecek.'" Bu kadarını becerebilirlerse son iki hafta toptan felaket sayılmayabilirdi.

"Benim *rave*'e artık altı papele girildiğini de söyleriz."

Yolun karşısına geçerken ta uzaktaki eski gaz deposu takıldı Raf'ın gözüne; günbatımı renkli dev silindir, bu sabah çelik kafesinin içine yükselmiş gibi duruyordu. Binaya girince Raf'ın anahtarlarıyla asansöre binip beşinci kata çıktılar. Raf, içeri girmelerini sağlaması gereken cep telefonu numarasını tuşladı ama cevap gelmedi. Theo kaybolmadan önce de kimi geceler Dickson kafayı iyice çektiğinden kapıya gelmeye üşenirdi; Raf radyoda disiplinin hepten gevşediğini düşündü. Numarayı bir daha tuşladı. Sonra bir daha.

"Bir radyo bulup en azından yayına devam edip etmediklerini anlamalıyız," dedi Isaac.

Aynı anda sürgülerin çekildiğini duydular. Raf, cumartesi sabahı neden Rose'u getirmediğini açıklama zorunluluğundan kaçınmak için kapının geç açıldığından yakınmayı düşündü.

Kapıyı açan iki metrelik Lacebark askeri kaş çatarak baktı iki kafadara. Kim bilir ne zaman kırılmış burnu öyle berbat düzeltilmişti ki adamcağız, kulağını koklamaya uğraşan bir çizgi film karakterini andırıyordu.

Son seferki kadar korkmayan Raf, soğukkanlılığını koruyup lafazanlıkla askeri atlatmayı umuyordu. Ama Isaac aniden topukladı. Biri topuklayınca diğerinin durması akıllıca değildi.

Asker ağır tepki verdi ama yine de köşeyi dönüp asansöre vardıklarında fazla geride kalmamıştı. Raf zemin kat düğmesine, sonra da asansör kapısını kapayan düğmeye defalarca basmaya başladı; bir yandan da hatırlamaya çalışıyordu: bu düğmelerin bir işe yaramaları mı bir şehir efsanesiydi yoksa yaramamaları mı! Her halükârda kapılar kapanırken asker elini uzatarak atıldı. Ama güvenlik sensoru devreye girmedi ve kapı kapanmaya devam etti; asker telaşla elini çekerken Raf, toplu konutlardaki altyapı ve tesisat bakımlarının zayıflığına şükrediyordu. İnmeye başladıklarında, "Tanrım!" dedi Isaac. "Onlardan mıydı bu? Hepsi bunun gibi mi?"

"Evet."

"Ne işi var burada?"

"Lacebark her şeyi kilit altına alıyor herhalde."

Askerin merdivenlere saldırması ihtimalini düşünerek kapılar açılır açılmaz fırlayıp koşmaya başladılar. Oto yıkamacının önündeki otobüs durağına vaktinde yetiştiler; üç

başörtülü kızın peşinden otobüse atladılar ve üst katın arka camından baktıklarında takip edilmediklerini gördüler.

"Çatı anahtarları sende hâlâ değil mi?" dedi Isaac.

"Bende."

"Oraya gidip kızılötesi bağlantıyı keserek vericiye mikrofon bağlayalım. Nasıl yapacağımızı görünce kestiririz. Dün bütün günü dünyanın en zırva hoparlör sistemini bağlayarak geçirdim."

"Hayır. Theo vericide kullanmayı düşünmediği çıkışların hepsine zamk basmıştı. Çakal." Hüzünle gülümsediler.

"Zaten Lacebark stüdyoyu koruma altına aldıysa vericiyi de kontrol ediyordur. Sırplara vermeliyiz."

"Nasıl yani?"

"Verici ile anten en az on bin ediyordur. Yesnik'e gider, anahtarları verir ve hepsini bedavaya alabileceğini amcasına iletmesini söyleriz. İsterse Sırp düğün müziği falan çalan bir radyo açabileceğini anlatırız." Theo bir defasında Meksika uyuşturucu kartellerinin, çölün cep telefonu sinyallerinin zayıf yahut güvensiz olduğu kısımlarında kullanmak üzere askeri tip mobil radyo istasyonları kurduklarını anlatmıştı ya, öylesi Londra'da pek iş görmeyebilirdi.

"Ne amaçla?"

"Başka işe yarar taraflarını keşfetmeden Mit'i Lacebark'tan almak için. Cherish gibi düşünmeye başlamamız lazım. Dikkatlerini dağıtan herhangi bir şey iyidir hesabı..."

Diğer seçenekse tüm bunlar başlayana kadar Londra sokaklarında hiçbir işaret taşımayan gözetleme araçlarıyla dolaşan ve Raf'ı endişelendiren tek it kopuk tayfası olan Ofcom'a ihbarda bulunmaktı ama onlara yardım düşüncesi bile iç kaldırıcıydı.

"Barky'nin Sırplara bulaştığı zamanı unuttun mu yahu?" dedi Isaac. "Yesnik belki efendi çocuktur ama adamların çoğu feci karanlık tipler. Vericiyi vereceksek en azından Jonk türü birine vermeliyiz. Çocukluğumuzdan beri kendi radyosunu kurmak istiyor."

"Çatıyı tuttularsa Lacebark'ın adamlarını aşamaz. Ama Sırplar illa silahlıdır." Önlerindeki koltukta oturan ter içindeki kel kafa, önündeki termosta çilek aromalı protein tozuyla yarım yağlı sütü karıştırmaya uğraşıyor, otobüsün her freninde panikle termosa, protein tozuna ve süt kutusuna sarılıyordu.

"Radyo yayınından vazgeçersek milleti nasıl uyaracağız?"

"Uyaramayacağız. Haliyle baskınların gerçekleşmesini engellemek zorundayız."

"İyi de onun tek yolu, Lacebark'ın bugün Fourpetal'i yakalamasını önlemek."

Kel kafa nihayet karışımını kafaya dikti, geğirdi.

"Öyle," dedi Raf.

"Nerede olduğuna dairse hiçbir fikrimiz yok. Hem de hiç!" Raf'a baktı Isaac. "Değil mi?"

12.13

Tırmanma salonuna yaklaştıklarında Rose, önemli bir şeylerin arifesinde olduklarını çoktan tahmin etmişçesine kayışını germeye başladı. Gökyüzü öyle çelik mavisiydi ki insanın gözü tezatları özümsemeye çabalarken ön plandaki donuk kütlelerin tümünün kenarları, çakmak taşları misali parıldıyordu. Raf haklıysa Fourpetal antreponun girişini gözlüyor olacaktı; ama Fourpetal'i, Fourpetal onu görmeden görmesi gerektiğinden, hangi yoldan gideceğine karar vermek için

kafadan kaba trigonometri hesaplarına daldı. Ardından saptadığı her noktadan diğerine, her seferinde biraz daha yaklaşarak ilerledi. Gerçekten bir intikamcı hayalet gibiydi şimdi. En mümkünü saymasına rağmen en sona bıraktığı yer, menteşe almaya gelmiş biri gibi görünmeyi umarak girdiği hırdavatçının avlusuydu. Belki bugünlük azıcık şansı hak ettiğinden Fourpetal'i bir briket yığınının ardında çömelmiş, kraker atıştırırken buldu.

"Hey," dedi. Fourpetal etrafına bakındı. Raf, Fourpetal'in anında kaçmaya başlayacağını biliyordu çünkü Fourpetal daima kaçardı; haliyle Rose'u üstüne salmadan söz konusu formalitenin gerçekleşmesini bekledi. Aynı anda Fourpetal tuğla gibi *Lakunalar*'ı savurdu ama kitap köpeğe isabet etmedi ve Rose, daha naylon kayışı yere değmeden Fourpetal'in sol baldırına dişlerini geçirdi. Fourpetal acıyla ulurken Raf, Rose'u çağırdı. Rose'un hıyarağalarını görür görmez tanıdığını düşünmekten hep hoşlanmıştı ama bu seferki düşmanlık tamamen sınıf temelli olabilirdi.

"Bıraksam da bir güzel ağzına sıçsa keşke ama yapmayacağım," dedi. Fourpetal iki eliyle baldırını tutmuş inliyordu gerçi ama Raf, Rose'un pantolon kumaşını dahi delmediğini gördü.

"Beni mi takip ettin?" dedi Fourpetal.

"Yok. Nereye gideceğini kestirdim sadece. Nollic'in kızlarından birini rehin almanın adamı almaktan daha kolay olacağını düşündün herhalde."

"Öyle."

"Ne yapacaktın çıktıklarında? Dadıyı yumruklayıp kızlardan birini kaparak kaçacak mıydın?"

"Bir şekilde dadının dikkatini dağıtacaktım. Ancak işe yaramazsa yumruğu patlatacaktım. Zaten daha gelmediler. Geldikleri tırmanma salonu bu mu, onu bile bilmiyorum. Londra

Köprüsü tarafında da var galiba bir tane. Ama Martin'in buraya Nollic'e yalakalık yapmaya geldiğini düşünüyorum."

Raf etrafına bakındı. "Gitmeliyiz."

"Kız arkadaşına götürüp askeri mahkemeye mi çıkarttıracaksın beni?"

Cherish hâlâ kız arkadaşı mıydı? Hiç olmuş muydu? "Hayır."

"Nereye o zaman?"

"Söylemeyeceğim."

"Eh, davet için teşekkürler ama şartlar buysa geri çevirmek durumundayım."

"Valla diğer seçeneklerin Lacebark yahut Zaya'nın elinde ölmek," dedi Raf, yere baktı. "Rose da hevesli istersen." Fourpetal'in şaşkınlıkla kaşını kaldırdığını görünce arkasına döndü.

Ko, tek eli eşofman üstünün cebinde, dikiliyordu; Raf, ne olduğunu kestirme şansı bulunmamasına rağmen adamın duruşundan, cebinde bir silah tuttuğunu anladı. Raf, Zaya'nın adamlarından birinin Fourpetal'i gözetlemesinin önem taşımayacağını ummuştu çünkü hiçbir şart altında müdahale edilmemesi emredilecekti; hem Fourpetal'in gözetlendiğini anlamaması hem de Lacebark ensesine yapışmaya geldiğinde yakayı ele vermemesi için.

"Selam Ko," dedi Raf. "Cherish bunu almaya yolladı beni."

Ko kafa salladı. "I ıh." Çoktan Cherish'le haberleşmişti belki.

Fourpetal, Raf'ın arkasından, "Bunu yemedi. Sıradaki numara?" diye mırıldandı.

Raf derin bir iç çekti. "Ko, bu hıyarla aynı tarafta değilim biliyorsun. Az evvel köpeği üstüne saldığımı da görmüşsündür.

Lacebark'a çalışmadığımı da biliyorsun. Arkadaşımı öldürdüler... Ama bu herifi hemen götürmem lazım."

"Olmaz," dedi Ko.

"Zaya, Lacebark'ın bunu yakalamasına izin verecek. Bu da onlara ötecek. Zaya'nın gözden çıkardığı herkes ölecek. Hiç iyi değil bu." Ko, Zaya'nın korumasında değilse bu numaranın işe yarama şansı vardı ama Raf, şimdilik Ko'nun ifadesinden bir şey çıkaramıyordu. "Bak, Fourpetal'in başına en beterinin gelmesini hak ettiğini biliyorum. Ama öylesini bizden biri yapmalı. Lacebark değil. Zaya ve Cherish'e sadıksın, onu da biliyorum. Bizi durduramadığını söylemen yeterli. Ko, lütfen... Kimse öldürülmesin diye bu işlere bulaştığını söylemiştin bana. Ben de aynı hisleri taşıyorum. Haydi... Bırak, gidelim."

Ko'nun yüzünden bir şey anlamak imkânsızdı; Raf istemese de arbede olasılıklarını tartmaya girişti. Elindeki tabancası değil de bıçaksa Rose deşilme fırsatı tanımadan alt edebilirdi adamı. Edemeyebilirdi de. Böyle bir riski göze almaya niyeti yoktu pek.

Derken Ko, Burma dilinde bir şeyler mırıldandı, yere tükürdü ve elini cebinden çıkarıp yol verdi.

18.31

Neredeyse otuz saattir uyanıktı Raf. Kendini bildi bileli rahatsızlığının sadece bir programlanma hatası değil, belli açılardan da bir süper güç olmasını ummuştu. Hoş, öyle bir şeyin olacağı vardıysa Theo kaybolduğundan bu yana ortaya çıkması gerekirdi ve çıkmamıştı. Tamam, kimi gece sıradan birinden çok daha uyanık olduğu vakiiydi. Ama öylesi, birkaç yüz miligram kafeinle de başarılabilirdi. Aksesuvar

buzdolabının sadece Raf gibi bir uykusuzun geçebileceği bir vakti, bir 03.67 ya da 25.04 türü bir saati yoktu. Lacebark'ın operasyonu yirmi beş saatlik bir döngüde işleseydi muhtemelen Londra'daki herkesten önce Raf fark ederdi ve öylesi üstkiyazmatik çekirdeğini nihayet aklayabilirdi. Ama Lacebark, sapmalı programlarını kendi madenleri ve tesislerine göre ayarlıyordu. Raf, katarakt ameliyatı sonrasında morötesi ışığı görebilme yetisi kazanmış Monet gibiydi. Tabii Monet bilinen hiçbir morötesi ışık kaynağı bulunmayan bir dünyada yaşasaydı. Böylesine süper güç demek zordu. Haliyle şu an için tek diyebileceği, cuma öğlen iki yerine sabah dokuzda kalksa olacağı kadar bitkin olmadığıydı.

Esir teslimi, kent dışına çıkmak yerine indirimli halı satan bir mağazanın otoparkında toplanılması haricinde, muhtemelen Martin'in Pakistan'da yaşadığından pek farklı değildi. Ön tarafta cama yaslı birkaç halı rulosu varsa da hâkim görüntü terk edilmişlikti. Mağazanın vitrinine bu civarda sık rastlanan soluk mor sirk ilanlarından yapıştırılmıştı. (Raf hayatı boyunca, çocukken bile güney Londra'da sirke giden kimseyi görmediğinden, ilanların pek zekice ama modası geçmiş bir kamuflaj geliştirerek evrimleşmiş bir sarmaşık türü olduğunu düşünürdü.) Fourpetal ve Rose'la gelmişti. Bombacı yelekli iki insan azmanı Sırp'sa minibüsle gelmişlerdi.

Azmanlardan biri, "Bu mu o?" dedi. Sol kulak memesi bantlıydı ve Raf, bir arbedede küpesinin sökülmesi ihtimalini akıl edene dek insanın kulak memesinin nasıl yaralanabileceğini anlayamadı.

"Diğerleriyle birlikte çiftliğe götürüyoruz. Anlaşmamız bu, değil mi?"

"Evet. Orada saklıyoruz. Radyo istasyonuna karşılık."

Anlaşmayı Raf'ın talimatları doğrultusunda Isaac yapmıştı; anlaşmanın gerçekleşmesini de seyretmek istemişti ama Raf, gereksiz riske girmek istemediğini söylemişti. Raf, başlarda Sırpların Win'i kurtarmadan önce herhangi bir tedbir alıp almayacaklarını merak etmişti. Zaya'nın aksine Sırplar, Win'in eğitim tesisinden çıkması için Lacebark'ın gözlerini bir anlığına kırpması gerekmediğini biliyorlardı ve Londra'dan adam çıkarma işinde Burmalılardan daha sağlam bir altyapıya sahip olmaları gayet mümkün görünüyordu ama öylesi, işin kolayca halledileceği anlamına gelmiyordu. Raf aradığı yanıtı birkaç saat önce Happy Fried Chicken'da Fourpetal'le oturmuş, buluşmaya kadar vakit öldürmeye çalışırken bulmuştu. Televizyondaki haber kanalında Elephant&Castle civarındaki bir antrepoda çıkan yangının Eski Kent Yolu'nda trafiği tıkadığından bahsediliyor, helikopterle çekilmiş görüntüler veriliyordu. Raf, antreponun havadan neye benzediğini Google haritalarından biliyordu.

"Çiftlikte kalıyor yani?"

"Evet. Gitmesine izin vermemelisiniz," dedi Raf. "İsterseniz çalıştırarak oda ve nevale masrafını çıkarın."

"Nevale?"

"Yemek falan işte."

Azman başıyla onayladı. Sürdüğü kolonya hafif alkollü içecekler gibi kokuyordu. "Tamamdır."

"Ne çiftliği bu?" dedi Fourpetal.

Lakunalar'ı uzattı Raf. "Donmuş tilki kakası kazımadığın zamanlarda okursun."

Diğer azman, Lacebark'ınkilere benzeyen minibüsün arka kapısını açtığında Raf, oturmuş öpüşen Win'le Yesnik'i gördü. Alelacele ayrıldılar; azman ya görmedi ya görmezden

geldi. Fourpetal'in tüm pil asidi son birkaç saatte tükenmiş gibiydi; uysalca bindi minibüse. Raf, Win'le son defa yüz yüze konuşma şansı bulduğunu fark etti; eğitim tesisinde yarım kalan sohbeti bitirmesi gerekiyordu. "Win."

"Hey."

"*Glo*'nun gündelik ritimleri değiştirebilmesinden bahsediyorduk... Bende uyku/uyanıklık bozukluğu diye bir..."

"Ha, *glo*'nun sana fayda edip etmeyeceğini mi soracaktın?"

"Evet."

"Valla bilmiyorum. Pfizer'a sor."

Azmanlardan biri minibüsün kapısını kapadı. Bindiler ve gittiler.

Raf bir pub'a girmeye karar verdi. Yürürken Fourpetal, Win ve Yesnik'in Londra'yı bir daha dönmemecesine terk etmelerini düşündü ve aynısını yapmaya kendine söz verişinin üzerinden yüzlerce yıl geçmiş gibi geldi.

Gitmek istemiyordu.

Sırp taşrasında bir delikte yaşamaktansa Londra'yı yeğlediğinden değildi gitmek istemeyişi. Güney Londra'yı dünyanın her yerine yeğ tutardı. Tek gereken, kapısına bal peteği asmaktı. Ne ayrılışlar ne Lacebark ne Theo'nun ölümü ne de başka bir şey: Londra'da silinmez iz bırakacak kadar kötü hiçbir şey yoktu. Geçirdiği iki berbat hafta bile bunu hatırlatmalıydı Raf'a. Cherish haklıydı. Her şeyin içinde boşluk yoktu. Tam şu anda, park halindeki bir arabanın altından fırlayan bir tilki görse duruma öylesine uygun olurdu ki, yazgıymış gibi, öyle mükemmel olurdu ki, neredeyse fırlamayacak olmasına inanamıyordu. İyimser bakışlarla etrafını süzerken cep telefonu titreşti. Ekrandaki numarayı tanımıyordu; arayanı anında tahmin etti. "Selam."

"Ne bok yediğinin farkında mısın sen?" dedi Cherish. "Win kayboldu. Sırpların kaçırdığını düşünüyoruz. Ama sen zaten biliyorsundur belki."

"Size çalışmak istemiyordu artık."

"Mesele onun ne istediği değil! Mesele sen, ben, Win yahut Zaya da değil! Lacebark bile değil! Mesele devrimdi... Kuzey Burma'yı ele geçirip narko-devlete dönüştürecektik. Bolivya gibi. Gine-Bissau gibi... Dünyanın ilk ve tek iyicil narko-devleti... Paramızı Lacebark'ın kullandığı bankalarda aklayacaktık. El Kaide'nin yıllık bütçesi yirmi milyon dolar... Hizbullah'ınki bile dört yüz milyon dolar. Glow tekelinden yılda gelecek on milyar dolarla neler yapabilirdik biliyor musun! Dünyada şirketlere kölelik yapan her kadını, her çocuğu özgürlüğüne kavuşturabilirdik! Önce madendekileri, sonra herkesi... Yapabileceğimiz iyilikleri hayal edebiliyor musun? Kurtarabileceğimiz hayatları? Ama sen bizi engelledin çünkü Glow artık Sırplarda! Arkadaşın Theo'nun ölümünü anlamsızlaştırdın!"

"Ama bir sürü insanın ölmesine göz yumacaktınız! Kendi adamlarınızı kurban edecektiniz!"

"Bazen iyilik için fedakârlık gerekir! Bazen iyilik uğruna cana kıyman gerekir! Burma'da ziyaretine gittiğimde Zaya'nın bana yaptırdığı en beter şeyin bir yılanı ağaca çalmak olduğunu mu sanıyorsun?"

Raf, Cherish'in ne kastettiğini düşünmek dahi istemedi. Zaya'nın, tesisteki Burmalı figüranların zarar görmemesini istediği iddialarını hatırlıyordu. "Zaya'yı dinlemekten vazgeçmelisin. Seni nasıl ikna etti bilmiyorum ama..."

"İkna mı? Tüm bunların tek bir adamın başının altından çıkacağını mı varsayıyorsun? Kastettiğin ne kadar aşağılayıcı,

farkında mısın? Raf... Plan benimdi. Fourpetal'i Lacebark'a teslim etmek benim fikrimdi. Zaya'nın değil."

"Bana Win'le ilgili yalan yanlış bilgi vermek de mi?"

"Öyle."

"Yani banyoda seviştiğimizde tahrik bile olmamıştın, işini yapıyordun sadece öyle mi?"

"Sadece işimi yaptığım için o kadar tahrik olduğumu düşünmüyorsun herhalde."

Rüzgâr kaldırıma saçılmış strafor parçalarını savurdu. Rose bir sokak lambasının dibine ilerleyip işemeye koyuldu. Raf son sorunun açıklığının farkındaydı ama sorması gerektiğini de hissetmişti. Hem belki öylesi esas sormak istediğinin, Cherish'in kendisini korumaya çalışmasının bir anlamı olup olmadığı sorusunun yolunu açmaya yarayacaktı. Bu sabah, olacaklardan habersiz, Rose'u almaya gitmeye kalkıştığında baskınlara başlamış Lacebark'ın adamlarıyla dairesinde karşılaşabileceğini düşünmüştü herhalde. Haliyle eve gitmesini engellemeye çalışmıştı. Ama Raf, Cherish'in seçimini başka nedenlerle de yapmış olabileceğinin farkındaydı. Sorusunu değiştirdi, "Cherish," dedi, "bunları yapacağımı biliyordun değil mi? Tenis kortundayken bildiğini anlamıştım. Ama beni durdurmaya kalkışmadın."

Hemen cevap vermedi Cherish. "Telefonumun içine edeceğini bilmiyordum."

Ama esas mesele bu değildi, diye düşündü Raf. Bu konuşmayı bir kez daha, yüz yüze yapabilmeyi diledi. "Seni görebilecek miyim bir daha?"

"Ciddi misin? Cidden soruyor musun bunu? Hayır, elbette bir daha göremeyeceksin beni! Londra'yı da göremeyeceksin bir daha. Farkındasındır umarım."

"Anlamadım?"

"Lacebark yakında tepene çökecektir."

"Beni ellerine mi vereceksin?"

"Hayır, Raf. Yapabilirim ve muhtemelen Zaya vermem gerektiğini söyleyecektir ama yapmayacağım. Ama Lacebark'takiler, Win'in Londra'yı terk ettiğini fark edince işlerin nasıl bu kadar terse döndüğünü merak edeceklerdir. ImPressure• meta-verilerine bir daha göz attıklarında seni enselemeleri gerektiğini anlayacaklardır. Seni aramayı akıl edemeyecekleri bir yere gitmen lazım."

"Ama Londra'da kalmak istiyorum ben... Kalmaya daha yeni karar verdim. Yaz geliyor..."

Cherish, "Hayır. Git. Burma'dan da uzak dur," diyerek kapadı telefonu.

Raf telefonu cebine tıkıp etrafa bakındı. Tek bir tilki dahi göremedi.

ÞJÓÐVEGUR 1, ÍZLANDA ARALIK 2010

SÖZDE ÖĞLEDEN SONRA

Isaac yaklaşık beş saattir beyaz minibüsü izliyordu. Minibüsün rotasını zaten bildiğinden –þjóðvegur 1 İzlanda'yı dev bir M25* misali dolanıyordu ve Reykjavik'ten Dalvík'e gitmek için en mantıklı yoldu– aracı sürekli görüş alanında tutmasına gerek yoktu; haliyle öndeki şoförün takibi fark etmemiş olması mümkündü. Yola çıktığından beri güneş ufuktan yükselmiş, tepede biraz soluklandıktan sonra bronz bir isteksizlik iniltisi eşliğinde, güneye akan bulutlarda birkaç tırnak izi haricinde iz bırakmadan inişe geçmişti. Yine gece çökmüştü şimdi. Upuzun akşam alacası sırasında, yol gayet güvenle fiyort diyebileceği şey boyunca kıvrılarak giderken kırmızı çatılı bir çiftlik evinin yakınında ayılara layık kışlık kürkleriyle otlayan dört midilli görmüştü: buralar, günün kimi saatlerinde masalsı bir Yorkshire zannedilebilirdi sahiden. Cüzdanında, havaalanında tanıştığı ve genetik yapısı için matematiksel kanıtlamalarda kare yahut dairelerin gösterildiği türden kusursuz diyebileceği sarışının telefon numarası vardı. Kız, þjóðvegur'u nasıl telaffuz etmesi gerektiğini birkaç defa anlatmıştı ama Isaac ilk heceyi bile doğru söyleyememişti. Körfezin karşısındaki Dalvik üzerinde yükselen muazzam yamaçlar her nasılsa karanlıkta dahi belliydi. Limana doğru minibüse yaklaştı çünkü yola çıktıklarından beri ilk defa nereye gideceğini bilmiyor ve aracı depolar,

* Londra'nın çevresini dolanan çevreyolu. (*ç.n.*)

konteynerler ve boş balıkçı barınakları arasında gözden kaybetmek istemiyordu. Burası, son on yılda balıkçılıktan başka işe yaramadığını fark edip utanmaya başlamış ve balıkçılıktan gurur duymayı yeniden öğrenmeye başlamış İzlanda kasabalarından biriydi tahminen. Minibüs, olağan dışı kıymetli yükünü bekleyen teknenin bağlı bulunduğu en sondan ikinci iskeleye kadar ilerledi. Isaac fazla uzak kalmamaya gayret ederek park etti. Bir an için buluşmaya kimsenin gelmeyeceğinden endişelendi ama çok geçmeden camı tıkladı. Arabadan indi ve Raf'la, üzerlerindeki tonla giysi yüzünden sumo güreşçileri misali kucaklaştılar. Hava sıcaklığı sıfırın epey altındaydı ve denizden esen rüzgâr epey sertti.

"Burada yaşadığına inanamıyorum valla," dedi Isaac.

"Yolun sonunda oturuyorum."

Çevreyolundan sapmadan önce Akureyri tabelasını görmüştü Isaac.

"Yok, İzlanda'da demek istedim. Altmışıncı paralelde... Yılın bu vaktinde günde on dakika elektrik verilen Batı Afrika kentlerinden birinde yaşamaya benziyordur herhalde. Elektriğin yerine gün ışığını koyuyorum tabii."

"Haziranda gelecektin esas."

Isaac yeni bir iklime alışmak zorunda kalırsa Linneaus'un çayından daha iyi idare edebileceğini ama Win'in *glo*'su kadarını başaramayacağını düşünüyordu. Titreyerek minibüse baktı. "Hazır mıyız?"

Sakallı şoför minibüsün arka kapısını açmıştı; gemiden bir ikinci adam, indirmesine yardıma gelmişti. Minibüsün içinden sesler geliyordu. Isaac'le Raf minibüsün yanına vardıklarında iki adam ne istediklerini anlamak için döndüler. Şoför, "*Já?*" dedi.

Isaac, Raf'ın nereden girişeceğine karar vermesini bekledi. Liman ışıkları gölgeleri uzattıkça uzatıyordu.

"Köpeğime merhaba demeye geldim."

"Ne?"

"Minibüsten gemiye giderken merhaba diyeceğim köpeğime."

Şoför kafa salladı. "Hayvanlar doğrudan karantinaya alınır."

Yolda Isaac'in aklına, İzlanda hükümetinin yerinde olsa Hrísey'e çaktırmadan insan alınmasına da müsaade edeceği gelmişti. Corona-virüsler illa gelecekti ve çok tedbirli olmak lazımdı.

"Taşıma kafesinden çıkarmam gerekmiyor ki," dedi Raf.

"İnsanla hiçbir temasa izin yok. Amaç bu zaten. Reykjavik'ten buraya sırf bunun için gelmemişsindir umarım."

"Valla ben geldim," dedi Isaac. "Bakın, adam köpeğini altı aydan fazladır göremiyor. Daha bir ay da göremeyecek. Hayvancağız da aynı durumda. Nereye götürüldüğünü de, sahibini bir daha görüp görmeyeceğini de bilmiyor. Bırakın, parmaklıklar ardından görüşsünler işte."

Yapabildikleri en iyi plan buydu. Burmalıların Win'i Londra'ya nasıl getirdikleri ya da Sırpların Maydanpek'e nasıl kaçırdıklarını anlayabilselerdi Rose'u Akureyri'ye, belki Faroe Adaları'ndaki bir ara noktayı kullanarak sokmayı başarabilirlerdi. Ama anlayamamışlardı işte. İzlanda'ya hayvanlar yasal yoldan ancak bir sürü sertifika çıkarılıp kulağına mikroçip takılarak girebiliyordu ve yaz başında Raf, Londra'dan kaçmadan önce bunlarla uğraşacak zaman bulamamıştı. Isaac güvenlik açısından hemen ardından gidememişti; kimin gözetlediğini bilemezlerdi çünkü. O yüzden

altı ay bekledikten sonra Rose'un ilticasını ayarlayabilmişti. Isaac köpeğin kan testlerinin tümünü geçmesini, veterinerlik ilminin henüz tüm hayatını Londra sokaklarında harcamaktan kaynaklanan ve içinde illa kaynaması gereken spor ve endoparazit hengâmesini bırak saptamayı, aklına dahi getiremeyecek denli geri kalmasına bağlamıştı. Sonrasında Raf bu sabah Reykjavik'e gidebilirdi tabii ama oradaki güvenlik önlemleri yüzünden havaalanında köpek sahiplerinin bir aylık karantina öncesi hayvanlarının sertifikalarını almak için sıraya girdiği bölüme girmesi mümkün değildi. Ayrıca İzlanda'daki birbirine rakip iki karantina tesisinden daha ucuz olanının Raf'ın oturduğu kasabaya yaklaşık kırk kilometre mesafedeki bir adada bulunduğunu öğrenmişlerdi. Kısacası Raf'la Isaac'in limanda buluşmaları bir bakıma makuldü.

"Lütfen," dedi Isaac. Havaalanındaki sarışından "Çok müteşekkir kalırız," demeyi öğrenmeye çalışmış, onu da becerememişti.

Şoför, diğer adama ve ardından Raf'la Isaac'e baktı. "Köpeği minibüsten çıkardığımızda buradaysanız," dedi, omuz silkti. "Buradasınız demektir."

İzlandalılar kafesleri gemiye Isaac'in beklediğinden çok daha hızlı yüklemeye başladılar. Fikir değiştirmemeleri için yavaşlamalarını isteyemezdi. Bir anlığına Rose'un gümrük kontrolünden geçen sassafras yağı varili misali fark edemeden geçip gideceğinden endişelendi. Ama minibüsten indirilen yedinci kafes birden termonükleer füzyon tepkimesine hazırlanırmışçasına havlamaya başladı. Rose, Raf'ın kokusunu almıştı. İzlandalılar kafesi yere indirince Raf, mahpus ziyareti için hemen diz çöktü. Buluşmalarının ikisini de tatmin etmeyeceği açıktı ama en azından Rose'a sevdiklerinden uzak geçireceği hapishane günlerinde azıcık umut aşılayabilirdi.

Isaac de Rose'u özleyecekti elbette. Yerine hayvan almayı çoktan düşünmeye başlamıştı. Bir ara yıldız burunlu köstebek almayı düşünmüş ve köstebekler üzerine genel araştırma yapmıştı ama şimdiki ilgisi esasen köstebeklerle bağlantısı bulunmayan ama pek çok açıdan eşsiz, çıplak köstebek farelerindeydi. Önemli özelliklerinden biri, çıplak köstebek farelerinin dişli bir penise benzemeleriydi ve ayrıca, dünyada arılardaki gibi kraliçeleri ve işçileri bulunan tek memeli türü, çıplak köstebek fareleriydi. Gördüğü çıplak köstebek faresi yuvası o yüzden Isaac'e, Hiromi'nin bir defasında gösterdiği "penis tanrı" ve çocuklarını betimleyen Tokoyuni ahşap baskı resminin fotoğrafını hatırlatmıştı. İkincisi, çıplak köstebek fareleri asla kansere yakalanmıyordu ki feci tuhaf bir durumdu. Üçüncüsüyse çıplak köstebek farelerinin derilerinde diğer hayvanlarda acıyı hissettiren P maddesi adlı nöro-ileticinin bulunmamasıydı. Havalandırma eksikliği, yuvalarındaki havayı karbondioksitle doldurduğundan dokularında ciddi asit birikiyordu ve tenlerinde P maddesi bulunsaydı ciddi rahatsızlık çekerlerdi.

Isaac'in nazarında bu, evrimin kaba merhametine bir örnekti. Evrim insan doğumlarının feci ıstıraplı geçmemesi için herhangi bir zahmet göstermemişti çünkü çocuk doğurmak, bir kadının üreme niyetini azaltmıyordu. Ama evrim, çıplak köstebek farelerinin ıstırabını dindirmek adına, verim artacağı için işçisine her üç saat kırk beş dakikada bir uyuma iznini diş gıcırdatarak veren patron misali epey zahmete girmişti. Isaac bilinç üzerine okudukça aranan yanıta giden en kestirme yolun ıstırap ve hazzın işlevsel rolleri, beyinde hangi amaca hizmet ettikleri ve aslında hangi hisleri yarattıkları arasındaki ilişkiyi kavramaktan geçtiğine inanmaya başlamıştı. Renk, ses ve ısıyla ilgili özel deneyimlerin, içlerinden gelen bir anlamı, içlerinden gelen itici bir gücü varmış gibi

görünmüyordu. Ama öznel ıstırap ve haz deneyimlerinin içlerinde "Evet!" ve "Hayır!" vardı. Nasıl olabilirdi bu? Adi madde buna nasıl ulaşabilirdi?

Raf gönülsüzce doğrulup gemiye götürülen kafese el salladı. İzlandalılar Raf'ın numara çekme niyetinde olmadığını görünce biraz rahatlamışlardı. Kafeslerin taşınması bitince şoför yanlarına geldi. "Neredensiniz siz?"

"Londra," dedi Isaac.

"Ama ben artık Akureyri'de oturuyorum," dedi Raf.

"Londra'ya gitmiştim bir kere! Kulüp muhabbeti şahaneydi."

"Öyledir. Benim de birkaç parti vermişliğim var," dedi Isaac.

"Reykjavik'e takılmadınız mı daha hiç?"

"Yarın gece uğrayalım diyorduk."

"Glow ister misiniz?"

Isaac şaşkın bakışlarını Raf'a çevirdi. "Dalvík'te Glow mu var?"

"Bir arkadaşımın laboratuvarı var bu tarafta."

"Kaça veriyorsun?"

"Gramı on beş bin kron."

"Pahalıymış."

Gülümsedi şoför. "İzlanda burası."

"Öyle ama senin arkadaş da katma değer ve gümrük vergileri ödemiyor," dedi Raf. "On bin."

Sonunda Isaac ile Raf, sırf değil ama kısmen Dalvík limanında feniletilamin alma yeniliği hayrına on iki bin kron uçlandılar. İzlandalılarla vedalaştılar –gemiden yardıma inen adam hiç konuşmamıştı gerçi– ve tekne Hrísey'e demir alırken ısınmak için kiralık arabaya döndüler.

"Altı ay önce Londra dışında Glow'u duyan yoktu," dedi Isaac.

"Sırpların tekellerinde tutamayacaklarını biliyorduk," dedi Raf.

"MDMA'nın tutması yetmiş yıl almıştı. Hem tilki var mı ki buralarda?"

"Kutup tilkileri adaya insandan önce ayak basan tek memeli türü. Birkaç defa gördüm ya, Londra'da tilki görmek kadar kıyak değildi. Gece kuzey ışıklarını seyretmek istiyor musun hâlâ?"

"E, herhalde! VLF alıcı getirdim. Glow da almalıyız."

"Ama Glow sadece suni ışıkla iş görüyor," dedi Raf. "Herkes öyle söylüyor."

"Birincisi, o dediğine hiç inanmadım. Bilimsel açıdan nasıl olacak ki? İkincisi, *aurora borealis* nitrojen ve oksijen atomlarının uyarılmış durumdan temel duruma dönerken foton saçmasıdır. Floresan tüpleri, LED'ler, katotlarla aynı şey. Kuzey ışıkları suni ışığa gün ışığından daha yakındır."

"E, peki. Deneriz."

Önce Akureyri'ye dönüp akşam yemeği yemeye karar verdiler. Yolda Isaac, "E, nasıl buralarda yaşamak?" dedi. Yollardaki kara buzun korkunun kokusunu alana kadar zararsız kaldığını kavramıştı.

"Hoş. Sıkıcı. Reykjavik'ten ucuz; orası iyi. Eskisinden daha fazla bilgisayar işi yapıyorum ama ücretler boktan. Biraz da İngilizce dersi..."

"Çıkıyor musun kimseyle?"

"Çıktım bir ara. Birkaç hafta önce bıraktı beni."

"Valla? Karşılaşmamaya özen gösteriyor musun?" Isaac iyi tanıyordu Raf'ı.

"Dalga mı geçiyorsun? Akureyri minnacık yer. Hepi topu dört barı var ve sadece biri sabah üçten sonra açık kalıyor. Her dakika karşılaşıyoruz. Dert değil gerçi."

"Âdet döngün ne durumda?"

"Fazla farkına varmıyorum," dedi Raf.

"Umduğun gibi mi yani?"

"Öyle. Yaz ve kış ortasında burada herkesin ritmi şaşıyor. Kalkıyorsun, yatıyorsun. Bir bakıyorsun gece, bir bakıyorsun gündüz. Saatin önemi yok pek."

"Japon ve Amerikan fare-köstebekleri hariç tüm köstebeklerin gece ve gündüz aynı ölçüde faal olduklarını biliyor muydun? Canları ne zaman isterse çıkıyorlar ortaya. Köstebekler arasında kabul görebilirsin mesela. Sen, köstebekler, Marslılar ve Kuzey İzlandalılar."

"Sağ olasın kardeş. Çok makbule geçti."

Akureyri'de pek tatsız hamburgerler yediler, arabanın deposunu doldurdular ve kasabanın hafif ışık kirliliğinden uzaklaşmak için Dalvík yolunun yarısını geri gidip sonunda kenara çektiler. Isaac yerel birayla dikleyecekleri iki tane çeyrek gramlık Glow bohçasını hazırlamak üzere yün eldivenlerini çıkardı.

"Onca zaman sonra bu zımbırtının neye benzediğini öğreneceğime inanamıyorum," dedi Raf.

Isaac bira kutusunu Raf'ınkiyle tokuşturarak, "Theo'nun şerefine bunlar," dedi.

"Bunlar ve diğer hepsi."

Uyuşturucunun etki göstermesini beklerken Isaac, Mit FM'in yedek parça tedarik ettiği internet sitelerinden ısmarlayıp aldığı VLF alıcısına pil taktı. Uygun donanım kullanıldığında görülmekle kalmayıp duyulabilen *aurora borealis*,

radyo saatlerinin atomik saatlerle eşgüdümde kalmasını sağlayan hükümet zaman sinyalleriyle aynı uzun mesafe dalga boylarından yayın yapan göksel bir radyo istasyonu gibiydi. Nitekim ışıkları, arka planda kuşlar ötüşürken potin altında çıtırdayan sararmış yapraklar misali, görmeden önce duydular. Solgun zümrüt gökte epey sonra belirdi.

Daha net görebilmek için arabadan indiler. Karşılarındaki belki aurora bölgesinin gelmiş geçmiş en müthiş manzarası değildi ama Isaac'in hayatı boyunca her gece görebilmeyi dilemesine yetti. Dokuz-on sene önce Raf'la birlikte okulu kırıp Nunhead Reservoir'a gittikleri gün geldi aklına. Çitlerdeki bir açıklıktan girmiş, tepecikteki duvar yazılarıyla kaplı beton bölmelerden birine, günbatımından ziyade, sonrasında şehrin aydınlanışım seyretmeye oturmuşlardı. Arkadaşlıkları yeni başlamıştı ve ergenken insan hoş manzara uğruna onca zahmete girdiğini itiraf etmeye pek yanaşmazdı. Ama o gün dert etmemişlerdi. Raf'ı son aylarda iyice özlemişti ve manyetosfer ta yukarılarda coşarken yan yana olduklarına memnundu.

Öte yandan Glow hiçbir etki göstermemişti.

Isınmak için bacak sallayarak, "Kazıklandık," dedi.

"Umurumda değil," dedi Raf.

"Benim de. Rose'u görmene izin verdiler hem."

"Hı hı. Ha, senin Japon kızlar nasıllar?"

"Valla maalesef son birkaç ayda epey saldılar kendilerini."

"Valla mı?"

"Yok be," dedi Isaac. "Her zamanki gibi müthişler."

VLF alıcısındaki sinyal iyice güçleniyordu. Isaac görsel korteksindeki nöronların gökteki iyonlaşmayı, daha küçük ölçekte ve televizyondaki pop videosu karşısında dans eden

ufak bir kız misali yansıttıklarını hayal etti. "Arkadaşının laboratuvarı için 'bu taraflarda' demişti değil mi? Bahse girerim adanın bir yerlerindedir. Daha iyi yer olabilir mi?"

Şimdiye kadar mayısta yaşananlardan laf açmamışlardı pek. Geçmişten bahsetmek Raf'a zor gelirdi genelde. Bunca genç biri için şaşırtıcı ölçüde acı konuşabiliyordu. Nostalji, ImPressure• şebekesi gibiydi: veri tabanının çoğu zararsızdı ama hiç ummadık bağlantılar barındırırdı ve yüksek öncelikli hedefler, gözden geçirilip düzenlenmiş girişler her daim birkaç tık ötede beklerdi. Isaac konuyu daha fazla kenarda tutmamaya karar verdi. "Xujiabang Bakır ve Altın'ın Lacebark'ı aldığını biliyor musun?"

"Hayda... Haberim yoktu."

"Bu sabah duyuruldu." Ama basında Lacebark'ın maden ya da Londra'daki faaliyetlerinden hiç bahsedilmemişti. Isaac, Raf'ın pek çok gazeteci ve blog yazarına isimsiz ihbarda bulunduğunu biliyordu. Ama öylelerine ne kadarının açıklanması gerektiğine karar vermek güçtü. Hikâyenin tümünü tek seferde vermek, inanmalarını zorlaştırırdı. Ayrıca elde ihbara eklenebilecek, dengeleyici deliller de yoktu. Tilkili video Youtube'dan kaldırılmıştı ve Raf, Pankhead'in Fourpetal'i işe bulaştıran e-postasının kopyasını çıkarmamıştı.

"Çiftlikte neler döndüğünden haberin var mı hiç?" dedi Isaac.

"Win bir ay kadar önce Lotophage üzerinden mesaj yolladı. Hâlâ orada, Yesnik'le birlikte Glow yapıyormuş. Fourpetal tüymüş ama. Bir gece dört çekerlerden birinin anahtarını çalmış. Nereye gittiğini bilmiyorlarmış."

"Başkalarından haber aldın mı peki?"

"Yok."

"Cherish?"

Isaac, Raf'ın Akureyri'deki eski sevgilisi konusunda aldırmaz davranışlarına bakarak sormakta sakınca görmemişti. Ama Raf yanıtlamayınca üzerine gitmek istemedi. Aralarına çöken sessizliği bir süre sadece gökte cıvıldaşan ışıklar bozdu.

SIMANDOU, GİNE
AĞUSTOS 2011

06.03

Sorun, Moritanya'da yaşananlara dair söylentilerin kampa ulaşmasıyla başlamıştı. Çinli bir petrol girişimi, finans kaynaklarının çöküşünün ardından üç hafta önce aniden ülkeden çekilerek projenin güvenliği amacıyla tutulmuş yüz küsur düşük seviye özel askeri dımdızlak bırakıvermişti. Tayın bitmeye başlamış ve askerler çok geçmeden maaşlarının ödenmeyeceğini ve evlerine geri gönderilmeyeceklerini anlamışlardı. Kedi yavruları misali terk edilmişlerdi. Ülkedeki askerlerle çatışmaya girip dağılmadan önce ister istemez yakınlardaki birkaç kasabayı yağmalamışlardı ve söylenenlere göre, öldürülmeyen yahut içeri tıkılmayanların çoğu uçak bileti parası bulma derdinde Nouakchott sokaklarına dağılmışlardı. Paralı asker dediğinin başvurabileceği konsolosluk yoktu.

Bezant'ın adamları bunları duyduklarında aynısının başlarına geleceğinden endişelenmeye başladılar. Alışılmadık durum değildi. Konuşlandırılmış paralı askerler her zaman gergin ve yoksun olurlardı. Başka şartlar altında Bezant, nazlarını çekmek yerine adamlarına Xujiabang Bakır ve Altın'ın sıradan, uyduruk bir petrol grubu olmadığını, yıllık cirosunun Gine'nin toplam gayrisafi milli hasılasını ezip geçtiğini, kantinlerindeki yazar kasalarda, pek çok bankadan daha fazla para bulunduğunu söylerdi. Bir başka deyişle Moritanya muhabbetini kesmeleri, paralarının ödeneceğini söylerdi. Ama Angus Yu çoktan kalkıp "güvenin tazelenmesi" için hepsine acilen avans ödenmesi gerektiğini söylemişti.

Bezant'a danışmayışıysa emir komuta zincirini hepten zayıf göstermişti.

Bir gece önce kurye uçağıyla gelense çelik bir kasa bile değil, sanki biri tutup internetten pabuç ısmarlamışçasına karton bir kargo kutusuydu ve içinden çıkan polyester poşette vakumlanarak paketlenmiş birkaç düzine yüz dolarlık deste vardı. Karton kutu kamptaki kasalara sığmadığından para dağıtılana kadar kimsenin kullanmadığı metalografi odasına konup kapısına üç adam dikilmişti. Bezant, adamlarına geceyi acil göz yıkama istasyonunun yanındaki kuytu köşeye serdiği uyku tulumunda geçireceğini söylememişti. Haliyle Angus Yu penceresiz ufak istasyona sabaha karşı altıda girdiğinde, içerisini boş sanıyordu. Bezant, Yu kapıyı kapayana kadar bekledi ve esneyip gerinme pozları yaparak ışığı yaktı.

"Günaydın, Angus," dedi. "Kahvaltı mı getirdin?"

Yu'nun elinin ayağının dolaşmasını görmek pek zevkliydi. Aralarına katıldığından beri öyle mızmız, öyle ukala, öyle otokrat davranmıştı ki Bezant kimi gece adamın her uzvunu ayrı koparıp darbeli kırıcıya attığını hayal ederek uyuyordu. Öyle bir şey yapamazdı elbette çünkü Yu, Xujiabang Bakır ve Altın'ın başkan yardımcılarından birinin oğluydu. Harvard'da dört buçuk sömestr okumuş prensçiğin Gine'de maden idare etmeye yollanmasına bakılırsa bir yerlerde had safhada itlik ettiği düşünülebilirdi. Belki Amerikan topraklarında, belki barok koşullarda ölen biri vardı. Yu madencilikten zerre anlamıyordu ve bir defasında Gine, Gine-Bissau, Ekvator Ginesi ve Papua Yeni Gine arasındaki farkı öğrenemeyecek denli "meşgul olduğunu" söylemekle birlikte vaktinin hemen tümünü uydu üzerinden komedi dizileri izleyip video sohbetleri yaparak geçiriyordu. Hoş, Bezant'ın da yapacak fazla işi yoktu. Bu fundalığı bol tepeler gayet

sakindi. Gandayaw Kurtuluş Örgütü'nün Batı Afrika'da faaliyet gösterdiğine dair saçma sapan dedikodular dolaşıyordu ama kendine Zaya diyen it soyunun, yılın ilk günlerinde bilinmeyen sebeplerden nalları diktiğini kesinkes bildiğinden öyle korkuyla tırnak kemirdiği falan yoktu. Ayrıca buradaki işçiler de gayet uysaldı. Kurye uçağıyla haftada bir gelen mavi haplar uyumamalarını, hata yapmamalarını ve şikâyet etmemelerini sağlıyordu. Sözleşmeleri bittiğinde vudu bebekleri gibi görünüyorlardı belki ama Yu'nun iddiasına göre hapların Harvard'da sınavlara hazırlanırken arkadaşlarıyla kullandığı nootropik ilaçlardan farkı yoktu ve haliyle kötü falan olamazlardı.

Buna rağmen Xujiabang ilaçları gizli tutuyordu. Şirket, "süreç verimliliği optimizasyonu" konusunda Lacebark'tan bile takıntılıydı ama aynı zamanda devralma öncesi Lacebark'ın yüzünde frengi çıbanları misali çıkmaya başlayan insan hakları ihlalleri muhabbetinden de kaçınmak istiyordu. Geçen yıl boyunca insan hakları örgütleri ve televizyonlara, canları çektiğinde teftişe gelebileceklerini epey tantanayla duyurmuştu şirket. Anlaşıldığı kadarıyla da söz konusu teftişlerden ilki Shaanxi'deki bir madende gerçekleşmişti. Tabii Xujiabang, gelen STK'nın e-posta sunucularına erişebildiğinden teftişten haftalar önce haberdar olmuştu. Bunun üzerine yetkililer, gerçeğinin birkaç kilometre uzağında, ikinci ve sahte bir maden açıvermişlerdi. Bezant, MOUT eğitim tesislerinde Lacebark için çalışmış, aralarında, güneşli günlerde Çinli kadınların plajlarda yanmamak için kullandıkları lateks maskelerden takarak dolaştığından Görünmez Adam veya Gimp lakabıyla anılan İngiliz'in de bulunduğu bir sürü tipin bu tür Potemkin madenler için set tasarımları ve özel efektlerle uğraştığını duymuştu. Yatırım yapmaya değer

bir konuydu çünkü şirket aynı numarayı defalarca çekmeyi planlıyordu. Yeterince iyi haber çıktığında ilgi kaybolurdu.

Yu, odanın ortasındaki çelik masada duran kutuyu işaret ederek, "Kim açtı bunu?" diye sordu. Her zamanki gibi yaygarayla işin içinden sıyrılmayı deneyecekti ya, gerildiğinde gülünç lacivert ceketinin altındaki gömleğinin kol düğmelerini çekiştirmeden edemezdi.

"Ben," dedi Bezant.

"Açmaya yetkin yoktu."

"Vardı."

"Benim yanımda açmalıydın."

"Saydım. Burada üç yüz elli bin var. Yetmiş kişiden adam başı beş bin düşüyor."

"E?" Angus kol düğmelerini, bozuk paraşütle atladığını anlamış paraşütçü misali çekiştiriyordu şimdi.

"Bildiğin gibi şu anda kırk sekiz adamımız var. Yani iki yüz kırk bin yeterliydi. Arada yüz on bin fark var. Kimsenin makbuzlara bakmayacağını düşündün herhalde. Kazıklandığını anlama diye hesap pusulasında her yediğini ayrı göstermeyen Çin lokantalarının numarası... Oralarda mı öğrendin bunu? Eski moo-sho dümeni öyle mi?"

"Irkçılık yapıyorsun," dedi Yu.

"Durumun kötü, dünya kadar borcun var... Olur öyle. Ama esas anlamadığım, bu kadar acil olan ne? Kime borcun varsa buraya gelecek hali yok herhalde. Ta Simandou'dayız ulan!"

"Çıksan iyi edersin."

"Bana bak Angus... Ne haltlar karıştıracağını ikimiz de biliyoruz. Kanıtlayamayacağımı da biliyoruz. Ama bu paranın sende kalacağını sanıyorsan kafan çalışmıyor demektir.

Ayrıca bundan sonra bana azıcık saygı göstereceksin anladın mı?"

Bezant, şirket el değiştirdiğinden beri bir kasetten Mandarin Çincesi öğrenmeye uğraşıyordu ama öğrendikleri arasında Yu'nun çıkarken mırıldandığı sözcükler yoktu. Kapıyı kapamadan önce şafaktan ufak bir dikdörtgen, içerideki floresanı ufaktan dürtükledi. Kapıyı iyice kapadıktan sonra göz yıkama istasyonunun dibine bıraktığı sırt çantasını aldı. Odasına götüreceği yirmi iki desteyi saymaya koyulduğunda ensesine dayanan sert bir şey hissetti.

Gayet sakin, "Pek ateşli silah gibi gelmedi bu," dedi.

"Değil," dedi arkasındaki. "Perçin tabancası. Fazla ses çıkarmıyor. Ellerini kafana koy bakalım."

Kız, Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Bezant'ın tanıdığı bir ses değildi.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazıp düzenlediğim iki yıl boyunca on farklı ev ve dairede (nasıl saydığınıza bağlı) oturduğumdan, Berlin'deki Akademie der Künste ve New York'taki Omi Uluslararası Sanat Merkezi dahil tüm ev sahiplerime ve beni konuk edenlere, bir de seyahatler için British Council'a özel teşekkürlerimi sunuyorum. Haz kimyası üzerine anlattıkları için David Sulzer ve Dr. Carol Hart'a da teşekkür etmek istiyorum. Yazdıklarımı kontrol etme fırsatı tanımadığımdan, kitapta sinir-bilime karşı işlenen ciddi suçlardan sorumlu tutulamayacaklarının bilinmesini istiyorum. En sondaysa tüm yardımları için Jane Finigan ve Lutyens&Rubinstein'daki herkese; Drummond Moir ve tüm Sceptre çalışanlarına; David Forrer ve Inkwell'de tanıştıklarıma ve Gary Fisketjon ile Knopf'taki herkese teşekkürlerimi sunarım.

YAZAR HAKKINDA

2011'de BBC tarafından İngiltere'nin en iyi 12 yazarından biri olarak gösterilen Ned Beauman 1985'te Londra'da doğdu. İlk romanı *Boksör Böcek*, en iyi roman kategorisinde Writer's Guild ve Goldberg ödüllerini kazandı. Guardian İlk Roman ve Desmond Elliott ödüllerinde finalist oldu. İkinci kitabı *Işınlanma Kazası* ile Man Booker'a aday gösterildi, Encore ödülünü kazandı.

»BAĞIMLILIK YAPACAK KADAR İYİ«
TIMES

»DURUP BEAUMAN'IN EŞSİZ YETENEĞİNİ VE ÖZGÜNLÜĞÜNÜ KUTLAMA ZAMANI«
GUARDIAN

Bir günü 25 saat olarak algılamasına sebep olan tuhaf bir rahatsızlıktan mustarip Londralı bir genç, korsan radyo istasyonunun vericisini korumakla görevli bir teriyer, güzelliği uyuşturucu kadar etkili –ve tehlikeli– genç bir kadın, birdenbire Londra sokaklarında beliren tilkiler, gün ortasında soqakta Burmalı avlayan beyaz minibüsler, karanlık amaçları olan bir maden şirketi ve tüm bunların birleştiği yerde, Güney Londra'nın eğlence hayatına sağlam bir giriş yapan gizemli uyuşturucu GLOW.

Günümüzün en heyecan verici genç yazarlarından Ned Beauman, *Boksör Böcek* ve *Işınlanma Kazası*'ndan sonra ilk kez rotasını bugüne çeviriyor. Yaratıcılık, zekâ ve mizahla dolu benzersiz anlatım dilini gerilim türünün sürükleyiciliği ve keskin dönüşleriyle birleştirerek, ortaya tüm dünyayı dolaşan ve parçaları Londra'da bir araya gelen bir bilmece çıkarıyor.

domingo
www.domingo.com.tr
ISBN: 978-605-4709-64-7
9 786054 729647